

ஸ்ரீ: 5

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.
திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

ஒன்பதாம் பத்து—முதல் திருமொழி,
வங்கமா முந்நீர்.

அவதாரிகை:- அயர்வறுமமரர்க ளதிபதிபால் மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற
ஆழ்வார்களுள் மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த இவ்
வாழ்வார் வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி முதல் திருமொழியிலே தமக்குத்
திருமந்திரம்லபித்தபடியைப்பேசி, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும்
கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளித் திருமந்திரார்த்தத்துக்கு எல்லையிலமான திவ்ய
தேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்
பற்றி, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கு
மிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்தைத் தேடி வடக்கே எழுந்தருளினவளவில் 'திருப்
பிரிதி' என்னும் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டாந்திருமொழிபால் அதனை அதுப
வித்து, அதன்பிறகு வதாரிபை வணங்கி, அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்தில்
ஸங்கிதிகொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்தாராயணமூர்த்தியைக் கைதொ
ழுது, பிறகு சாளக்கிராமம் நைமிசாரணிபம் சிங்கவேள்குன்றம் திருவேங்கடம்
என்னுந்திருப்பதிகளை யாத்திரையடைவே மங்களாசாஸனஞ்செய்து, அவ்வள
வோடு வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அனுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு
இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகத் தொண்டை நாட்டுத்
திருப்பதிகள்சிலவற்றை அதுபவிக்கத்தொடங்கி, ஒன்பதாந்திருமொழியோடே
அவ்வனுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு திருக்கோவலூர் திருவயிந்திரபுர
மென்னும் நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் இரண்டு திருமொழிகளாலது
பவித்து, அதன்மேல் மூன்றாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகச் சோழ
நாட்டுத் திருப்பதிகளை யதுபவிக்கத்தொடங்கித் தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம்,
காழிச்சேராமலிண்ணகரம், திருவாலிதிருக்கரி, திருநாகூர்ப் பற்றெருகுதிருப்
பதிகள், திருவிந்தனூர், திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி, கூடலூர், திரு
வெள்ளறை, திருவரங்கம், திருப்பேரங்கர், நத்திபுரவிண்ணகரம், திருவிண்ணகர்,
திருநறையூர், திருச்சேறை, தேமூர்தூர், சிறுபுனியூர், திருக்கண்ணமங்கை

திருக்கண்ணபுரம் ஆகிய இத்திருப்பதிகள்வரையில் அதுபவித்துத் தலைக்கட்டி
ஞர் கீழ் எட்டாம்பத்து முடிய.

இனி, ஒன்பதாம்பத்து முதல் திருமொழியில் திருக்கண்ணங்குடியை அதுப
விக்கிறார்.

வங்கமாமுந்நீர்வரிநிறப்பெரிய

வாளரவினணைமேலி *

சங்கமாரங்கைத்தட்டமலருந்திச்

சாமமாமேனியென்தலைவன் *

அங்கமாறைந்துவேள்விநால்வேதம்

அருங்கலைபயின்ற * எரிமூன்றும்

செங்கையால்வளர்க்கும் துளக்கமில்மனத்தோர்

திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

(க)

வங்கம்	மரக்கலங்களை யுடைத்தாய்
மா	பெரிதான
முந்நீர்	(கிருப்பாற்) கடலிலே,
வரி	பல கோடுகளையும்
நிறம்	அழகையமுடைய
பெரிய	விசாலமான
வான்	ஒளி பொருந்திய
அரவு	திருவனந்தாழ்வானாகிற
இன்	இனிமையான
அணை	படுக்கையிலே
மேலி	பொருந்தி வர்த்திப்பவனும்,
சங்கம் ஆர்	{ சங்கு பொருந்திய அழகிய திருக்கைகளை யுடையவனும்
அம் கை	
தட்டமலர்	பெரியதாமரைப்பூவை
உந்தி	திருநாயியிலுடையவனும்
சாமம்	நீல நிறத்தான
மா மேனி	{ சிறந்த திருமேனியை யுடையவனுமான

என் தலைவன்	{ எம்பெருமான் (எங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற னென்றால்)
அங்கம் ஆறு	ஆறு வேதங்க்களென்ன
ஐந்து வேள்வி	{ பஞ்சமதறையற்றுக்க ளென்ன
நால் வேதம்	நான்கு வேதங்களென்ன
அரு கலை	{ (வேதங்களுக்கு உபப்தும் ஹணமாகவுன்ன) அருமை யான துல்களென்ன ஆகிய இவற்றை
பயின்ற	காலசுபமமாகக் கொண்டு
எரி மூன்றும்	தீரேதாக்களை
செம் கையால்	{ செவ்விய கைகளாலே உனர்க்கும்
உனர்க்கும்	
துளக்கம் இவ்	{ நிலநின்ற அத்தயவஸாய முடையவர்களுமான அந்தணர்வாழ்கிற
மனத்தோர்	
திருக்கண்ணங்	{ திருக்கண்ணங்குடி குடியுள்
குடியுள்	
நின்றான்	எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

* * * — திருப்பதிகத்தில் பாம்பணையிற் பள்ளிகொள்ளுகின்ற வ்யூஹ
முந்தியே திருக்கண்ணங்குடியில் அர்ச்சாவதார ரூபியாய் எழுந்தருளியுள்ள
எம்பெருமானென்கிறார்.

வங்கம்—கப்பல்; கடலுக்குச் சிறப்பாகக் கூறும் விசேஷணம்தான். இனி

இச்சொல்லை 'ஊமம்' என்ற வடசொல்லின் பிறைவாகக்கொண்டால் அலை என்று பொருள் கொள்ளலாம்; "ஊமஹாரம் ஊரி-வ-பா" என்பது அமரகோசம்.

முந்நீர் = ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்றுவகை நீரையுடையது எனப் பண்புத்தொகை யன்மொழிபாறிய காரணப்பெயரென்பது பழைய கொள்கை; இதனை மறுத்துக்கூறுகின்றார் அடியார்க்கு நல்லார்: ஆற்றுநீர் என்பது மழைநீரையாகையாலும் இவ்விரண்டுமில்லாதபோது ஊற்றுநீருமில்லையாகையாலும் இவற்றை முந்நீரென்பது பொருந்தாதென்று சொல்லி வேறு பொருள் கூறுகிறார்; அதாவது— முச்செய்கையைுடைய நீர் முந்நீரென்பதாம். முச்செய்கையாவது—மண்ணைப்படைத்தலும் மண்ணையழித்தலும், மண்ணைக்காத்தலுமாம். நீரினின்று விலம் பிறந்ததென வேதமோதுதலால் படைத்தலும், நீரின்றி உலகம்பிழைபாதாதலால் காத்தலும், இயற்கையில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழித்தலால் அழித்தலும் ஆக முத்தொழில்களும் கடனுக்கு உரியனவாம். நக்கினர்க்கினியர் கருத்தும்இதுவே. நம்பூர்வாசாரியர்கள் மூன்றுவகைநீரையுடையதென்னும் பொருளையே ஆதரிப்பர். இனி முன்னீர் என மன்னகரப்பாடமோதி, பழைய நீர்என்றுரைப்பாருமுண்டு: ஆகியிருக்கடவுள் நீரையேப்படைத்தென்று நூல்கள்கூறும். பொதுவாகக் கடலைஉணர்த்துகின்ற இச்சொல் இங்குச் சிறப்பாகத் திருப்பாற்கடலை உணர்த்திற்று.

முதலடியின்முடிவில் மேலி என்றது வினைபெச்சமன்று; மேலிபவன் என்னும் பொருளாதான பெயர்ச்சொல்; இ—பெயர்விருதி: 'நாடோடி' 'பிறைகுடி' 'குதிரையோட்டி' என்பனகாண்க.

சங்கம்—வடசொல்; இது சக்கரத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்க. சாமம்—ஸ்ரூபமென்னும் வடசொல் விகாரம்.

அங்கம் ஆறு = செகா, வ்பாகரணம், சந்தல், கிருத்தம், ஜீயோதிஷம், கல்பம் என்று வேதாங்கங்கள் ஆறு. ஐந்துவேள்விகளாவன: — ப்ரஹ்மஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மனுஷ்யயஜ்ஞம் என்பனவாம். வேதமோதுதல் பிரமயஜ்ஞம்; யாகஞ்செய்தல் தேவயஜ்ஞம்; பலியீதல் பூதயஜ்ஞம்; பித்ருக்களையுத்தேசித்துத் தர்ப்பணம்விடுதல் பித்ருயஜ்ஞம்; விருந்தினர்க்கு உணவளித்தல் மனுஷ்யயஜ்ஞம். நால்வேதமாவன:— ருக்யஜ்ஞம் ஸாமம் அதர்வணம் என்பன: தைத்திரியம் பௌடிபம் தலவகாரம் சாமம் எனவவை பென்றதுமுண்டு. அருங்கலை பென்றது— வேதங்களுக்கு உபப்நும்ஹணமாகவுள்ள ஸ்மிருதிதிஹாஸ புராணங்களை பென்ப. ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவே யுடையாரான மஹான்கள் வாழுமிடம் திருக்கண்ணங்குடி பென்றதாயிற்று.

துளக்கமில்மனத்தோர் = துளக்கமாவது கலக்கம்; அஃதில்லாத மனமுடையவர்களென்றது நல்ல விவேகமுடையவர்களென்றபடி: 'நாம் செய்கிற கருமங்கள் நமக்கு ஸாதநமல்ல; எம்பெருமானுடைய கிரீஷ்ணாகக்ருபயே நமக்கு உஜ்ஜீவநேர்ப்பாயம்' என்னும் அப்பவணாயத்தில் குலைதலற்றவர்களென்க. (க.)

கவளமாகத்தகரியுய்யப் பொய்கைக்
 கராங்கோளக்கலங்கி யுள்ளினைந்து
 துவள * மேல்வந்துதோன்றி வன்முதலை
 துணிபடச் சுபேடைதூங்க்தோன் *
 குவளைநீண்முளரிசுமுதமோண்கமுநீர்
 கொய்ம்மலர்நெய்தலோண்கமுனி*
 தீவளுமாளிகைகுழ் செழுமணிப்புரிசைத்
 திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றனே.

(2)

கவளம் { கவளங்கொளருமியல்
 புடையதும்
 மீ கதத்த { மிக்கமத்ததைபுடையது
 மான
 கரி கஜேந்திரன்
 பொய்கை ஒருபொய்கையிலிருந்த
 கராம் முதலையினாலே
 கொள கௌவப்பட்டு
 கலங்கி கலக்கமடைந்து
 உன் நினைந்து { (எம்பெருமானைச்)
 சிந்தித்த
 துவள வருந்தியின்றவனவிலே,
 உய்ய அது உஜ்ஜீவிக்கும்படி
 மேல் வந்து { மேல்வழியாய் எழுந்தருளி
 தோன்றி { ஸேவைவாதித்து
 வன் முதலை வலிவுள்ள (அந்த) முதலை
 துணிபட தண்டாக அறும்படி
 சுபேடை { ஜ்வலிக்கின்ற திருவாழிப்
 படையை

அர்த்தோன் { பிரயோகித்தருளின
 எம்பெருமான்,
 குவளை கருநெய்தற்பூக்களென்ன
 நீள் முளரி { பெரியதாமரைப்
 பூக்களென்ன
 ஒண் கமுநீர் செங்கழுநீரென்ன
 கொய் மலர் { பறிக்கைக்கு உரியமலரை
 கெய்தல் { புடைத்தான கெய்த
 லென்ன ஆகிய
 இவற்றாலே
 ஒண் அழகுபெற்ற
 கமுனி கமுனிகளைபுடையதும்
 திகளும் { பிரகாசிக்கின்ற திருமாளிகை
 மாளிகை குழ் { களாலே குழப்பட்டதும்
 செழு மணி { சிறந்த ரத்தமயமான
 புரிசை { திரும்பினைபுடையதுமான
 திருக்கண்ணங்குடியுள், நின்றான்—.

* * *—இத்திருப்பதியில் வாழ்பவர்கள் வேத வேதாந்தங்கள் கைவந்த
 வர்களேன்றது கீழ்ப்பாட்டில். அந்தவேதத்தின் முக்கிய தாத்பர்யமான கைங்
 கரியத்தைச் செய்கையில் அதற்குநேரும் இடையூறுகளை யொழித்து அக்கைங்
 கரியத்தைத்தானே கைக்கொண்டருளுமவன் எம்பெருமானைப்பதை உணர்த்து
 மாறு பூதிகஜேந்திராழ்வானது வரலாற்றை இப்பாகரத்திலெடுத்துரைக்கின்றார்.

கவளம் என்று யானையுணவுக்குப்பெயர். 'மாகத்த' என்னும் விசேஷண
 மும் சாதிக்குரியதாக இட்டதாம். கதம்—கோபம். கரி—வடகால். 'கரா'
 என்னும் 'கராம்' என்னும் முதலைக்குப் பெயர். கொள—கொள்ள வுள—
 'மிகவருந்திப் பறிக்கப்பட்ட இப்பூவை எம்பெருமானது திருவடிகளில் ஸமர்ப்

பிக்கப் பெறுகின்றிலோமே! என்றுவருந்தங்கொள்ள.

நீர்ப்பூவளமும் நகர்வளமும் சொல்வன பின்னடிகள்

... (உ.)

வாதைவந்தடர வானமும்நிலனும்
மலைகளும்மலைகடல்குளிப்ப *
மீதுகொண்கேளும்மீனாருவாகி
விரிபுனல் வசியகட் டொளித்தோன் *
போதலர்புனை மல்லிகைமௌவல்
புதுவிரை மதுமலரானீந்து *
சீதவொண்டென்றஸ்திசைதோறுங்கமழும்
திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றானே.

(ரு.)

வாதை வந்து } அட்டம்நேர்ந்து அதிகரிக்க
அடர }
வானமும் ஆகாசமும்
நிலனும் பூமியும்
மலைகளும் மலைகளும்
அலை கடல் அலையெறிநின்ற கடலிலே
குளிப்ப அழக்திவிட,
மீது கொண்டு { (இவற்றை யெல்லாம்) தன்
மேலே யேறிட்டுக்
கொண்டு
உகளும் களிப்புடன் உலாவுகிற
மீன் உரு } மதஸ்ய ரூபியாகி
விரி புனல் { பரம்பின பெருவெள்ள
நீரை
வரி அகடு { அழகிய (தனது)
செலுவிலே

ஒளித்தோன் அடக்கின எம்பெருமான்,
போது உரியகாலத்திலே
அலர் விகலிக்கிற
புன்னை புன்னைகளென்ன
மல்லிகை மல்லிகைகளென்ன
மௌவல் { முல்லைகளென்ன (இவற்றி
னுடைய)
புது விரை { புதிய பரிமளத்தையும் தே
மது மலர் { நையமுடைய பூக்களிலே
அனீந்து அளாவி
தேம் ஒன் { குளிர்ந்த அழகிய
தென்றல் { தென்றற்காற்ற
திசை தொறும் } எல்லாப்பக்கங்களிலும்
கமழும் வாஸனைவீசப்பெற்ற
திருக்கண்ணங்குடியுள், நின்றானே—.

* * *— முயலுகங்களும் பிரளயவெள்ளத்தில் மூழ்கித் துன்பம் மிகுந்த காலத்தில், லக்ஷம் யோஜனை நீளமும் பதினாயிரம் யோஜனை பருமனும் ஒற்றைக்கொம்பும் வாய்ந்த பெருமீனாகத் திருவவதரித்துத் தன் ஒரு சீ செலுவின் கத்தே கடல்வெள்ளம் முழுவதும் ஒடுங்கும்படி யிருந்த பெருமான் வாழ்மிடம் திருக்கண்ணங்குடி.

சீ செலுவாவது—மீனின் உட்புறத்தேயுள்ள மூன்; 'செதின்' எனவும்படும். அன்றி, செலுவாவது மீன்செட்டையெனப்படும் மீன்சிறகுமாம். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தராதகத்தில் மதஸ்யாவதார ச்லோகத்திலே "வக்ஷநிநீணை-ஓஜிண-ஓஹாஸிஸுலஜ்ஜுவிஹரணா-கமதிரவாஃ" என்றது காண்க.

‘வாயா’ என்னும் வடசொல் வாதையெனத்திரிந்தது.

மீதுகோண் = எம்பெருமானுடைய நியமனப்படி பிளையப் பெருநீரில் ஒரு பெரிய ஓடம்வர, அந்தப்படிகில் ஸத்தரிஷிகளும் எல்லா ஒஷதிகளும் ஸமஸ்தபிராணிகளும் ஏறியிருக்குமளவில் ஒரு பெருங்காற்று அடிக்க அதனால் ஓடம் பெருநீரில் அலைய, அப்போது அதனை மதஸ்ய ரூபியான பெருமான் தனது ஒற்றைக்கொம்பிலே வலித்து ரக்ஷித்ததாக வரலாறு உள்ளதாதலால் “மீது கொண்டு உகளும் மீதுருவாகி” எனப்பட்டது.

விரிபுனல்வரி அகட்டொளித்தோன் = “முடங்கு தெண்டிகரைய பெளவம் முற்றுமோர் செலுவுட்சென்று, மடங்கிய துணரகில்லார் மயர்ந்தனர் நேடியன் னோர், ஒடுங்கினரேத்திரின்று ருயர்வொப்பில்லாத மேலோன், தடங்கொள் சேலு ருவின்மாண்பு யாவரே சாற்றுநீரா?” என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தைக்காண்க. கடல் நீர்முழுவதையும் ஒரு செலுவினுள்ளடக்கிக் கடலை வெறுந்தரையாக்கி அதிலே சிலகாலம் விளையாடுவதும், மறுபடியும் செலுவில்லின்று கடல்நீரை வெளிப் படுத்திக் கடலிலே சிலகாலம் விளையாடுவதுமாய் நிகழ்ந்த லீலை உணரத்தக்கது.

புன்னை, மல்லிகை, முல்லை முதலியவற்றின் மலர்களிலே படிந்து அவற் றின் நறுமணத்தை முகந்து கொண்டுவருகிற குளிர்ந்த தென்றற்காற்று எங்கும் வீசப் பெறுமிடமாயிது. (ந)

வேன்றிசேர்திண்மை விலங்கல்மாமேனி

வேள்ளையிற் றெள்ளேரித்தறுகண் *

பன்றியாயன்று பார்மகள்பயலை

தீர்த்தவன் பஞ்சவர்பாகன் *

ஒன்றலாவருவத் துலப்பில்பல்காலத்து

உயர்கோடியோளிவளர்மதியம் *

சேன்றுசேர்சேன்னிச்சிகரநன்மாடத்

திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றுனே. (த)

அன்று முன்பொருகால்,

வேன்றி சேர் { வெற்றிபெறுந்தன்மை
புடையதும்

திண்மை வலிமையுடையதும்

விலங்கல் மா { மலைபோன்ற பெரிய வடி
மேனி { வுடையதும்

வேள்ளையிற் வெளுத்தகோரப்பற்களையும்

ஒன் ளரி { ஜுவலிக்கின்ற
அக்கியோடொத்த

தறு கண் { வட்டணித்த கண்களையும்
உடையதுமான

பன்றி ஆய் { வராஹரூபியாய்த்
திருவவதரித்து

பார் மகள் பூமிப்பிராட்டியினுடைய

பயலை விராஹவேதனையை

தீர்த்தவன் போக்கினவனும்
பஞ்சவர் { பாண்டவர்களுக்கு
பாகன் { வாரதிபுமான
எம்பெருமான், -
ஒன்று அல்லா பலவகைப்பட்ட உருவத்
உருவத்து { தனை யுடையவையாய்
உலப்பு இல் முடிவில்லாமல்
பல் காலத்து நீண்டகாலமுன்னவையாய்

உயர் கொடி உயர்ந்தகொடிகளானவை
ஒளி உளர் ஒளியிக்க சந்திர
மதியம் மண்டலத்தளவும்
சென்று சேர் சென்று சேரும்படியாக
சென்னி சென்னை சிகரங்களை
சிகரம் { யுடையவையான
நல் மாடம் { அழகிய மாடமானிகைகளை
யுடைத்தான
திருக்கண்ணக்குடியன், தின்றான் -

* * *—மஹாவராஹ மூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்துப் பூமிப்பிராட்டியின் பிரிவுத்துயரத்தைத் தீர்த்தவனும் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாயிருந்து த்ரௌபதியின் துயரைத் தீர்த்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் திருக்கண்ணக்குடி.

முதலடி முழுவதிலும் வராஹமூர்த்தியின் விசேஷணங்கள். ஐயசிலதவமும் உருவத்தின் ஒப்புயர்வற்ற பெருமையும் பயங்கரத்தவமும் சொல்லப்பட்டன.

பயலைதீர்த்தவன்:—பயலை யெனினும் பசலையெனினும் ஒக்கும். பசலை சிறத்தைப் பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்புளுண்டு; அதாவது—“ஊருண் கேணி உண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பார்த்தலானே.” (399) என்பதாம். ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப் பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்து கிடக்கும் பாசிபோன்றது பசலை நிறம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்ட விடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அங்விடமெல்லாம் பழையபடியே பாசி மூடிக்கொள்ளும். அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலை நிறம் நீங்கும்; அனைத்த கை நெகிழ்த்தவாறே அப்பசலை நிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலை நிறம் என்றபடி: (தோவேழித் தோவேழி—தொட்ட விடங்கள்தோறும். விவேழி விவேழி—விட்டவிடங்கள் தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினால்.) நிறவேறுபாடு பசலையெனப்படும். பூமிப்பிராட்டி எம்பெருமானைப் பிரிந்து பிரளயப் பெருவெள்ளத்தினுள்ளே ஆழ்ந்திருந்ததனால் நிறவேறுபாடு கொண்டிருந்தாளென்றும், “பாசி தூர்த்துக் கிடந்த பார்மகட்குப் பண்டொருநாள், மாசுடம்பில் நீர் வாரா மானமிலாப் பன்றியார் தேசுடைய தேவர்” என்கிறபடியே மஹாவராஹமாகத் திருவவதரித்து பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி மீட்டுக்கொணர்ந்து நித்ய ஸம்சலேஷம் பண்ணி “என்னிறம் பண்டு பண்டுபோலொக்கும்” என்னும்படியான நல்கிறத்தைக் கொடுத்தனனென்றும் கூறியவாறு.

பஞ்சவர்—தொகைக்குறிப்பு; ஐவருள் அர்ஜுனனே இவ்ரு விவஷிதன்.

இத்தலத்தின்கணுள்ள திருமாளிகைகளின் ஒக்கம் அகிசயோக்தியலங்கார வகையிற் கூறப்படுகிறது பின்னடிகளில். ‘ஒன்றலாவருவத்து’ என்பதும் ‘உலப் பில் பல்காலத்து’ என்பதும் நன்மாடத்துக்கு இட்ட அடைமொழிகள். ஒன்று

அல்லாவுருவத்து—திருமானிகைகள் ஒன்றோடொன்று விலகஷணங்களாயிருக்கிற படி. ஒன்றுபோலொன்று இராத என்றபடி. உலப்பில் பல்காலத்து— (உலப்பு—முடிவு) விலகாரிருந்து அழிந்து போவதன்றியே சாச்வதமாகவுள்ள திருமானிகைகளென்கை. [உயர்கோடி யித்யாதி.] மேலே கட்டியுள்ள த்வஜங்கள் சந்திரமண்டலத்திலே படும்படி சிகரங்கள் ஒங்கியிருக்கின்றனவாம். சிகரம்—வடசொல்.

(ச)

மன்னவன் பெரிமவேள்வியிற் குறளாய்

மூவடி நீரோடுங்கோண்டு *

பின்னுமேழலகு மீரடியாகப்

பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்ந்தோன் *

அன்னமென் கமலத் தணிமலர்ப்பீடத்

தலைபுன லிலைக்குடைநீழல் *

செந்நெலோண்கவரி யசையலீற்றிருக்கும்

திருக்கண்ணங்குடியுள்ளிருளே.

(சு)

மன்னவன் { (மஹாபலியென்னும்)
அரசனுடைய

பெரிய வேள்வியில் { மஹாயஜ்ஞத்திலே

குறன் ஆய் { வாழ்நூற்றியாய் (ச)
சென்று)

நீரோடு { (அவன்வார்த்த) தாரையோடு

மூ அடியும் மூவடி நிலத்தையும்

கொண்டு கைப்பற்றி

பின்னும் பிறகு

ஏழ் உலகும் ஏழுலகங்களையும்

நீர் அடி ஆக { இரண்டடியாலே
அளப்பதாக

பெரு திசை { பரந்த திருக்கள் இட
அடங்கிட { மடையும்படி

நிமிர்ந்தோன் ஒங்கிவளர்த்த பெருமான்,—

அன்னம் அன்னப்பறவை

மென் கமலத்து { மெல்லிய தாமரைப்பூவாகிய
மலர்

அணி பீடத்து அழகிய ஆஸனத்திலே,

அலை புனல் { அலையெறிகிற ஜலத்தி
லுண்டான

இலை இலையாகிற

குடை குடைவினுடைய

நீழல் கிழலிலே

செந் நெல் ஒண் கவரி { அழகிய செந்நெற்கவரிவீச
அசைய

வீற்றிருக்கும் வீற்றிருக்கப்பெற்ற

திருக்கண்ணங்குடியுள், சின்ருள்—

* * *—உலகுக்கெல்லாம் தானே பிரபு என்று அபிமானித்திருந்த மஹாபலி, வேண்டுவார் வேண்டும் பொருள்களெல்லாம் தானமளிப்பதாக ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு நடத்தும் பெருமைவாய்ந்த யாகத்திலே வாழ்ந்த பரஹ்மசாரி வேஷத்தைப் பரிக்காணித்துக்கொண்டு சென்று புக்கு, அவன் தாரைவார்த்துத் தத்தம் பண்ணின மூவடி நிலத்தை ஸ்விகரித்து, தயாவாப்ருதிகளெல்லாவற்றையும் இரண்டேயடியால் தாவிவளப்பதாக விம்மவளர்த்த பெருமான் உறையுமிடம் திருக்கண்ணங்குடி.

ஓரசன் ராஜசிஹ்நமாதிய வெண்சாமரைவீசக் கொற்றக்குடை நிழலிலே
செங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருத்தல்போல, இத்திருப்பதியில் அன்னப் பறவை
கள் செந்நெற்கதிர்களாகிய சாமரை வீச இலைக்குடையின் கீழ்ச் செந்தாமரை
மலர்களிலேறி வீற்றிருக்கு மென்பது பின்னடிகளிற் கூறிய வருணனையின்
கருத்து. பீடம்—வடசொல்திரிபு. (ரு)

மழவிஞ்ஞலவனியரசை மூவெழுகால்
மணிமுடிபொடிபடுத்த * உதிரக்
குழுவவார்புனலுக்குளித்து வெங்
கோபம்தவிர்த்தவன், குலைமலிகதலி *
குழவும்வார்கமுகம் குரவுநற்பலவும்
குளிர்ந்தகுதமாதலியும் *
செழுமையார்பொழில்கள் தழுவநன்மாடத்
திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றனே. (கூ)

மூ எழு கால் { இருபத்தொரு
தலைமுறையனவும்
அவனி { முயிலுள்ள ராஜாக்
அரசை { களுடைய
மணி முடி மணியணிந்த கிரீடங்களை
மழவிஞல் கோடாலிப்படையினால்
பொடிபடுத்த பொடி பொடியாகச் செய்த
[அரசர்களை யெல்லாம்
கொன்ற]

உதிரம் குழவு { (அவர்களுடைய) ரத்த
வார்புனலுன் வெள்ளத்திலே
குளித்து ஸ்காகம்பண்ணி
வெம் கோபம் { மிக்ககோபம் தணியப்
தவிர்த்தவன் { பெற்ற பெருமான்,—

குலை மலி குலைகளாலே நிறைந்த
கதலி வாழைகளினுடைய
குழவும் தோப்பும்
வார்கமுகம் ஒங்கின பாக்குமரங்களும்
குரவும் குரவமரங்களும்
நல் பலவும் நல்ல பலாமரங்களும்
குளிர்ந்தகு
குதம் } குளிர்ந்த மாமரங்களும்
மாதலியும் குருக்கத்திபுமாகிய
செழுமை ஆர் செழிப்புடைய
பொழில்கள் சோலைகளாலே
தழுவு } சூழப்பட்டதும்
நல் மாடம் { நல்ல மாடமாளிகைகளை
புடையதுமான
திருக்கண்ணங்குடிபுன், கின்றன—.

* * *—ஐமதக்நி மஹர்ஷியின் புத்திரானாகப் பரகாமனாய்த் திருவவ
தரித்து, கார்த்தவீரயார்ஜுநனும் அவனது குமாரர்களும் இயற்றிய குற்றங்
காரணமாக அவர்களைக் கொன்றவளவோடு கோபம் தணியப்பெறாமல் சுத்திரிய
வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள்
பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டு அவர்களது ரத்த
வெள்ளத்தைப் பெரிய ஏரியாகத் தேக்கி அதிலே மூழ்கிப் பித்ருக்களுக்குத்
தர்ப்பணக்கிரிபை நடத்தின பெருமான் உறையுமிடம் திருக்கண்ணங்குடி.

இத்தலத்தின் சோலைவாய்ப்புப் பின்னடிகளிற் கூறப்பட்டது.
குதம், மாதவி—வடசொற்கள். (*)

வானுளாரவரை வலிமையால்நலியும்
மறிகுட லிலங்கையார்கோனை *
பானுநேர்சரத்தால் பனங்கனிபோலப்
பருமுடியுதிர் லில்வளைத்தோன் *
கானுலாமயிலின் கணங்கள்ளின்ருடக்
கணமுகில் முரசுநின்றதீர் *
தேனுலாவரிவண்டின்னிசைமுரலும்
திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றானே. (ஏ)

வலிமையால் (தனது) மிகுந்திருல்

வானுளா } தேவர்களே ஹிம்வரித்துக்
ரவரை } கொண்டிருந்த
நலியும் }

மறி கடல் { அலைமறியுங் கடல்குழந்த
இலங்கையார் { இலங்கையிலுள்ளவர்
கோனை { களுக்கு அரசனான
இராவணனுடைய

பரு முடி பருத்த தலைகள்

பானுநேர் { ஸூர்யனோடொத்த
சரத்தால் { (திக்குமான்) அம்புகளாலே

பனங்கனி போல பனம்பழம்போல

உதிர் அற்றவிலும்படி

வில் } சார்ங்கத்தை வளைத்த
வளைத்தோன் } பெருமான்

கான் உலாம் காட்டிலே உலரவுகின்ற

மயிலின் } மயில்குட்டங்கள்
கணங்கள் }

நின்ற ஆட நின்ற சுத்தாடவும்,

கணம் முகில் திரண்டமேகங்கள்

முரசம் நின்று } முரஜுவாத்தியம்போல
அதிர் } நின்று முழங்கவும்,

தேன் உலாம் } தேன்களிலே திரிகின்ற
வரி வண்டு } அழகிய வண்டுகள்

இன் இசை { இனியராகங்களை
முரலும் } ஆலாபிக்கவும் பெற்ற

திருக்கண்ணங்குடி உள், கின்றான்—

* * *—நெடுநாள் அருந்தவம் புரிந்து, மானிடரைத் தவிர்த்து மற்ற
யாவராலும் தனக்குச் சாவு நேரிடாமை வரம்பெற்று அந்த வர பலத்தாலும்
புஜபலத்தாலும் இரத்திரன்முதலிய அஷ்ட திக்பாலகர்களையும் வென்று அவர்களது
செல்வமனைத்தையும் கொள்ளுகொண்டு அவர்களை ஓரிடத்திற் குடியிருக்கவொட்
டாமல் நலிந்து அவர்கள் மனத்தில் பெருந்தீயை மூட்டி, குபேரன் குடியிருந்த
இலங்கையில் அவனை யடித்தோட்டித் தான் குடிபுகுந்து, அவன் ஆண்டிவந்த
புஷ்பகவிமாரத்தைப் பறித்துத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு மஹர்ஷிகளுக்கும்
மற்றும் ஸாதுஜனங்களுக்கும் பலவகைத் தீங்குகளை விளைத்துக்கொண்டு கிடந்த
இராவணனைப் போர்க்களத்தில் பொன்முடிகள் புத்தையும் பனங்கனிபோல
அறுத்துத்தள்ளி யமபுரிக்கு அனுப்பின பெருமான் உறையுமிடம் திருக்கண்ணங்
குடி. 'ஹாநுஃ' என்னும் வடசொல் 'பானு' எனத் திரிந்தது; ஸூர்யன் என்று
பொருள். சரம்—வடசொல். 'பனங்கனிபோல' என்ற உவமை, முடியுதிர்ந்த
எளிமையைக் காட்டுகின்றன.

இத்தலத்தில் நாட்டியமும் வாநய கோஷமும் ஸங்கீதமும் மலிந்திருக்கு
மென்பனாரின்னாயினர். மாசில்கள் நாட்டிய மாடவும் மேகங்கள் வாநயம் முழங்
கவும் வண்டுகள் காசிற்து இன்னிகை பாடவாசரிருக்கை.
முரசம்—‘ஜுராஜ’ என்ற வடசொல் விகாரம். (எ)

அரவுள்கோடியோ னவையுளாசனத்தை

அஞ்சிடாதேயிட * அதற்குப்

பெரியமாமேனியண்டமுருவப்

பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன் *

வரையின்மாமணியும் மரதகத்திரளும்

வயிரமும் வெதிருதிர்முத்தம் *

திரைகோணர்ந்துந்தி வயல்தொறுங்குவிக்கும்

திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (அ)

அரவுள்கோடியோன் { ஸர்ப்பவஜ்ஜன
கூரியோதனன்

அவையுள் ஸபையிலே

ஆசனத்தை (பொய்யான) ஆஸனத்தை

அஞ்சிடாதே இட } அஞ்சாமல் இட,
இட }

அதற்கு அதுகாரணம்பற்றி

பெரிய மாமேனி { பெரியதிருமேனியை
யுண்டயருய்க்கொண்டு

அண்டம் உருவ { மேலுலகம் உருவருவிச்
செல்லுற்படியாவரும்

பெரு திசை { பெரியதிக்குகன் (தன்னிலே)
அடங்கிட { அடங்கும்படியாகவும்

நிமிர்ந்தோன் உளந்த பெருமான்,—

வரையின் மாமணியும் { ஸஹ்ய பர்வதத்திலிருக்கிற
மணியும் { சிறந்த ரத்னங்களையும்

மரதகம் திரளும் } மரதகக் குவியல்களையும்

வயிரமும் வயிரங்களையும்

வெதிர் உதிர் முத்தம் { மூங்கில்களினின்று உதிர்ந்த
முத்தங்களையும்

திரை அலைகளானவை

உந்து கொணர்ந்து } தன்னிக்கொண்டுவந்து

வயல் தொறும் கழனிகளெங்கும்

குவிக்கும் குவிக்குமிடமான

திருக்கண்ணங்குடியுள், நின்றான்—.

* * *—தண்ணிராரன் பாண்டவர்கட்குத் தூதனாய்த் தன்னிடம் வரப்
போகிறானென்பதை யறிந்த துரியோதனன் எவ்வகையினாலேனும் க்ருஷ்ணனை
முடித்துவிடுவதே கருமமென்று துணிந்து ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்
தில் மிகப் பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேக மல்லர்
களை ஆபுதபாணிகளாய் உள்ளே யிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறிய
வொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலே முடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நா
வை மொன்றை யமைத்து அவ்வாஸத்தின்மீது கண்ணபிரானை வீற்றிருக்கச்
சொல்ல, கண்ணன் அங்ஙனமே அதன்மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற்
பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில்
மல்லர்கள் எதிர்த்துவர, பெருமான் மிகப் பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல
கைகளையும் கால்களையுங்கொண்டு எதிர்த்து அந்த மல்லர்களை மடிவித்தானென்ற
வரலாறு முன்னடிகட்கு அறியத்தக்கது.

துரியோதனன் ஸர்ப்பத்தை த்வஜத்திலே யுடையனாதலால் அரவூரீள் கோடியோன் எனப்பட்டான். 'ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தமுன பெருபானுக்குத் தீங்கிழைக்க கினைக்கிறோமே! இது நமக்கே அநர்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுமே!' என்று அஞ்சவேண்டியிருக்க அங்கனம் சிறிதும் அஞ்சாமல் ஸாஹஸமாய்ப் பொய்யா ஸனமிட்டதனால் 'அஞ்சிடாதே யிட' எனப்பட்டது.

[பேரியமாமேனி அண்டமுருவப் பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்த்தோன்] ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் 'திருப்பாடகம்' என்று ப்ரஸித்தமான பாண்டவ தூதர் ஸநிதியில் இவ்விதஹாஸத்துக்குத் தகுதியாக மிகப் பேரிய திருக்கோலங்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றமை அறியத்தக்கது. (பாடகம்=பாடு அகம்—, பாடு—பெருமை; அதுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் தலம் என்க.)

ஸஹ்ய பர்வதத்திலிருக்கிற ரத்னங்கள் மாதகத்திரள் வயிரம் மூங்கிலுதிர்த்த முத்துக்கள் ஆகிய இவற்றைத் திரைகளானவை தம்மிலடங்காமை யாலே கொண்டுவந்து தள்ளி வயல்களிலே குவிக்குமென்பன பின்னடிகள்.

வேதீர்—மூங்கில்.

....

....

....

(அ)

பன்னியபாரம் பார்மகட்கொழியப்

பாரத மாபெரும்போரில் *

மன்னர்கள்மடிய மணிநெடுந்திண்டேர்

மைத்துனற் குய்த்தமாமாயன் *

துன்னுமாதவியும் சுரபுனைப்பொழிலும்

சூழ்ந்தேழு செண்பகமலர்வாய் *

தேன்னவேன்றளிகள் முரன்றிசைபாடும்

திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

(க)

பார்மகட்கு பூமிப்பிராட்டிக்கு இருந்த

பன்னிய பாரம் விஞ்சின பாரமானது

ஒழிய விட்டுநீங்கும்படி

பாரதம் மா } மிகப்பெரிய
பெரு } பாரதயுத்தத்தில்
போரில் }

மன்னர்கள் அரசர்கள்

மடிய தொலையும்படி

மைத்துனற்கு அர்ஜுனனுக்கு

மணி நெடு } மணிகளுடையதாய்ப்
திண் தேர் } பெரிதாய்த் திடமாயிருந்த
உய்த்த } தேரை நடத்தின

மா மாயன் } ஆச்சரிய சந்தியுத்தமுனை
பெருமானே,—

துன்னு { நெருங்கின
மாதவியும் { குருக்கத்திகளும்

சுரபுனை } சுரபுனைச் சேரல்களும்
பொழிலும் }

சூழ்ந்து எழு { சுற்றிலுமுண்டான
செண்பகம் { செண்பகங்களும் ஆகிய
இவற்றினுடைய

மலர் வாய் பூக்களிலே

அளியன் வண்டவர்

தேன்ன எம்மு தென்ன தென்ன வென்று

முரன்று ஆலாபித்து

இசை பாடும் இசைபாடப்பெற்ற

திருக்கண்ணங்குடியுள், நின்றான்—.

* * *—பூமிக்கு வடமொழியில் “ஸர்வம்ஸஹா” என்று ஒரு பெயருண்டு; எம்மவனவையும் பொறுக்கவல்லது என்று பொருள். பூமிப்பிராட்டி அப்படி எல்லாவற்றையும் பொறுக்கவல்லவளாயினும், தன்மீது ஸாது ஜனங்கள் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும், அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பது போல் அவாட்டு வருத்தமற்றிருக்கும். ஒரு துஷ்டனுண்டாகிலும் இரும்பு மூட்டையைத் தாக்குவதுபோல் மிகவருத்தமாம். இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்த துரியோதனாதிபர்களாகிற பெரும் பாரத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல் மிக வருத்தின பூமிப்பிராட்டியின் வருத்தம் தீருமாறு திருவவதரித்தருளிப் பாரத புத்தமென்னும் ஸியாஜத்தினால் பூமிபாசங்கள் பலவற்றையும் போக்கடிக்க வேண்டிப் பார்த்தகாரதியாக அமர்ந்த பெருமான் உறையுமிடம் சோலைவாய்ப்புப் பொருந்திய திருக்கண்ணகமுடி.

மைத்துனற்குத் தேர் உய்த்த = கண்ணாபிரானுக்கு அர்ஜுனன் எப்படி மைத்துனன்? என்று கேள்வியிறக்கும். கேண்மின்; பெண் கொடுத்துக்கொள்ளுதற்கு உரிய உறவுமுறைமை யுடையாளை மைத்துனன்மாரென்பது தமிழ் மரபாதல் பற்றிப் பாண்டவர்கள் கண்ணாபிரானுக்கு மைத்துனன்மாராவர் என்று பெரியோர் சொல்லக்கேள்வி; “மைத்துனன்மாரகாதலியை மாரிமுடிப்பித்து” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியுங்காண்க. (சு)

கலையுலாவல்துல் காரிகைதிறத்துக்
கடற்பெரும் படையோடுஞ்சேன்று *
சிலையினுலிலங்கை தீயெழுச்சேற்ற
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானை *
மலைகுலாமாட மங்கையர்தலைவன்
மானவேல்கலியன் வாயோலிகள் *
உலவுசொல்மாலை யோன்பதோடோன்றும்
வல்லவர்க்கிலுந்ருவே.

(க)

கலை உலா { நல்ல ஆடை உலவுகின்ற
அல்குல் { இந்நிபையுடையனான

காரிகை { அழகிற்சிறந்த
திறத்து { விரதாபிராட்டிக்காக

கடல் பெரு { ஸமுத்திரத்திற் காட்டில்
படையோடும் { பெரிதான (காநா)
சேன்று { சேனையோடே
எழுந்தருளி

சிலையினுல் சாங்கவில்லாலே

இலங்கை { இலங்கை நெருப்புப்பற்றி
தீஎழு செற்ற { யெரியும்படி அழித்தவனும்

திருக் கண்ணங் குடியுள் நின்றானை { திருக்கண்ணங்குடியில்
எழுந்தருளி யிருப்பவனு
மான எம்பெருமான்
விஷயமாக;

மலைகுலா மாடம் { மலையென்று கொண்டாடிச்
சொல்லத்தக்க மாடங்களை
யுடைத்தான

மங்கையர் { திருமங்கைகாட்டில்
உள்ளவர்கட்கு

தலைவன் தலைவரும்

மானம் வேல் { சிறந்த வேற்படையை
யுடையவருமான

தலியன்	ஆழ்வாருடைய	சொல் மலை	} இப்பத்துப் பாசாங் களையும்
வாய் ஒலிகள்	ஸ்ரீஸூத்தியாய்	ஒன்பதோடு	
உலவு	{ லக்ஷணங்களில் குறை யற்றவையான	ஒன்றும்	
		வல்லவர்க்கு	ஒதவல்லவர்களுக்கு
		நல்குரவு	ஏழைமை
		இல்லை	இல்லையாம்.

* * *—ஒரு க்ஷணகாலமும் விட்டுப் பிரிந்து ஜீவித்திருக்க வொண்ணாத உடைவாய்ப்பு முதலிய செயற்கையழகும் இப்பற்கையழகும் பொருந்தின பிராட்டியை இலங்கையில் நின்றும் மீட்டுக்கொணர்வதற்காக வானரப் பெரும்படையைத் துணைகொண்டு இலங்கைக் கெழுந்தருளி அவ்விடத்தைச் சுடுகாடாக்கின பெருமான் இன்னமும் அப்படிப்பட்ட ஆச்சரித விரோதிகளைக் கிழங்கெடுப்பதற்காகத் திருக்கண்ணங்குடியிலே நியஸந்திதி பண்ணியிராதின்றான்; அப்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்த்தருளிய இத்திருமொழியைக் கற்றுவல்லவர்கள் நிய்ய ஸ்ரீமான் களாரிடுக்கப் பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

காரிகை—அழகு; அஃதுடையவளுக்கு ஆகுபெயர்; இச்சொல் இங்குச் சிறப்பாக வீதையைக் குறித்தது.

கடல்பெரும்படையோடு சென்று=கடலிற் காட்டிலும் பெரிதான சேனை யோடே சென்று என்றும், பெரும்படையோடே கடலிலே சென்று என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

நல்குரவு—தரித்தராயிருத்தல்; எம்பெருமானே இழந்திருத்தலே தாரிதரியமாகக் கருதத்தக்கது. 'நல்குரவு இல்லை' என்றது—பகவத் கைங்கர்ய லக்ஷமி இடையறாதிருக்கு மென்றவாறு. இனி, லௌகிகருடைய ஆசைக்கு ஏற்பப் பொருளுரைக்கவுமாம். (க0)

அடிவரவு:—வங்க கவனம் வாதை வென்றி மன்னவன் மழு வானுளார் அரவு பன்னிய கலை பொன்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து—இரண்டாம் திருமொழி,

பெண்ணிவர்மேனி.

உரையவதாரிகை: திருக்கண்ணங்குடியில் பிள்ளும் திருநாகைக்கு எழுந்த ருளிஞர் ஆழ்வார். அங்குறையும் எம்பெருமானுடைய திருநாமம் ஸௌந்தர்ய ராஜன். அவனது வடிவமூலு வாசாமகோசரம்! “வாமாகவாமனே அரங்கா வட்டநேரி வலவா ராகவா உன்வடிவு கண்டால் மனம்தனும் மடவாராக வாதரஞ் செய்வன்” என்னும்படியன்றோ பொதுப்படையாக எம்பெருமானது வடிவமூ கிருப்பது. “கண்ணிற் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவார் தோளி னாய்” என்று கம்பருமியம்புகிறார். அவை யெல்லாம் கிடக்கட்டும்;

சூர்ப்பணகை யென்னும் அரக்கி பஞ்சவடியிலே வந்து அபசாரப்பட்டுக் காதும் மூக்கு மறுப்புண்டு ஜநஸ்தானத்திலே சென்று கான் முன்னிலையில் தரை யில் விழ்ந்து ரக்த வெள்ளம் பெருகக் கதறிப்புரண்டு அழுமளவிலே ‘நங்காய்! உன் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட கொடுமையான பிழையைச் செய்தவன் யாவன்? சொல்லாய்’ என்று பெருஞ் சினத்துடனே கான் கேட்க, அதற்குச் சூர்ப்பணகை என்ன சொல்லத் தொடங்கினுள் தெரியுமோ? (ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஆரண்ய காண்டத்தில் பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் ௧௪, ௧௫, ௧௬, ௧௭ லோகங்கள் காண்க;—) “தருணன ரூபவஸுவநுள ஸுகூராரள ஜகாஸ்துள வுணரீகவிஸாஸாகுள வீரகூலாஜிநாஜி ரள|| மஹேந்திராஸநள ஞான தாபவஸுள யஜிவாபிணள|| வுஞ்ஞள ஞஸரயஸுஜாஸா ஞாதரள ராஜிஷ ஞுணள|| மகாவதிராஜபு திஜள வாயிவவுஜநாஜிதள|| ஞெவளவாஜாநு ஞுளவா தள நதகூபிகுஜுதூஹெ = தருணன ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகு மாரௌ மஹாபலௌ, புண்டரீக விசாலாசௌள சேக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ; பல மூலாசௌள தாந்தௌ தாபலௌ தர்மசாரிணௌ, புத்ரௌ தசரதஸ்யாஸ்தாம் ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ; கந்தர்வராஜ ப்ரதிமௌ பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந் விதௌ; தேவௌவா மாதுஷௌ வா தெள ந தர்க்கயிது முத்ஸதேஹ.” என் றுள். [நல்ல யௌவநமுள்ளவர்களும் மிகுந்த ஸௌந்தர்ய முள்ளவர்களும் ஸுகுமாரமான திருமேனி படைத்தவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் செய்யதாம ரைக் கண்களுடையவர்களும் மரவுரியும் மான்தோலு முடித்தவர்களும் பழங் களையும் வேர்களை யு முண்பவர்களும் ஜிதேந்திரியர்களும் ரிஷிவேஷம் பூண்டவர் களும் தருமநெறி தவருதவர்களும் தசரதனுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தவர்களும் கந்தர்வராஜனுக் கொப்பானவர்களும் ராஜலக்ஷணங்களுடன் கூடியவர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்களென்னும் அண்ணன் தம்பிமார் இருவர் (பஞ்சவடியில்) இருக்

கிறார்கள்; அவர்கள் தேவர்களோ அல்லது மதுஷ்யர்களோ, நிச்சயிக்க முடியவில்லை—] என்று சொல்லிக்கொண்டுபோய் ‘அவர்கள் காண் என்னை இப்பாடு படுத்தினர்’ என்றான். ‘உன்னை இங்ஙனே அங்கபங்கம் செய்ததுயார்?’ என்று கேட்டால், தான்படும் கஷ்டமும் தன் கோபமும் சொல்லுவிக்கிற வார்த்தை எப்படி யிருக்கவேணும்? ‘இரண்டு படுபானிகள்’ என்று தொடங்கி வாயா வைத்து செய்திகளைச் சொல்லவேண்டியிருக்க, துஷணமாக வொன்றும் நெஞ்சி லுமினியாமல் “தருணேள ரூபஸம்பந்நேள” என்று வருணித்துச் சொல்லத் தொடங்கினனென்றால் வயிரவுருக்கான வடிவழகு படுத்துகிற பாடு இது என் தன்றோ வினைக்கவேண்டும். அர்ச்சாவதாரத் திருமேனிகளுள் திருநாகையெம் பிரானுடைய வடிவழகு பேச்சுக்கு கிலமன்றே.

அவ்வழகிலே நெஞ்சைப்பறிகொடுத்த ஆழ்வார் ஆண்மையிழந்து பெண்மை யெய்திப் பரகால நாயகியாகி, தன்னை ஈடுபடுத்தின அழகையும் மற்றும் நடந்த செய்திகளையும் தோழியோடு சொல்லித் தரிக்கிறதாய்ச் செல்லுகிறது இத் திருமொழி. மற்றைத் திருமொழிகளிற்போல் இத்திருமொழியில் ஒன்பது பாசுரங்களிலும் திருப்பதியின் திருநாமவிலக்கினை இல்லை; நிகமனப் பாசுரத் தில் மாத்திரமே “நாகையழகியாரை” என்றுள்ளது. மற்றைப் பாசுரங்க ளொன்பதும் “அச்சோவோருவரழகியவா” என்றே முடிபு புனைந்துள்ளன. ஆழ்வார் தம்மை மறந்ததுபோலத் திருப்பதியையும் மறந்தார்; இவர் மறந்தா ரல்லர்; எதிர்த்தலையின் வடிவழகு மறக்கப்பண்ணிற்று;

அதாவதென்? உட்புகுந்து ஸௌந்தர்யராஜனை ஸேவித்தார்; என்றைக்கும் எங்கும்கண்டறியாத திருக்கோலமாயிருந்தது. 1. “ஆழியொடும் பொன்னார் சார்க்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென்றறியேன்” என்றும் போலே அப்பெரு மாளை இன்னானென்று அறியமாட்டிற்றிலர்; முகத்தை நேரேபார்த்து முன்னிலை யாக்கி வார்த்தை சொல்ல முடியாதபடி சோதி வெள்ளம் அலைபெறிந்து தள்ளு கின்றது. அதனால் அப்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற வடிவழகையும் திவ்ய பூஷண திவ்யாயுதப் பொருத்தங்களையும் ச்ருங்காரவிలాஸங்களையும் மற்றும்கண்ட அகிசயங்களையும் தோழியோடே சொல்லி வியக்கின்றான்.

பொன்னிவர்மேனி மரதகத்தின்

பொங்கிளஞ்சோதி யகலத்தாரம்

மின் * இவர்வாயில் நல்வேதமோதும்

வேதியர்வானவ ராவர்தோழி! *

என்னையும்நோக்கி யென்னல்குலும்நோக்கி

யெந்திளங்கொங்கையும் நோக்குகின்றார் *

அன்னையென்னோக்குமென் றஞ்சுகின்றேன்

அச்சோவோருவ ரழகியவா !

(க)

தோழி வாராய் தோழியே!
இவர் மேனி { இந்த எம்பெருமானுடைய
நிருமேனியானது
பொன் பொன்னாயிருக்கின்றது;
மாதகத்தின் { மாதகப்பச்சையின்
பொங்கு இன { பாம்பின புதிய
சோதி { தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான
அகலத்தி { திருமார்பில் (சாத்
தப்பட்டுள்ள)
ஆரம் ஓராமானது
மின் மின்னலாயிருக்கிறது;
இவர் இப்பெரியவர்
வாயில் வாயினால்
நல் வேதம் { நல் வேதத்தை உருச்
சூதம் { சொல்லுகிற வைதிகர
வேதியர் { யிருக்கின்றார்;
வானவர் ஆவர் { (மேன்மையில்) தேவர்களோ
டொப்பர்;

(இவர்)
என்னையும் { என்னையும் உற்றுப்
நோக்கி { பார்த்து
என் அங்கு { எனது நிதம்பத்தையும்
லும் நோக்கி { உற்றுப் பார்த்து
வந்த இள { வந்தப்படுகின்ற இளைய
கொங்கையும் { முலைகளையும்
நோக்குகின்றார் உற்றுப்பார்க்கிறார்;
அன்னை என் { தாய் என்ன நினைப்பவளோ
நோக்கும் { வென்று
என்று
அஞ்சு { பயப்படுகின்றேன்;
கின்றேன்
அச்சோ ஆச்சரியம்!
ஒருவர் { ஒரு பெரியவருடைய
அழகிய ஆ { ஸௌந்தரியத்தை என்ன
சொல்லுவேன்.

* * * —‘தோழி! நான் பெற்ற பாக்கியமே பாக்கியம்; அந்தோ! இழந்தாயே!; கெடுவாய்! காணப்பெற்றிலேயே!’ என்றாள் பரமாவநாயகி தன் தோழியை நோக்கி; ‘நங்காய்! என்ன அற்புதம் காணப்பெற்றாய்? விரித்துரையாய்’ என்று தோழிவினவ, வருத்தகீர்த்தனம் பண்ணுகிறாள் தலைவி. திவ்யாத்மஸ்வரூபம் திவ்யகுணம் முதலானவை யெல்லாங்கிடக்க முந்துறமுன்னம் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திலே தன்னெஞ்சு பறிபுண்டமை தோன்றச் சொல்லுகிறாள் பொன்னிவர் மேனி என்கிறாள். இவருடைய வடிவைப் பார்த்தவாறே 1. “சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனியொளி யொவ்வாது” என்கிற படியே நன்றான பொன் என்னலா யிராகின்றது. நிலமேகத்திருவுருவைப் பொன்னிறமாகச் சொல்ல தெங்கனே யெனில்; “ஹிரண்யவண-ஹிரணீ” என்கிற சுருதியின்படியே பொன்னின் நிறம் போன்ற நிறமுடையளான பிராட்டியின் நித்ய ஸம்சுலேஷத்தாலே எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியும் அப்படியே பொன்னிறமாகப் பெறுமென்பர்; பொன் போல் விரும்பத்தக்க திருமேனியென்பர்; சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (1—6.) “ய வநஷொஹ்ராஷி தெஹ் ஹிரண்யஃவாஸுஷொ ஷுஷுதெ ஹிரண்யஸுஸுஹிரண்யகெஸுஃ குஷுணவாதுவ-வ ஷவ ஸுவண-ஃ” என்று ஓதப்பட்டுள்ளமையால் அது கொண்டு சொல்லிற்று என்பர்; அவையெல்லாம் ஸமாதானங்களேயாகிலும், பிரகிருத்தத்தில் கேள்வியும் வேண்டா, ஸமாதானமும் வேண்டா; நாகையழகியார்

திருமேனிநிறத்தைப் பொன்றி மென்பதில் என்ன சங்கை உதிக்கலாகும். நிஜமான உருவத்தின் நிறம் அடுத்தபடியாகவே பேசப்படுகிறது காண்மின் 'மரதகத்தின்' என்று தொடங்கி.

மரதகப்பச்சையின் சோதிபோன்ற சோதியையுடைத்தான திருமார்பி லணிந்த ஹாரம் மின்னல் போன்றிரா நின்ற தென்கை.

இதனால் ஸமுதாய சோபைபற்றி 'பொன்னிவர் மேனி' என்ற தென்பது விளங்கும். பசுமை நீலம் கருமை என்னும் நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத்திருவுருவத்திற்கு மரதகப் பச்சையை உவமைகூறினது பொருத்தமேயாம். காண்புக்கவர்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸாரதாபங்களை யெல்லாம் போக்குந்தன்மையும் இதில் தொனிக்கும்.

இவர் மேனி பொன்; மரதகத்தின் பொங்கிளஞ்சோதியகலத்து ஆரம் மின்—என்று இரண்டு வாக்கியமாகக் கொள்வதன்றி, மூன்று வாக்கியமாக நிர்வஹிப்பாரம் பின்னையமுதனார்; எங்கனே யென்னில்; இவர் பொன்; மேனி மரதகத்தின் பொங்கிளஞ் சோதி; அகலத்து ஆரம் மின்—என்றும். இந்த நிர்வஹத்தில் 'இவர் பொன்' என்றது 1. "எண்ணும் பொன்னுருவாய்" என்னுமாபோலே ஸ்வரூபபரமாகச் சொன்னவாரும்.

இவர்வாயில் ல்வேதமோதும்வேதியர்=2. "அன்னேயிவரையறிவன்மறை நான்கும் முன்னேயுரைத்த முனிவர்" என்றப்போலே ஆதியில் வேதோப தேசம் பண்ணுமவர் என்கிறதன்று; பரமவைதிகரென்றும் விஷயாந்தரங்களில் சிறிதும் கருத்திலாதவரென்றும் தோன்றும்படி அந்நபரர் போல வேதங்களை உருச்சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் போலும்; அதைச்சொன்னபடி. ல்வேத மென்றதனால் ஸாமவேதமென்றுபொருளருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான் பின்னே.

வானவராவர்=மேன்மையைப் பார்த்தவாதே "வெற்றிப்பேரி நீந்திரற்கு மிந்திரனே ஒக்குமால்" என்னும்படியே தேவர்களோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். வடிவழகைப் பார்த்தாலோ ராஜாக்களோடொக்கச் சொல்லலாயிரா நின்றார்; வாக்கைப்பார்த்தாலோ வைதிகப்ராஹ்மண ிரோடொக்கச் சொல்லலாயிரா நின்றார்; மேன்மையைப் பார்த்தாலோ தேவர்களோடொக்கச் சொல்லலாயிரா நின்றார்; ஆக இன்னாரென்று அறுதியிட முடியவில்லை காண் தோழி! என்றாளா யிற்று.

இங்கனே சொல்லக்கேட்ட தோழியானவள் 'நங்காய்! அவரை நீ நோக்கின வளவேயோ? உன்னை அவர் நோக்கிற்று முண்டோ?' என்று கேட்க, அதையுஞ் சொல்லக் கேளாய் தோழியென்று மருமங்கனையும் வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறான் என்னையும் நோக்கி யென்னல்குலும் நோக்கி ஏந்திளங் கோங்ளையும் நோக்குகின் றார் என்கிறார். "மர்மங்களிலே கடாசியா நின்றார்; பார்த்த பார்வை ஒருகால் மாதவைக்கிறிலர்" என்பது வியாக்கியானம். 'நம்மைப்பாங்காக அதுபவிப்பதற்

குறுப்பான பக்தி இவ்வாழ்வார்க்கு முநிரந்தனோ' என்று எம்பெருமான் ஆராய்ந்தமையைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. போகத்திற்குக் கொங்கை முதலிய உறுப்புகள் எப்பட்டி. இன்றியமையாதனவோ அப்படி பகவததுபவத்திற்குப் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பந்திகள் இன்றியமையாதனவாதலால் ஸ்வாபதேசத்தில் அவற்றைப் பொருளாகக் கொள்க.

அவர் நோக்கினவாறே நீ செய்ததென்? என்று தோழிகேட்க, அன்றை யென்னோக்கு மென்றஞ்சுகின்றேன் என்கிறான். அவர் பார்த்த பார்வை யெல்லாம் எனக்குப் பரமபோக்யமாகவேயிருந்தது; ஆனால் இந்த நிலைமையை நம் தாய் காண்பனோல் என்ன பாடு படுத்துவனோ வென்று அஞ்சி நிற்பதே என்கருமமாயிற்றுக்காண் என்கை. 'நான் பதறி மேல் விழுவேன்; இதனைத் தாய் நோக்கினாலாகில் என்னாகுமோ வென்று அஞ்சி யொழிந்தேன்' என்றவாறு.

[அன்றை] பெற்று வளர்த்துப் பெண் பிள்ளை யெளவன பருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்புமிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்ல வேணுமென்றும் மேல்விழுந்து அதுபவிக்க வேணுமென்றும் பதறுமளவில் பழிகடந்து புறப்படுகை குலமரியாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவன் உலகில் தாய் எனப்படுவன்; லித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப்பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேணுமென்கிற ஆவலைப் பிறப்பித்து அதனால் பழிகடந்து நடக்க வேண்டிவந்த வளவில் இது ப்ரபந்தர் குடிக்கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராதென்று விலக்கி 'எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப் பார்க்கிற ஊழத்திற்குறப்பட்ட உபாய அப்யவஸாயமாகித் ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் எனப்பதாக ஸ்வாபதேசத்திற் கொள்ளவேணுமென்பது ஆசாரயற்றருதயத்தின் னிரியுமீ. ஆகவே, இங்கு "அன்றை என்னைக்கு மென்றஞ்சுகின்றேன்" என்றது—உபாயத்யவஸாயத்தில் ஊற்றத்தாலேபதறுதல் தவிரந்தேன் என்றவாறும்.

அச்சோவோருவரழகிவலா! = 'அச்சோ' என்பது ஆச்சரியக் குறிப்பிடைச் சொல்; எங்கும் என்றும் கண்டறியாத அழகுடன் ஒருவர் என் கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற இவ்வாச்சரியம் வாசாமகோசரம் என்றவாறு. திருநாகை எம்பெருமானாகிய ஸௌந்தர்யராஜனை ஒருவாறாகக் குறிப்பிடுவதாகவுங் கொள்க.

முன்னடிகளிற் கூறப்பட்ட ஸௌந்தர்யர் வைதிகத்வம் பரத்வம் என்ற முன்றனுள் ஸௌந்தர்யமே தன்னெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டமை கூறிற்று யிற்று. (க)

தோடலிழ்நீல மணங்கோடுக்கும்
குழ்புனல்குழ் குடந்தைக்கிடந்த *
சேடர்கோலென்று தெரிக்கமாட்டேன்
சேஞ்சுடராழியுஞ் சங்குமேந்தி *

பாடகமேல்லடியார் வணங்கப்

பன்மணிமுத்தோ டிலங்குசோதி *

ஆடகம்பூண் டொருநான்குதோளும்

அச்சோவொருவாழகியவா !

(௨)

தோடு அவிழ் } இதழ்கள் 10 லரப்பெற்ற
நீலம் } நீலோற்பலங்கள்மணம் } பரிமளத்தைப் புறப்பட
கொடுக்கும் } விடுகின்ற

சூழ் புனல் } பாந்த தீர்த்தங்களாலே

சூழ் } சூழப்பட்ட

குடந்தை } திருக்குடந்தையிலே

கிடந்த } திருக்கண்களந்தருள்கின்ற

சேடர் கொல் } யௌவன புருஷரோ
என்று } இவர்! என்றுதெரிக்க } தெரிந்து கொள்
மாட்டேன் } கின்றிலேன்;செம் சுடர் } சிவந்த ஒளியையுடைய
ஆழியும் } திருவாழியையும்

சங்கும்

ஏந்தி

சங்கையும்

தரித்துக்கொண்டு,

பாடகம் மெல் } பாதகடகம்பூண்ட மெல்லிய
அடியார் } பாதங்களை யுடைய
வணக்க } பெண்டிற்களால்
வணங்கப்பெற்றுபல் மணி } பலவகைப்பட்ட
முத்தோடு } ரத்தனங்களோடும்
முத்துக்களோடும்இலங்கு } விலங்குகின்ற
சோதி } தேஜஸ்ஸையுடைய
ஆடகம் } பொன் திருவாபரணங்
பூண்ட } களை யணிந்துள்ளஒரு காங்கு } விலகாமை நான்கு
தோளும் } திருத்தோள்களாமாய்

அச்சோ ஒருவர் அழகிய ஆ—.

* * *—தோழி! இப்பெரியவர் திருக்குடந்தையிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற யுவா என்னலாம்படி. விளங்குகின்றார்; அவர்தானே இவர்!, நன்றாகத் தெரியவில்லையே. திருவாழி திருச்சங்குகளைத் திருக்கைகளிலே ஏந்தி யிருக்கின்றார்; இளமகளிர் யௌவன புருஷர்களைச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார்களாகையாலே இவரும் இளமகளிர்களால் சுற்றி வணங்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர்களது உள்ளம் குளிரும்படி முத்து மயமும் பொன் மயமுமான திருவாபரணங்களை அணிந்து கொண்டிருக்கிறார்; அவர்களை உவந்து தழுவுவதற்கு நான்கு திருத்தோள்களையுடைய ரா யிருக்கிறார்; இவருடைய அழகோ நம்மால் பேசப்போகாது, இவர் இன்னாரென்று தெரியவில்லையே தோழி! என்கிறாள்.

“செஞ்சுடராயியுஞ் சங்குமேந்தி” என்று தொடங்கிப் பின்னடிகளை முற்றா அந்நயித்துக்கொண்டு பிறகு முன்னடிகளை அந்நயித்துக் கொள்ளவுமாம். திருக்குடந்தையில் பொய்கைகளெங்கும் நீலமலர்கள் மணங்கொழுகின்றன வென்பது முதலடியிலுள்ள விசேஷணத்தின் கருத்து.

சேடர்—இளம்பருவமுள்ளவர்; யுவா என்றபடி.. “குடந்தைக் கிடந்த சேடர்கொலென்று தெரிக்கமாட்டேன்” என்றது—இவர் திருக்குடந்தையெம் பெருமானே திருநாகை யெம்பெருமானே தெரியவில்லை என்றபடியன்று; முதற்பாட்டிற் கூறியபடியே மஹாராஜன் போலவும் வைதிக பாடற்றமேனாதமர் போலவும் காட்சிதருகின்ற இவர் அஸாதாரண லக்ஷணங்களாலே ஸாஷித்

ஸ்ரீமந்நாராயணனு யிருக்கவேணும்போல் தெரிகிறது; பாவிர்களான நமக்கு எம் பெருமான் ஸேவை ஸாதிக்கும்படியான பாக்கியம் இருக்குமோ என்று நினைக்குங்கால் எம்பெருமானன்றுபோல் தோற்றுகிறது என்பதாகக் கொள்ளலாம்.

பாடக மெல்லடியார் = 'பாதகடகம்' என்னும் வடசொல் பாடகமெனச் சிதைந்தது. எண்ணிப்போன்ற பல ஸ்திரீகள் இவருடைய டௌவனத்திலீடுபட்டு வளங்கெட்டு நுழந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் காண் என்பதாம். ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவி முதலிய தேவிமார்களை நினைக்கிறதற்குமாம்.

'ஹாடகம்' என்னும் வடசொல் ஆடகமெனத் திரிந்தது; பொன். (உ)

வேயிருஞ்சோலை விலங்கல்குழந்த

மெய்யம்ணூர், இவ்வையமெல்லாம் *

தாயினநாயக ராவர்தோழி!

தாமரைக்கண்க ளிருந்தவாறு *

சேயிருங்குன்றம் திகழ்ந்ததோப்பச்

சேவ்லியவாசி மலர்ந்தசோதி *

ஆயிரந்தோளோ டிலங்குபூணும்

அச்சோவோருவரழகியவா !

(ங)

தோழி வராய்தோழியே !,
வேய் இரு } மூங்கில்மயமான பரந்த
சோலை } சோலைகளை புடைத்தான
விலங்கல் } குன்றுகளாலே
குழந்த } சூழப்பட்ட
மெய்யம் { திருமெய்யமலையில்
மணூர் { எழுந்தருளியிருக்கிற
மணவாசப்பின்னையும்
இவையம் } இந்த பூமிப்பரப்பை
எல்லாம் } யெல்லாம் தாவி
தாயின } அனந்தவருமான
நாயகர் ஆவர் பரமபுருஷர்போலும் இவர் !;

தாமரை } தாமரைபோன்ற திருக்
கண்கள் } கண்களிருக்கும்படியை
இருந்த ஆறு } என்சொல்வேன் !
சேய் இரு } ஒங்கியும் பரந்தமிருக்
குன்றம் } கின்ற மலைகள்
திகழ்த்து } விலங்குமாபோலே
ஒப்ப }
சேவ்லிய ஆறு } அழகுடையனவாய்
மலர்ந்த } பரந்த தேஜஸ்ஸை
சோதி } புடையனவான்
ஆயிரம் } ஆயிரந்திருத்தோள்களும்
தோளோடு }
இலங்கு } விளங்குகின்ற
பூணும் } திருவாபரணங்களுமாய்
அச்சோ ஒருவர் அழகிய ஆ—.

* * *—தோழி! இவருடைய திருக்கண்களினழகை என் சொல்லுவேன்!, புண்டரீகாக்ஷரென்னலாம்படி யிராநின்றார். ஒங்கிப் பரந்த மலைகள் போலே விளங்குகின்றனவாய்த் தோள்வளைகள் முதலியவற்றின் புகர் விஞ்சி விளங்கப் பெற்றவைவான ஆயிரம் திருத்தோள்களும் அவயவந்தோறும் திருவாபரணங் களும் விளங்கப் பெறுமழகை என்ன சொல்லுவேன்!; ஒரு அலங்காரமும் வேண் டாதே வடிவுதானே அமையாதோ என்ன வேண்டும்படியான அழகு விலக்கண மாயிருக்கின்றது காண்—இவ்வழகை நோக்குங்கால் இவர் ஸாதாரண புருஷரா

யிருக்கப் பரஸக்தியில்லை; திருமெய்யமலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவரும் இவ்வுலகையெல்லாம் இரண்டேயடியால் தானியளந்தவருமான நாயகராகவே யிருக்கத் தகுங்காண் என்கிறார்.

பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:—“கீழே ‘நான்கு தோளும்’ என்னச்செய்தே ஆயிரந்தோ ளென்கிறது-ஆயிரந்தோளானால் கண்டதுபவிக்குங் கரணங்கள் அனேகம் கொண்டதுபவிக்க வேண்டும்படி யிரா நின்றாரென்கை” என்பதாம். அதாவது—கீழ்ப்பாட்டில் “ஆடகம்பூண்டொரு நான்கு தோளும்” என்று நான்கு திருத்தோள்களுள்ளனவாகச் சொல்லி, இப்பாட்டில் ஆயிரம் தோள்களாகச் சொல்லி யிருப்பதென்? என்னில்; நான்கு தோள்களே ஆயிரம் தோள்களாகத் தோன்றினவென்கை. 1. “நம்பியைக்காண நங்கைக்கு ஆயிர நயனம் வேண்டும்” என்றாற்போல ஆயிரங்கண்கள் கொண்டு காணவேண்டும்படி அழகு விஞ்சின திருத்தோள்க ளென்றவாறு. (ஈ)

வம்பலிழந்துழாய்மலை தோள்மேல்
கையனவாழியுஞ் சங்குமேந்தி *
நம்பர்நம்மில்லம் புருந்துநின்றார்
நாகரிகர் பெரிதுயிளையர் *
செம்பவளமியர் வாயின்வண்ணம்
தேவரிவரதுருவம் சொல்லில் *
அம்பவளத் திரளையுமோப்பர்
அச்சோவொருவரழகியவா!

(சு)

தோள் மேல் திருத்தோள்களிலே
வம்பு அவிழும் } பரிமளம் விஞ்சுகிற திருத்
துழாய் மலை } துழாய்மலையுள்ளது;
ஆழியும் } சக்கரமும் சங்கமும்
சங்கும் }
கையன திருக்கைகளிலுள்ளன;
எந்தி { (அத்திவ்யாயுதங்களைத்)
தரித்துக்கொண்டு
நம்பர் { (இந்த) ஸ்வாமி
நம் இல்லம் } நம் மனையிலேவந்து
புருந்து } ஸுலபராயிராநின்றார்;
கின்றார் }
நாகரிகர் { பெருமகிப்பராயிரா
கின்றார்;

பெரிதும் } மிக்க இளம்பருவமுடையரா
இளையர் } யிருக்கின்றார்;
இவர் இவருடைய
வாயின் } அதரத்தின் கீறம்
வண்ணம் }
செம் பவளம் சிவந்தபவளமே;
தேவர் } அமாநுஷ்டான
இவரது } இவருடைய
உருவம் } உருவமிருக்கும்படியைச்
சொல்லில் } சொல்வோமாகில்
அம் பவளம் } அழகிய பவளத்திரள்
திரளையும் } போலே விரும்பத்
ஒப்பர் } தக்கவராயிராநின்றார்;
அச்சோ ஒருவர் அழகிய ஆ—.

* * *—தோழி! அவருடைய பரத்வ ஸௌலப்பங்களைச் சொல்லுகிறேன்
கேளாய்; மணங்கமழ்கின்ற திருத்துழாய் மலையைத் தோளினேமேல் அணிந்

துள்ளார்; திருக்கைகளிலே திருவாழி திருச்சங்குகளைப் பூவேந்துமார்போலே வந்தியுள்ளார்; இப்படிப்பட்ட பாத்வங்கொண்டு எட்டாதவராயிருக்கையன்றியே நாமிருக்குமிடத்தே வந்து புகுந்திருக்கின்றார்! பரமாளிகராயிருக்கின்றார்; கௌமாரங்கலசின யௌவன பருவம் வாய்ந்தவராயிருக்கின்றார். இவருடைய திரு அதரத்தின் கிறமோ சிவந்த பவளம்போலிரா கின்றது; தேவாதி தேவராகத் தோற்றும் தோற்றமுடையரா யிருக்கின்றார். திருவுருவமோ பவளத்திரள் போலே மிக விரும்பத் தகுந்ததா யிரா கின்றது. உபமான மில்லாதபடி மிக விலகலுண்டான அழகுபடைத்த இவ்விஷயத்திற்கு நாம் உபமானமிட்டுச் சொல்லுவதும் ஹேயமென்னும்படி அழகிற் கிறந்தவர் காண் என்றளாயிற்று.

கையன ஏந்தி = கையிலுள்ளனவாக ஏந்தி என்று முரைக்கலாம். நம்பர்— எல்லாராலும் நம்பத்தகுந்தவர்; “நம்பும் போஷும் நசையாகும்மே.”

இந்த விபூதியில் வந்து தோன்றினது கொண்டு ‘நம் இல்லம் புகுந்து சின்று’ என்றது. அன்றியே மாநலாதுபவமாகவுமாம். நாகரிகர்-வடமொழித் தந்திதாந்தநாமம். (ச)

கோழியுங்கூடலும் கோயில்கொண்ட

கோவலரேயொப்பர், குன்றமன்ன *

பாழியந்தோளு மோர்நான்குடையர்

பண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோம் *

வாழியரோ விவர்வண்ணமெண்ணில்

மாகடல்போன்றுளர், கையில்வெய்ய *

ஆழியொன்றேந்தி யோர்சங்குபற்றி

அச்சோவோருவரழகியவா!

(ரு)

கோழியும் உறையுறையும்
கூடலும் தென்மதுரையையும்
கோயில் கொண்ட } இருப்பிடமாகவுடைய
கோவலரே } கோபாலக்ருஷ்ணன்போன்
ஒப்பர் } திருக்கின்றார் இவர்;
குன்றம் } மலைபோன்ற
அன்ன }
பாழி வலிமைபொருந்திய
அம் அழகிய
ஒர் காங்கு } விலகலுண்டான காங்கு
தோளும் } திருத்தோள்களையும்
உடையர் உடையராயிருக்கின்றார்;
இவர் தம்மை இவரை
பண்டும் முன்பொருகாலும்

கண்டு }
அறியோம் } நாம் பார்த்ததில்லை;
வாழியரோ பல்லாண்டுபல்லாண்டு;
(இவர் வாழ்ந்திருக்க.)
இவர் } இவருடைய வடிவிற்குக்கும்
உண்ணம் } படியை கினைக்கப்
எண்ணில் } புக்கால்
மாகடல் } பெரிய கடல்போலே
போன்று } யிருக்கின்றாரிவர்;
உளர் }
கையில் ஒரு திருக்கையிலே
வெய்ய திசுண்டான
ஆழி ஒன்று } ஒரு திருவாழியை
ஏந்தி } ஏந்தியும்
(மற்றொருதிருக்கையிலே)

இச் சங்கு பற்றி } ஒரு சங்கத்தைத் தரித்துக் கொண்டும்

அச்சோ ஒருவர் அழகிய கூ-

* * *—தோழி! இப்பெரியவர் உறையூரிலும் தென்மதுரையிலும் கோயில் கொண்டிருந்து காட்சிதந்த பெரியவர் போலே யிருக்கின்றார்; மலை போன்று வலிமை பொருந்திய நான்கு திருத்தோள்களை யுடையரா யிருக்கின்றார்; திருமேனி நிறத்தில் கருங்கடலை யொத்திருக்கின்றார்; திருக்கைகளில் திருவாழியும் திருச்சங்குமாய்த் திகழ்கின்றார்; இப்பெரியவரை இதற்கு முன் எங்குங் கண்டதாக நினைவில்லை; இவரது சிற்சில அம்சங்களுக்கு ஏதோ சிலவற்றை உவமை கூறினேனத்தனை யொழிய இவருடைய வடிவழகு பேச்சுக்கு நிலமன்றுகாண்— என்கிறாள்.

கோழி யென்று உறையூர்க்குப் பெயர்; கூடல் என்று தென்மதுரைக்குப் பெயர். கோவலர்—‘மொவாலு’ என்னும் வடசொல்லின் விகாரமாகக்கொண்டால் கோபாலக்ருஷ்ண னென்றதாகும்; அன்றி, கோவலர் என்று இரண்டு தமிழ்ச் சொற்களாகக் கொண்டால் கோ—அரசர்களுக்குள்ளே, வலர்—வல்லர், (வல்லவர்) ராஜா திராஜர் என்றபடியாம். இவரைப்பார்த்தால் ஸாமர்ய புருஷராகத் தோன்றவில்லை; உறையூரையும்மதுரையையும் அரசாட்சி புரிகின்ற அரசர்களோ இவர்! என்னும்படி யிருக்கின்றார் என்பதாம்.

இவர் தம்மைப் பண்ணே கண்டறியோம்—எம்பெருமானை முதன் முதலாகக் காணும்போது திருமுகமண்டலத்தில் தண்ணளி முதலியவற்றைக் கொண்டு ‘இவரை முன் எங்கோ கண்டாற்போலிருக்கிறதே!’ என்று தோன்றும்; அதன் பிறகு எவ்வளவு நெருங்கிப் பழகினாலும் தெகுட்டுதலின்றியே “எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழியுழிதொடும், அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென் னொவமுதமே” என்னும்படியான விஷயமாகையாலே முன்பு எங்குங் கண்டறியாதது போலவும் அப்பொழுதே அபூர்வமாகக்கண்டு அதுபவிப்பது போலவுந் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கும். மற்ற விஷயங்களிற் காட்டில் பகவத்விஷயத்திற்குள்ளாவல்கூண்யம் இது என்க.

இந் நிலவுகத்துக்குத் தகாத இவ்வழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக் க இடையில் வாழியரோ என்கிறாள். ‘வாழி அரோ’ என்று பிரித்து ‘அரோ’ என்பதை அசைச்சொல்லாகக் கொள்க. வாழிய என்னும் வியங்கோள் ஈற்றுயிர் மய்கெட்டு வாழி என நின்றது. இனி வாழியர் ஓ என்று பிரித்து, வாழியர் என்பதை ரகரமெய்யிற்று வியங்கோள் எனக்கொண்டு ஓகாரத்தை அசையென்றனுமாம்.

வேஞ்சின வேழம் மருப்போசித்த

வேந்தர்கோல்? எந்திழையார் மனத்தை *

தஞ்சடையாளர்கோல்? யானறியேன்

தாமரைக்கண்க ளிருந்தவாறு *

கஞ்சனையஞ்சமுன் கால்விசைத்த
காளையராவர், கண்டார்வணங்கும் *
அஞ்சனமாலையேயுமோப்பர்
அச்சோவொருவரழகியவா!

(க)

வெம் சினம் வேழம்	{ வெவ்விய சேற்றத்தை புடைய (குவலயாபீட மென்னும்) யானையினது	முன்	முன்பு
மருப்பு	கொம்பை	கஞ்சன்	கம்ஸன்
ஒசித்த	முறித்தொழித்த	அஞ்ச	பயப்படும்படியாக
வேந்தர் கொல்	பிரபுவோ இவர்!;	கால்	{ தனது திருத்தான்களின் விசைத்த } வலிமையைக்காட்டின
வந்து	{ தரிக்கப்படும் ஆபரணங்களை இழையார் { புடையரான பெண்டிருடைய	காளையர்	{ இளையவராக ஆவர் } இருக்கின்றார்;
மனத்தை	நெஞ்சை	கண்டார்	{ கண்டவர்களுல்லாரும் வணங்கும் } வணங்குதற்குரியவராய்
தஞ்ச உடையாளர் கொல்	{ தஞ்சமாகவுடையவரோ இவர்!;	கஞ்சனம் மா	பெரிய பொருள்
யான்	{ நான் அறிவின்றிலேன்;	மலையேயும்	அஞ்சனமலைபோன்
தாமரை கண்கள்	{ தாமரைபோன்ற திருக் கண்களிருக்கும்படி	ஒப்பர்	நிறுப்பவரான
இருந்த ஆற	{ என்னே!;	ஒருவர்	ஒருபெரியவருடைய
		அழகிய ஆ	ஸௌந்தரியமானது
		அச்சோ	ஆச்சரியம்!.

* * *—தோழி! இவரைப் பார்த்தால், முன்பு கம்ஸன் தனது அரண்மனை வாசலில் மதமூட்டி நிறுத்திவைத்த குவலயாபீடமென்னும் யானையை வெண் றொழித்த வேந்தர்போலே யிருக்கின்றார்; அவர்தானே இவர்!, ஆபரணங்களை யணிந்திருக்கும் பெண்களுடைய நெஞ்சை ஆச்சரியமாகவுடைய திருமால்தானே இவர்!; இன்னொன்று நிச்சயிக்கக்கூடவில்லையே. தாமரைபோன்ற திருக்கண் களிருக்குமழகை என் சொல்வேன்!; முன்பு கஞ்சனை மஞ்சத்தினின்று தள்ளித் திருத்தாளாலுதைத்த தனிவிராகவே இவர் தோற்றுகின்றார்; 'ந நமேயம் து கஸ்யசித்' [ஒருவற்கும் தலைவணங்கமாட்டேன்] என்ற இராவணனைப் போன்ற வணங்காமுடிகளும் இவரைக் கண்டவாறே பாவசமாக வணங்கும்படியன்றோ இவருடைய அதிசயமிருப்பது; ஒரு அஞ்சன மலைதான் இங்கனே வடிவெடுத்து நிற்கிறதோ! என்னலாம்படி யிருக்கின்றார்களா. வாய்கொண்டு சொல்லவொண் னாத அழகுபடைத்த இவர் திறத்திலே நான் என்னவென்று சொல்லுவேன்! என்கிறான்.

“வெஞ்சின வேழ மருப்பொசித்த வேந்தர்கொல்.” என்றவுடனே “வந் திழையார் மனத்தைத் தஞ்சுடையாளர் கொல்” என்றதை நோக்குங்கால், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் ஐந்தாவது அம்சத்தில் இருபதாமத்யாயத்தில் குவலயா

பிட யானையைக் கொண்டு வென்ற கதையைக் கூறும் பிரக்ரணத்திலுள்ள ஆச்
சரியமான பல ச்லோகங்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. “விஜாரிதாக்கிபும
வொ ராஜாஹ் வொ ரபொஷிதாபு. நாமா ஹ்விஸாசி-ஹ்மஸ்யாபுஷு. ந விர
ராசி தபு! ஸவ்யு! வஸ்யு த க்ருஷ்ணஸ்ய ரிபவரத்யுரானெக்ஷணபு. மஜபாபு
க்ருதாபாஸ ஹ்ஸோடிபு-கணிகாஹி.தபு.” என்று தொடங்கி வடமதரைப்
பெண்கள் நெஞ்சிழந்து சொன்ன சொலவுகள் காண்க. 1. “ஆவரிவை செய்தறி
வார் அஞ்சனமாமலை போலே, மேவு சினத்தடல் வேழம் வீழமுனிந்து, அழகாய
காவிமலர் நெடுங்கண்ணூர் கைதொழ வீதி வருவான்” என்றதும் ஸ்மரிப்பது.
அவ்யானையின் மருப்பை யொசித்த காலத்திலே அங்குள்ள பெண்களால் எப்
படிப்பட்ட திருமேனியழகு அதுபவிக்கப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட அழகு
இன்று இப்பாகாலாயகியால் அதுபவிக்கப்படுகிறது போலும்.

“மருப்பொசித்த வேந்தர் கொல்” என்றும் “எந்திழைபார் மனத்தைத்
தஞ்சுடையாளர் கொல்” என்றும் இரண்டு வாக்கியமாக இருந்தாலும் ஒரு வாக்
கியமாகவே விவக்ஷிதம்; யானையின் கொம்பை முறித்து அந்த வீரச்செயலைக்
காட்டிப் பெண்களின் மனத்தைக் கொள்ளைகொண்ட பெருமானே இவர்! என்ற
வாறு. ‘எந்திழைபார்’ என்று பெண்களுக்கு நிரூபகநாமம், இழை—
ஆபரணம். (சு)

பிணியலிழ்தாமரை மோட்டலர்த்தும்

பேருளாளர்கோல்? யானறியேன் *

பணியுமென்னெஞ்சமிதேன்கோல்? தோழி!

பண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோம் *

அணிகெழுதாமரையன்ன கண்ணும்

அங்கையும் பங்கயம், மேனிவானத்து *

அணிகெழு மாமுகிலேயுமொப்பர்

அச்சோவோருவரழகியவர்!

(எ)

பிணி அவிழ்
தாமரை
மோட்டு
அலர்த்தும்

பாவத்தொலையப்பெற்ற
(மஹான்களினுடைய)
ஹ்ருதயபுண்டரீக
மென்கிற தாமரை
மொக்கை விகலிப்பிக்க
வல்ல

பேருளாளர் { பேருளாளர்
கோல் { பெருமானோ இவர்!,

யான்
அறியேன் { என் அறிவின்றிலேன்;

தோழி வராய் தோழியே!,

என் நெஞ்சம் என்னுடைய நெஞ்சானது

பணியும் தானே வணங்கி நின்றது;

இது என்
கோல் } இது என்னோ?

இவர் தம்மை இவரை

பண்டும் கண்டு { முன்னமொருகாலும்
அறியோம் { பார்த்ததினிலே;

கண்ணும் இவருடைய (திருக்கண்கள்)

அணி கெழு அழகுமிக்க

தாமரை	{ தாமரை	வானத்து	{ ஆகாசத்திலே அழகு மிக
அன்ன	{ போலிருக்கின்றன;	அணி கெழு	{ கெழுந்த கானமேகத்தை
அங்கையும்	அகங்கைகளும்	மா முகிலே	{ ஒத்திருக்கின்றார்;
பங்கயம்	தாமரையே,	பும் ஒப்பர்	
மேனி	திருமேனி விஷயத்தில்		அச்சோ ஒருவர் அழகிய ஆ—.

* * *—“பிணியவிழ் தாமரை மொட்டலர்த்தும் பேரருளாளர் கொல்” என்றதை இரண்டு வகையாக நிர்வஹிப்பார்கள்; கட்டு அவிழும்படி தாமரை மொக்கை விகலிக்கச் செய்யவல்ல பரம க்ருபாருவான ஆதித்யனே இவர்! என்பது முதல் நிர்வாஹம். இவருடைய தேஜஸ்ஸைப் பார்த்தால் ஸாஷாத் ஸூரியனே என்னலாம்படி யிருக்கின்றார் என்கை. அன்றியே, “பிணி” என்று வியாதிக்குப் போய், வியாதிக்கு மூலமான பாபத்தைச் சொல்லிற்றாகி, பாவம் தொலையப்பெற்ற யோகிகளின் ஹ்ருதய பண்டரீகத்தை விகலிப்பிக்க வல்ல பரம தயாருவான எம்பெருமானே இவர்! என்பது இரண்டாவது நிர்வாஹம்.

தோழி! இப்பெரியவரைப் பார்த்தவாறே என்பக்கல் ஒரு நினைவின்றியே இருக்கச் செய்தே என்னெஞ்சானது வணங்கி நிற்கின்றது; தோழி! உன்னை யறியாமல் எனக்கு வருவதொரு நன்மையில்கையே; அப்படியிருந்தும் உன்னைப் பிழைப்பும்றியாமலே இவ்வனை ஒரு நன்மையுண்டான விதம் என்னே! இவர் செய்கிற ச்ருங்கார சேஷ்டைகளோ நெடுநாளாக மிகப் பழகினவர் செய்யுமவை போலே யிருக்கின்றன. ஆயினும், இதற்கு முன்பு இவரைக் கண்டதாகவும் எனக்கு நினைவில்கை. உற்று நோக்குகிற திருக்கண்களும் அணைக்க முற்படுகிற திருக்கைகளும் திரளச் செறியப் பூத்த தாமரையென்னலா யிராநின்றன. வடிவோ மேகத்திரள் என்னலாம்படி யிருக்கின்றது. லோக விலகாணமான இவரழகுக்கு ஒப்புச் சொல்லலாவதுண்டோ? ஆச்சரியமென்னு மித்தனை—என்று ளாயிற்று.

மஞ்சயர்மாமதி தீண்டநீண்ட

மாலிருஞ்சோலை மணுளர்வந்து * என்

நெஞ்சுள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்னு நீங்கார்

நீர்மலையார்கோல்? நினைக்கமாட்டேன் *

மஞ்சயர் பொன்மலை மேலெழுந்த

மாமுகில்பொன்றுளர் வந்துகாணீர் *

அஞ்சிறைப்புள்ளுமொன் றேழிவந்தார்

அச்சோவொருவ ரழகியவா!

(அ)

மஞ்ச உயர் { மேகமண்டலத்தனவும் உயர்ந்ததாய்

மா மதி தீண்ட நீண்ட } சத்திரன்படும்படியாக நீண்டிருப்பதான

மாலிருஞ் சோலை } திருமாலிருஞ்சோலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற

மணுளர் மணவானப்பிள்ளை

வந்து அவ்விடத்தை விட்டுவந்து

என் நெஞ்சுள்ளும்	என்னுடைய நெஞ்சினுள்ளும்	ஏறி வந்தார்	{ ஏறிக்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கிற இவர்
கண்ணுள்ளும்	கண்களினுள்ளும்	மஞ்ச உயர்	{ மேகமண்டலத்தளவும் ஒங்கி வொரு
கின்று நீங்கார்	{ நிலைகின்று நீங்கமாட்டா திருக்கின்றார்;	பொன் மலை	{ பொன்மலையின்மேல் எழுந்த
நீர்மலையார்	{ திருநீர்மலை கொல்	மா முகில்	{ காளமேகம்போன்றிருக் கின்றார்;
கிணக்க மாட்டேன்	{ இன்னொன்று தெரிந்தணாகில்லேன்;	உளர்	{ வந்து கண்ணீர் வந்து லேவியுட்கண்;
அம் சிறை புள்ளும்	{ அழகிய சிறுகளையுடைய பெரியதிருகடியின்	அச்சோ ஒருவர் அழகிய கூ—	
ஒன்று	மீது		

* * *—மேகமண்டலத்தளவுஞ் செல்ல ஒங்கி, சந்திரன் வந்து தீண்டும் படியான உயர்த்திய யுடைத்தான திருமாவிருஞ்சோலை மலையை இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ள பாமரவிகர் தாமே எழுந்தருளி என்னுடைய அவயவங்களைல்லாவற்றையும் விரும்பி ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டு நீங்குமவா யிருக்கின்றிலர்; திருநீர்மலை யெம்பெருமான் போலவும் திகழ்கின்றார்; அதுதியிட்டுச் சொல்லமாட்டுகின்றிலேன்; மிகவுயர்ந்ததொரு பொன்மலைமேலே காளமேகம் படிந்து வருமாபோலே பெரிய திருவடியின் மீது வீற்றிருந்து எழுந்தருளுங்கோலத்தைவந்து காணுங்கோள்! இவ்வழகுக்குப் பாசாமிட என்னாலாகுமோ? இவருடைய அழகு விலகாணமென்னுமித்தனையே—என்றளாயிற்று.

“மஞ்சயர் மாமதி தீண்ட நீண்ட மாவிருஞ்சோலை” என்றதைத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “ஸஸ்யாரிர்வணா ஷுபரிவம்—வநநிரிம் = சசதாரிங்கணட்சயசிகம்—வநகிரிம்” என்றருளிச் செய்தது காண்க. “மதிதவழ் குடுமி மாவிருஞ்சோலை” என்ற திருவாய்மொழியுமுணர்க. “என் நெஞ்சுள்ளும் கண்ணுள்ளும்” என்றது மற்றுமுள்ள அவயவங்களுக்கு முபலக்ஷணமென்ப. “இவைபுமவையுமுவைபும” என்ற திருவாய்மொழியிற்படியே அதுஸந்தானம் விவக்ஷிதமென்க.

பின்னடிகளில், கருடன் பொன்மலையாகவும் எம்பெருமான் மாமுகிலாகவும் வருணிக்கப்பட்டமையனிக. “காய்சினப் பறவையூர்ந்து பொன்மலையின் மீ மிசைக் கார்முகில்போல்” என்ற திருவாய்மொழியை அடியொற்றினபடி.

“அஞ்சிறைப் புள்ளுமொன்றேறி வந்தார்” என்றதனால் ஆழ்வார் இத்திருப்பதியில் கருடோத்ஸவம் ஸேவிக்கப் பெற்றாரென்னலாம். “அருளாழிப்புட்கட வீர் அவர் வீதியொருநாள்” என்று நம்மாழ்வார் பிரார்த்தித்தது இவர்க்குக் கைபுருந்ததுபோலும். (அ)

எண்முகையு மெறிநீர்க்கடலும்
 ஏழுலகுமுடனேவிழங்கி*
 மண்டியோராலிலைப் பள்ளிகோள்ளும்
 மாயர்கொல்? மாயமறியமாட்டேன்*
 கொண்டல்கண்மால்வரையேயுமொப்பர்
 கொங்கலர்தாமரைக் கண்ணும்வாயும்*
 அண்டத்தமரர் பணியநின்றார்
 அச்சோவோருவ ரழகியவா!

(க)

எண் } எட்டுத்திசைகளிலும் வந்து
 திசையும் } அலையெறிநின்ற
 எறிநீர் } நீரையுடைய
 கடலும் } கடல்களையும்
 ஏழ் உலகும் } எப்தலோகங்களையும்
 உடனே } (பிரளயத்தில்) ஒருசேர
 விழுங்கி } விழுங்கி
 ஒர் ஆல் இலை ஒரு ஆலிலையிலே
 மண்டி } பொருத்தி
 பள்ளி } துயில்கொண்டருளின
 கொள்ளும் }
 மாயர் கொல் } ஆச்சரியபூதரோ இவர்;
 மாயம் } (இவருடைய) ஆச்சரிய
 நிலைமையை

அறிய } அறிவின்றிலேன்;
 மாட்டேன் }
 கொண்டல் } நீர்கொண்ட பேகத்தையும்
 நல் மால் } அழகிய பெரிய
 வரையேயும் } மலையையும்
 ஒப்பர் } ஒத்திருக்கின்றார்;
 கண்ணும் } (இவருடைய) திருக்
 வாயும் } கண்களும் திருமுகமும்
 கொங்கு அலர் } பரிமளம்மிக்க தாமரை
 தாமரை } யாயே யிருக்கின்றன;
 அண்டத்து } பரமபத்திலுள்ள
 அமரர் } வித்யஸூரிகள்
 பணிய } வந்து நொழும்படி
 நின்றார் } நிதின்ற
 ஒருவர், அழகிய ஆ அச்சோ!—

* * *—தோழி! இப் பெரியவரைக் கண்டவாறே 'இவர் ஆபத்துக்கு உதவுமவர்' என்று தோற்ற விராநின்றார்தான். திக்குக்களெட்டிலும் வந்து அலையெறியா நின்றுள்ள கடல்களையும் ஏழுலகங்களையும் ஒருகாலே திருவயிற் றிலே வைத்துப் பிரளயங்கொள்ளாதபடி காத்து ஒரு சிறிய ஆலந்தளிரிலே துயில்கொண்ட ஆச்சரிய சேஷ்டிதன் என்று தோற்றும்படி யிராநின்றாரிவர். 'கூடாதவற்றையும் கூடுகிப்பவர் இவர்' என்று தெரிகின்றது. ஆயினும் இவ ருடைய ஆச்சரியங்களை நன்கு அறிவின்றிலேன். வடிவைப் பார்த்தவாறே மேகம்போலவும் மலைபோலவும் சொல்லலா யிராநின்றார். திருக்கண்களும் திரு அகரமும் பரிமளங் கமழ்கின்ற தாமரைபோலே யிராநின்றன. மேன்மையைப் பார்த்தவாறே வித்யஸூரிகளும் வந்து ஆச்சரியக்கும்படி யிராநின்றார். இவ ருடைய மேன்மைக்குத் தக்க மேன்மையை யுடையவர்களே இவரைக் கிட்டலா மத்தனை யன்றி நமக்குக் கிட்டப்போகாதென்று பின்வாங்க வேண்டியிருந்தா லும் லோக விலகூணமான அழகு பின்வாங்க வொட்டுகிறதில்லை—என்று ளாயிற்று. (க)

அன்னமுங் கேழலு மீனுமாய்

ஆதியை நாகை யழகியாரை *

கன்னிநன் மாமதிள் மங்கைவேந்தன்

காமருசீர்க் கலிகன்றி * குன்று

வின்னிசையாற் சொன்ன சேஞ்சொல்மாலை

யேழு மிரண்டுமோரோன்றும் வல்லார் *

மன்னவரா யுலகாண்டு மீண்டும்

வானவராய் மகிழ்வெய்துவரே.

(க0)

அன்னமும்	ஹம்ஸமாகவும்	கலிகன்றி	கலியன்.
கேழலும்	வராஹமாகவும்	குன்று இன்	குறைவில்லாத இனிய
மீனும்	மதல்யமாகவும்	இசையால்	இசையுடனே
ஆய	அவதரித்த	சொன்ன	அருளிச்செய்த
ஆதியை	ஐகத்காரணபூதரும்	செம் சொல்	அழகிய
நாகை	{ திருநாகையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற	மாலை	சொல்மாலையாகிய
அழகியாரை	{ அழகிற்சிறந்தவருமான ஸௌந்தர்யராஜப் பெருமானைக் குறித்து,	எழும்	
கன்னி நல் மா	{ அழிவற்ற நல்ல பெரிய மதில்களை யுடைய திரு மங்கைக்குத் தலைவரும்	இரண்டும் ஒர்	{ இப்பத்துப்பாசரங்களை யும் ஒன்றும் }
மதிள் மங்கை		வல்லார்	
வேந்தன்		மன்னவர் ஆய்	{ (இவ்வுலகில்) சக்கரவர்த்திகளாயிருந்து
காமரு சீர்	{ விரும்பத்தக்கருணங்களை யுடையவருமான	உலகு ஆண்டு	அரசாட்சிபுரிந்து
		மீண்டும்	அதற்குமேலும்
		வானவர் ஆய்	முத்தர்களாகி
		மகிழ்வு	{ ஆனந்தமடைவார்கள்.
		எய்துவர்	

* * *—வேதங்களாகிற கண்களையிழந்து பரிதபித்த பிரமனுக்கு அவற்றை மீட்டுக் கொடுக்கக்கூக மதல்யரூபியாயும் ஹம்ஸரூபியாயும், பூமிப்பிராட்டியின் தாய்ரைத் தீர்ப்பதற்காக மஹாவராஹரூபியாயும், திருவவதரித்தவனும் உலகுக்கு முழுமுதற்கடவுளும் திருநாகையில் அழகே வடிவெடுத்து நிற்பவனுமான எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் இன்னிசை பொலிய அருளிச்செய்த இத்திருமொழியைக் கற்றுவல்லார் இவ்வுலகிலுள்ளவரையில் ஸார்வபௌமர்களாய் அரசாட்சிச் செல்வமறுபணித்துப் பின்பு மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகர்புக்கு நித்யகைக்கர்யஸம்பந்நராய் மகிழ்வுறுவர் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

நாகை=நாகப்பட்டணம் என்பதன் மருஉ. நாகராஜனுக்குப் பிரத்யக்ஷமானதலம் என்பதுபற்றி வந்த பெயர் என்ப. (க0)

அடிவரவு:—பொன் தோடு வேய் வம்பு கோழி வெஞ்சினம் பிணி மஞ்சயர்
என்டிசை அன்னம் தன்னை.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து—மூன்றாந்திருமொழி,

தன்னை நைவிக் கிலேன்.

உரையவதாரிகை:—இவ்வாழ்வார்க்குச் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளின்
அதுபவம் கீழ்த்திருமொழியோடு தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. இனிப் பாண்டிய
நாட்டுத்திருப்பதிகள் சிலவற்றின் அதுபவத்திலே ஆவல் கொண்டவராய்
இரண்டு திருமொழிகளாலே திருப்புல்லாணித் திருப்பதியை அதுபவிக்கிறார்.

கீழ்த் திருநாகைப்பதியின் அதுபவத்தில் வந்து புகுந்த நாயகிபாவனை
இதிலும் தொடர்ந்து வருகின்றது. “பிரிந்தவர்கள் இரங்குவது கடற்
கரையிலே” என்பது தமிழருடைய ஸம்பந்தமாய், திருப்புல்லாணிதானும்
கடற்கரையிலே அமைந்த திருப்பதியாதலால் நாயகனைப் பிரிந்து வருந்துவா
னொரு நாயகியின் பாசரமாகச் செல்லுகின்றன இத்திருமொழியும் மேல்
திருமொழியும்.

தலைமகன் தானே வந்து கூடுகிறானென்று இதுவரை ஆறியிருந்தது
போதும்; கிடந்த விடத்திற்கிடந்தே உருகியுடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதனால்
என்னபலனுண்டு? அவன் மன்னிய புல்லாணியே போய்த் தொழுவோம் புறப்படு
என்று நெஞ்சையழைப்பதும் தோழியையழைப்பதுமாய்ச் செல்லுகிறது இத்
திருமொழி.

....

....

....

....

*

தன்னை நைவிக் கிலேன் வல்லினையேன் தோழுதுமேழு *

பொன்னை நைவிக்குமப் பூஞ்சேருந்தி மணநீழல்வாய் *

என்னை நைவித்து எழில்கொண்டகன்ற பெருமானிடம் *

புன்னைமுத்தம் பொழில்சூழ்ந்து அழகாய்புல்லாணியே.

(க)

வல்	கொடியபாவத்தை	எழில்	(எனது) மேனிகிறத்தைக்
வினையேன்	யுடையேனான நான்	கொண்டு	கவர்த்துகொண்டு
தன்னை	என்னை	அகன்ற	பிரிந்துபோன
வைவிக்	அழித்துக்கொள்ள	பெருமான்	எம்பெருமானுடைய
கிலேன்	மாட்டுகின்றிலேன் ;	இடம்	இருப்பிடமாயும்,
	(ஒ நெஞ்சமே !)	முத்தம்	முத்தரும்பின
பொன்னை	பொன்னுருவத்தைத்	புன்னை	புன்னமாச்சோலைகளாலே
வைவிக்	தோற்கடிக்கவல்ல	பொழில்	புழப்பட்டு
		சூழ்த்து	
அப் பூ	அப்படிப்பட்ட	அழகாய	அழகியதாயிருக்கிற
செருங்கி	ஸாரபுன்னைப்	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
மணம் நீழல்	பூக்களின் பரிமளமுள்ள	தொழுதம்	வணங்குவோம்,
வாய்	நிழலிலே	எழு	புறப்படு.
என்னை	என்னை யீடுபடுத்தி		
வைவிக்			

* * *—அந்தோ! இந்தப்பாழும் உயிர் உடலை விட்டுப் போகமாட்டே
 நென்கிறதே! தலைவனைப் பிரிந்து நோவுபடும் இவ்வுயிர் ஏதுக்கு? நம்மை நாமே
 முடித்துக் கொள்வோ மென்று பார்த்தாலும் இதுவும் செய்து கொள்ள மாட்டு
 கின்றிலேனே பாவினே! என்கிறாள் முதல்வாக்கியத்தினால்.

“வல்வினையேன் தன்னை வைவிக் கிலேன்” = “தன்னை” என்பதற்கு,
 அவன் தன்னை என்றும் என் தன்னை என்றும் இரண்டுவகையாகப் பொருள்
 கொள்ளலாம்; கருத்துமாத்திரம் ஒன்றே. எங்கனே யென்னில்; என்னை
 இங்கனே பிரிவாலே வருத்துகின்ற அப்பெருமானை “கூதவூக்கிகூகம்
 ஸுவெ-வி தூத-வ-தெ = க்ருதப்பாதிக்குதம் ஸர்வேபி தத் குர்வதே”
 என்கிற கணக்கிலே நானும் வருத்தப்படுத்தலாமே, அது செய்யமாட்டுகின்றி
 லேன்; அவனை வருத்தப்படுத்துகையாவது—தன்னைத் தான்மாய்த்துக்
 கொள்ளுகையேயாம். ஆகவே கருத்து ஒன்றையாயிற்று. அசோகவனத்தில்
 வந்து முகங்காட்டின அனுமானைப் பிராட்டி கண்ட பிறகு ஸ்ரீராமபிரான் பக்கல்
 ப்ரணயரோஷத்தாலே ‘அவரனுப்பின ஆளன்றோ இவன்’ என்று சீறிச் சில
 வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அதற்கு அனுமான் ‘ஸீதே! பெருமாள் தேவரீ
 ருடைய போக்கிட மறியாமலிருந்தாரித்தனியல்லது அன்பு குறையப் பெற்று
 ரொன்பதுண்டோ? நீர் இங்கனே இலங்கையிலிருக்கிறீர் என்றறிந்த பின்பு
 இனித் தாம் தித்தாராகிலன்றோ அவர் மேல் குற்றஞ் சொல்லலாம்’ என்று
 பிராட்டியின் ரோஷம் ஆறும்படி சில வார்த்தை விண்ணப்பஞ் செய்து அவ்வள
 வோடு நில்லாமல் ‘நீரும் பெருமானைப் பிரிந்து பத்துமாஸம் தரித்திருப்ப
 துண்டே; பெருமான் பக்கவிலே நீர் ஏறிட்டுச் சொல்லுங்குற்றம் உம்மிடத்
 திலும் உள்ளதன்றோ’ என்று தான் கருதியிருப்பதாகக் காட்ட, அதற்குப்
 பிராட்டி சொன்னதாவது—‘ஓராமதுதனே! இப்படியோ நீ நினைக்கிறாய்?

நாட்டார்க்குத் தாய் என்றும் தந்தையென்றும் உற்றாரென்றும் உறவினரென்றும் பரிதிக்குப் போக்கிடம் பலதலைத்திருக்கையாலே ஸ்நேஹமானது எங்கும் பாவிபாய்ந்திருக்கும்; பெருமாள் அப்படியல்லாமல் எல்லார்பக்கல் பண்ணும் ஸ்நேஹத்தையும் என்பக்கலிலே ஒருமடையாகச் செய்து வைக்கையாலே கிறிது தாமதித்தாறிலும் கடலை அணைசெய்து விரோதிகளையுந் தொலைத்து அளவுகடந்த ஆவலோடே வருவது தனிமமாட்டார்; வந்தே திருவர்; வெய்யிலில் அடிபட்ட வன் பெருவிடாய்ப்பட்டுத் தண்ணிர்ப்பந்தலண்டை வந்து சேர்ந்தவாறே தண்ணிர்ச்சால் உருண்டு கிடந்தால் பிழையாதாப் போலே அவர் பெருமுயற்சிகள் செய்து இங்கு வந்து சேர்ந்தவாறே நான் முடிந்துகிடந்தேனாகில் பின்னை அவர் பிழைக்கும் வகையுண்டோ? உலகமெல்லாம் அநாதமாய்விடுமன்றோ? அங்கனாகாமற்பொருட்டு அவர்க்காக என்னுயிரைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் காண் டி' என்றானாம். அப்படியே இப்பரகாலநாயகியும் 'என்னை நான் முடித்துக் கொண்டேனாகில் அவர் முடிந்திவரே! உலகு அரிச்சவரமாகுமே! என்று கிளைத்தே உயிர்தரித்திருக்கிறேன்' என்கிறாள் போலும்.

இங்கே பெரியவாச்சான் பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் தான்மின்:-
“[தன்னனைவில்கிலேன்] நான் ஐகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறிலேன். என்னை நைவித்தானென்று தன்னை நைவித்தால் பின்பு ஆருண்டு? இவள் அவனை நைவிக்கையாகிறது—தான் முடிகையிறே. நீருக்குப்போகக் குடமுடைந்தாற் போலே அவர்வரக்கொள்ள இத்தலை வெறுந்தரையாயிருக்குமன்று அவரைக் கிடையாதே.”

இந்ததிலைமையில் நான் உயிரைத்துறந்து நித்தயாகந்த மதுபவிக்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே வருந்தி ஜீவித்திருக்க வேண்டுமடியான மஹா பாபத்தைப்பண்ணினேனென்பான் வல்வினையென் என்கிறாள். வனவாஸஞ் சென்ற இராமபிரான் பதினான்கு வருஷங்கழித்து மீண்டு வருமளவும் எப்படியாவது உயிரைத் தரித்திருந்து காணவேணுமென்று ஃஃ பாரித்த தசரதசக்ரவர்த்திக்கு உயிர் தன்னடையே போயிற்று; ‘உயிர் ஒழிந்தால் நல்லது’ என்றிருக்கிற எனக்கு உயிர் தொலையாமை என்ன பாபமோ என்கிறாள்.

ஃ ஸ்ரீராமாயணம் ஸுந்தாகண்டம் (36-30) “நவாவஸ்யோ ராதா நவிதா நவா நயி ஸ்னேஹாஜ்ஜிரிஷ்டாஜ்ஜிரி யா ஸரோவா. தாவதஹம் டிகு. கிஜீவிஷெயம் பாவசுபூவ்யுதிம் ஸ்ரணுயாம் வியஸ்ய” என்றச்லோகத்திற்குத் திருவாய் மொழி ஈட்டில் (5-4-3) இன்சுவமிக்க வியாக்கியானங் காண்க.

ஃ “ந தெ ரிநுஷ்யா டெவாஸ்யெ யா ராஸு ஹகாணும ஸுபாபம் டிகுஷ்ணி ராஜ்ய வஷெ வஹடிஸெ வுநம்.” என்றச்லோகத்தில் இந்த விருப்பம் உள்ளதாயென்க.

முடிந்து பிழைப்போமென்று பார்த்தால் முடியப் பெறுகின்றிலோம் ; இனி உயிரை நோக்கிக் கொள்வதற்கு ஒரு பற்றாக வேண்டுமே ; அதற்காகத் திருப் புல்லாணியைத் தொழுதோ மென்கிறான் மேலே. திருப்புல்லாணிக்கு இரண்டு விசேஷணங்களுள்ளன ; இரண்டாமடியும் முன்றாமடியுஞ் சேர்ந்து முதல் விசேஷணம். நம்மோடு கலந்து ஓரிந்துபோன பெருமான் உறையுமிடம் என்கை. சேருந்தி என்று ஸாரபுண்ணைக்குப் பெயர். அதன் மலர்களும் தாதுகளும் பொன்னிறமாயிருக்குமாதலால் “பொண்ணைநைவிக்கு மப்பூஞ்செருந்தி” எனப் பட்டது. பொண்ணை நைவித்தலாவது—சிறத்தினால் தோம்பித் தலாம். “மணி நீழல்வாய்” என்று மிகுதியாக வழங்குவதும் பாடம் மறுக்கத்தக்கது. “சிறமும் மணமும் நிழலும் இவையெல்லாமுண்டாயிருக்கிறபடி. ஓரிந்திரியங்கொண்டு ஒதுங்க நிழலில்லைமீர் ; ஸர்வேந்திரியாபஹாரசுமமான தேசம். சஷுநிரந்திரியத்துக்கு நிறம் ; க்ரானேந்திரியத்துக்கு மணம் ; ஸ்பந்திசேந்திரியத்துக்கு நிழல்.” என்ற வியாக்கியான வாக்கியங்கள் காண்க. அழகிய நிறமும் மணமுமுடைத்தான புண்ணைப் பொழிவின் நிழலிலே ஸம்ச்லேஷித்து என் மேனிநிறத்தைக் கொள்ளை கொண்டு என்னை வெறுந்தரையாக்கிவிட்டு அகன்றுபோன பெருமானுறையுமிடமான திருப்புல்லாணியைத் தொழுதோம் நெஞ்சே ! புறப்படு என்றாளாயிற்று. அவன் வஞ்சக்கள்வன்மாமாயனாகையாலே தன் காரியத்தைச் செய்தான் ; நாம் சேஷபூதராகையாலே நம்காரியத்தைச் செய்வோமென்றவாறு. (ச)

உருகிநெஞ்சே! நினைந்திங் கிருந்தென்? தொழுதுமேழ *

முருதுவண்ணேன்மலர்க் கைதையின் நீழலில் முன்னோருநாள் *

பெருதுகாதன்மை யென்னுள்ளமெய்தப் பிரிந்தானிடம் *

பொருதுமுந்நீர்க் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே.

(உ)

நெஞ்சே மனமே,
இங்கு இருந்த } இங்கே யிருந்துகொண்டு

நினைந்து சிந்தித்து
உருதி உருகுவதனால்
என் என்னபயன்?

(பின்னை என்ன செய்யவேணு
மென்கிறாயோ, கேள்!)

வண்டு வண்டுகள்
முருகு உண் தேனுண்ணப்பெற்ற
மலர் பூவைபுடைத்தான
கைதையின் தாழையினுடைய
நீழலில் நிழலிலே
முன் ஒருநாள் முன்பொருநாள்
என் உன்னம் என்னெஞ்சானது

பெருது
காதன்மை } மிக்க ஆவல்கொள்ளும்படி
எய்த

பிரிந்தான் { பிரிந்துபோன
பெருமானுடைய

இடம் இருப்பிடமாயும்

முந்நீர் கடலானது

பொருது அலையெறிந்து

கரைக்கே கரையிலே

மணி உந்து { தன்னைக்கொழித்துத்
தன்னுமிடமாயுமுள்ள

புல்லாணி திருப்புல்லாணியை

தொழுதும் சென்றவனைக்குவோம்;

எழு எழுத்திரு.

* * *—நெஞ்சமே! இவ்விடத்திலிருந்து கொண்டு அப்பெருமானைச் சிந்தித்து உருகுவதனால் என்ன பலனுண்டாம்? நம்முடைய உருக்கம் திரவேணுமானாலும் நம்முடைய சிந்தனை திரவேணுமானாலும் இங்கிருப்பதில் பயனில்லை; புல்லாணியே போய்த் தொழுவேணுங்காண். அவ்விடத்தில் வண்டு முதலிய திரயக்கூத்துக்களும் தம் தம் அபிமதம் பெற்றுக் களித்து வாழ்கின்றனவாதலால் நாமும் அங்குப்போய் அபிமதம் பெற்றுக் களித்துவாழப்பெறலாமன்றோ என்கிறான்.

தொழுதும் எழு—பிராட்டி பெருமானைப் பிரிந்து அசோகவனத்திலிருந்து காலத்து துறனுமானிடம் சொன்னதாவது “ஊயு—ஓ ஜாவாநு ஜீவிஷெடு—ஊர்த் வம் டாஸார் ந ஜீவிஷ்யே.” (அதாவது, இனி ஒருமாதத்துக்கு மேற்பட நான் உயிர்வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன்) என்றான். பெருமாள் சொன்னவார்த்தையோ வென்னில், “ந ஜீவெயம் க்ஷணரவி விநா தாஸலிதெ க்ஷணாம்—ந ஜீவெயம் க்ஷணமபி விநா தாம் அஸிதேக்ஷணம்” (அதாவது, அக் கண்ணமுதையை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் தரிக்ககில்லேன்) என்பதாம். ஆகவே நாயகியைக் காட்டிலும் நாயகனுடைய ஆற்றுமைத்துயரம் அதிகமென்று விளங்குகின்றது. அன்னவனுடைய திருமேனியைக் கண்டால் நம்முடைய உருக்கமும் சிந்தனையும் தீருமென்பதுபற்றி ‘புல்லாணியே தொழுதுமெழு’ என்கிறான் போலும்.

வண்டுகளிருந்து மதுவுண்ணப்பெற்ற மலர்த்தாழைகளின் நிழலிலே கலந்து பிரிந்து இப்படி பெருகுகாதலை விளைவித்த பெருமான் உறையுமிடமாயும், கரையிலே மணிகளைக் கொழித்துத் தள்ளுகின்ற கடலினருகே உள்ளதுமான திருப்புல்லாணியைத் தொழுவோம் வா நெஞ்சே! இங்கிருந்து நினைந்துருகுவதனால் பயனில்லை என்றதாயிற்று.

“பொருது முந்நீர் கரைக்கே மணியுந்து” என்றவிடத்திற்குப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது;—“உத்தேச்யஸித்திக்கு இருந்தவிடம் விட்டுப் போகவேண்டாத தேசம்; ‘பொருள்வயிற் பிரிகிறேன்’ என்று அவனுக்குக் கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாத தேசம்” என்று. இதனைச் சிறிது விவரிப்போம். தேசாந்தரஞ்சென்று பொருள் சம்பாதிப்பதற்காக நாயகன் நாயகியைப் பிரிந்து செல்லுதல் ‘பொருள்வயிற் பிரிவு’ எனப்படும். (பொருள்வயின்—பொருள் நிமித்தமான என்றபடி.) இவ்வுண்மைப் பொருளுணராதே ‘பொருள் விளையவில் பிரிகிறேன்’ என்று வியாக்கியான வாக்கியத்தை மாறுபடுத்தி அச்சிடுவித்துள்ளார்கள்; திருத்திக்கொள்க. நம்முடைய நாயகன் ஏதேனுமொரு வியாஜத்தைச் சொல்லி நம்மைவிட்டுப் பிரிய நினைத்து ‘மாதே! உனக்கும் எனக்கும் நல்வாழ்ச்சிக்கு உறுப்பாக அரும்பெரும் பொருள்கள் திரட்டிக் கொண்டுவரத் தற்போந்தரஞ் சென்று வருகிறேன்’ என்று சொல்லிப் பிரிந்து போவதற்கு அவகாசமில்லாதபடி திருப்புல்லாணியில் மனைவாயிலே மணியும் முத்தும் மலிந்து கிடக்கின்றன; அங்குச்சென்று கடினோமாயின் பொருள்வயிற் பிரிவும் நேரமாட்டாதென்றவாறு.

இங்கே ஒரு சங்கை பிறக்கலாம்; எல்லாவற்றிலும் பரிபூரணனை பரம புருஷனையன்றோ இங்குத் தலைமகனாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறான்; அவன் பொருள் சம்பாதிக்கும்பொருட்டு நாயகியைப் பிரிந்து தேசாந்தரஞ் செல்லப் பாஸக்தியுண்டென்னில் அவன் ஏழையென்று ஏற்படுமே; அன்னவன் தலைவனாயிருக்கத் தகாதே என்று சங்கிக்க இடமுண்டு. இதற்குக் கேண்மின்;—உண்மையில் பரமபுருஷனே இங்குத் தலைமகனாயினும் நாயக நாயகி ஸமாதிக்கு ஏற்பவும் “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்றதற்கணங்கவும் ஒரு சிறந்த மனிதனை நாயகனாக நாயுயிரிப்பதாகக் கொள்க. அவன்தானும் பொருளில்லாதவனாய்ப் பொருளீட்டுதற்காகப் பிரிகிறானென்பதில்லை; தனது முதுகுரவரால் படைக்கப்பட்ட பலவகைப் பொருள்கள் நிரம்பப்பெற்றுள்ளவனே; அப்பொருள்கொண்டு துய்ப்பது ஆண்மைத் தன்மையன்றென்று கருதித் தனது ஸ்வயர்ஜிதமாய்ப் படைத்த பொருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்வதற்குப் பிரியும் பிரிவு உண்டென்க. தேவகாரியமும் பித்ருகாரியமும் ஸ்வயர்ஜிதமான பொருள்கொண்டு செய்தாலன்றிப் பயன்படா; தாய்ப்பொருளாற் செய்யுமது தேவர்களுடைய பித்ருக்களையும் இன்புறுத்தாதாம்; ஆகலால் அவர்களையும் இன்புறுத்தவேண்டிப் பிரிவது ஏழைமையைக் காட்டாதென்க. செல்வம் நிறைந்த தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிதற்குக் காரணங் கூறுகின்ற திருக்கோவையாருரைகாரர்—‘பொருள்வயிற் பிரிதலென்பது—குரவர்களால் படைக்கப்பட்ட பொருள்கொண்டு இல்லறஞ் செய்தால் அதனால் வரும்பயன் அவர்க்கு ஆம் அத்துணையல்லது தமக்கு ஆகாமையால் தமது பொருள்கொண்டு இல்லறஞ் செய்தற்குப் பொருள் தேடப் பிரியாநின்றல்’ என்றதுங் காண்க. (உ)

ஏது செய்தால் மறக்கேன்? மனமே! தொழுது மெழ *
தாதுமல்கு தடஞ்சூழ்பொழில் தாழ்வர்தோடர்ந்து * பின்
பேதைநின்னைப் பிரியேனினியென்றகன்றாநிடம் *
போதுநாளுங் கமழும் பொழில்சூழ்ந்த புல்லாணியே. (௩)

மனமே நெஞ்சமே,
ஏது செய்தால் என்னகாரியஞ் செய்தால்
மறக்கேன் { (பெருமானை)
மறந்தவளாவேன்?
(ஒருவகையாலும் மறக்க
முடியவில்லையே!);
தாது மல்கு பூந்தாதுகன்மிறைந்த
தடம் சூழ் தடாகங்களாற் சூழப்பட்ட
பொழில் சோலைகளினுடைய
தாழ்வர் பரியந்தங்களிலே

தொடர்ந்து { (என்னைத்) தொடர்ந்து
கொண்டு
பேதை “பேதாய்!
இனி பின் இனிமேல்
நின்னை உன்னை
பிரியேன் { (ஒருநாளும்)
பிரியமாட்டேன்”
என்று என்று சொல்லிவைத்து
அகன்றான் { பிரிந்துபோன
பெருமானுடைய

இடம்	இருப்பிடமாயும்,	பொழில்	} சோலைகளாற் சூழப்பட்ட
எளும்	எப்போதும்	சூழ்த்த	
போது	பூக்கள்	புல்லாணி	} திருப்புல்லாணியை
கமழும்	மணநாறப்பெற்ற	தொழுதும்	
		எழு	} வணங்குவோம் வா.

* * *—உலகிலுள்ள ஸாமான்ய ஜனங்கள் தங்கள் தங்கள் காதலரைக்கூடிப் பிரிந்தால் கூடியிருந்தபோது மறக்கமாட்டாதவர்களாய்ப் பிரிந்தபோது நினைக்க மாட்டாதவர்களாய் இருப்பார்கள்; ஆழ்வார்களின் படி அப்படியின்றே; என்னுழிகள் பிரிந்தாலும் மறக்கமாட்டார்களே. உலகத்தார்படிக்கு எல்லாநணமாயன்றே இவர்களுடைய படியிருப்பது. நாட்டாமைப்போலே இவர்களும் பிரிவில் மறந்திருக்க வல்லர்களாகில் ஆறியிருக்கலாமே. மறக்க வழிதெரியாமையன்றே படாதபாடுகளும் படுகிறார்கள். மறப்பதற்கு ஏதேனும் வழியுண்டோவென்று பார்த்திருள் பரகாலநாயகி; ‘ஏது செய்தால் மறக்கேன் மனமே!’ என்கிறாள். மறந்து பிழைக்க மருந்து தருவாருண்டோ வென்கிறாள் போலும்.

மறப்பதற்கு வழி தேடுகிறவள் ‘புல்லாணியே தொழுதுமெழு’ என்கிறாளே, இது கூடுமோ? என்னில்; இதற்கு இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை; நாட்டாருடைய ரீதியிற்காட்டில் இவர்களுடைய ரீதி வேறுபட்டிருப்பதால், அப்பெருமானைக் கிட்டினால்தான் மறக்கலாமோ பார்ப்போம் என்று கிட்டப்பார்க்கிறாள் என்பது ஒன்று. (பிரிந்தகாலத்தில் மறந்தொழிவது நாட்டார்படியாகில் இவர்களுடைய படி அதற்கு எதிர்த்தடையாகும் போது, கிட்டின காலத்தில் மறப்பதாக வேணுமே என்கை.) இனி, எதைப்பெற வேணுமானாலும் எம்பெருமானிடத்துப் பிரார்த்தித்தே அவன் வழியாகப் பெற வேண்டியிருந்ததால் மறக்கும் வழியைப் பிரார்த்தித்துப் பெறுதற்காகவே புல்லாணியைத் தொழப்பார்க்கிறாள் என்பது மற்றொன்று.

இங்கே கம்பிரமான வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;—“நாட்டார் தந்தாமுடைய அபிமதரைப் பிரிந்தால் கூடினபோது மறக்கமாட்டாராய்ப் பிரிந்தபோது நினைக்கமாட்டாராய் இருப்பார்கள். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே பிரிவில் மறக்கவொண்ணாதபடியாய் பிராநின்றது. இனி அவர்கள் படியன்றிக்கே நம்மது விஸஜாதியமாயிருந்த பின்பு கிட்டினால்தான் மறக்கலாமாகில் பார்ப்போம் மனமே! போர்துகாணையென்கிறாள். இவன்படி வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது.....மறக்கைக்கும் தொழவேணும் போலே காணும்; ஏதேனுமாக அபிமதலாபம் தொழுகையாலல்லது இல்லையாயிருந்தது.”

தான் தொழ நினைக்கிற திருப்புல்லாணிக்கு விசேஷண மிகிறாள் “தாது மல்கு தடஞ்சூழ் பொழில் தாழ்வர் தொடர்ந்துபின் பேதை நின்னைப் பிரியே னினியென்றகன்றுவிடம்” என்று. பிரியக்கூடாத நிலத்திலே பிரிந்து வஞ்சித்த பெருமான் உறையுமிடம் என்று அத்தலத்திற்கு இதனையே திருபுகமாகக் சொல்

1194 பெரிய திருமொழி கூ-பத்து. கூ-திரு தன்னெனைவிக்கிலேன்.

லுகிறபடி. ஒரு நீராகப்புணர்ந்த காலத்திலே 'பேதாய்! காலமுள்ளதனையும் இப்படியே கூடியிருப்பேனத்தனையன்றி ஒருநாளும் பிரியமாட்டேன்' என்று சொல்லிவைத்து உடனே பிரிந்து சென்ற கொடுமையை நினைக்கிறான். நித்ய வஸந்தமான திருப்புல்லாணியைச் சென்று தொழுலோம் நெஞ்சமே! எழுந்திரு என்றாலாயிற்று.

பேதை—அண்மைவிளி; ஆதலால் விளியுருபு ஏற்கவில்லை. (கூ)

கொங்குண் வண்டே கரியாகவந்தான் கொடியேற்கு * முன்
நங்கலீசன் நமக்கே பணித்தமொழி செய்திலன் *

மங்கைநல்லாய் தொழுதுமேழு போயவன் மன்னுமார் *

பொங்குமுந்நீர்க் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே. (சு)

நல் மங்காய் உயிர்த்தோழியே!,

கொங்கு உண் } தேனுண்கிறவண்டு ஒன்றே
வண்டே கரி } ஸாக்ஷியாக [பிற
ஆக } ரொருவரு மறியாதபடி]

கொடியேற்கு } பாவியான என்பக்கல்
வந்தான் } (கலவிக்கு) வந்தவனான

நங்கன் ஈசன் என்பெருமான்

முன் முன்பு

நமக்கே } நமக்குச் சொல்லிவைத்த
பணித்த }

மொழி சொற்படி

செய்திலன் நடத்தவில்லை;

(ஆதலால்)

அவன் } அப்பெருமான் பொருந்தி
மன்னும் ஊர் } வாழுமிடமாயும்

பொங்கு } அலைமோதுகின்ற
முந்நீர் } கடலானது

கரைக்கே கரையோரத்திலே

மணி உந்து } ரத்னங்களைக் கொழித்துத்
தன்னாமிடமாயுமுள்ள

புல்லாணி திருப்புல்லாணியை

போய் தொழுதும் எழு—.

* * *—தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிற பாசராயினு. பாகால நாயகி தனது உயிர்த்தோழியை நோக்கி 'திருப்புல்லாணியே சென்று தொழுலோம் புறப்படு' என்றான்; 'அங்குச் செல்லவேண்டுவது ஏதுக்காக?' என்று கேட்டான் தோழி. 'நம்முடைய தலைமகன் வர்த்திக்கிற தேசமன்றோ அது' என்றான் தலைவி. 'நம்முடைய தலைமகன் என்று நீ சொல்லும்படி அவனுக்கும் உனக்கும் ஏதேனும் உறவு நேர்ந்ததுண்டோ?' என்று கேட்டான் தோழி. 'என் நேரவில்லை, நன்றாக நேர்ந்ததுண்டு; வந்து கலவி செய்ததுண்டே' என்றான் தலைவி. 'அப்படியாகில் அதற்கு யாதேனும் ஸாக்ஷியுண்டோ?' என்றான் தோழி. ஸாக்ஷிகளுண்டாகில் அவர்களைபுன் கூட்டிக்கொண்டு சென்று அப்பெருமானை வணைத்து வடிம்பிடலாம் என்ற கருத்தாலே கேட்டான். அதற்கு "கொங்குண் வண்டே கரியாகவந்தான் கொடியேற்கு" என்கிறான் தலைவி. அந்தோ! ரஹஸ்யமாக வந்து கலந்து போனானே!; அவனும் நானுமேயாம்படியின்றோ வந்தது; தன்னுளபமாலையில் மதுபானம் பண்ணுகிற வண்டே ஸாக்ஷியாக வந்து போனானித்தனையே என்கிறான். அந்த வண்டினுடைய பாக்கியமும் ஒருபாக்கியமே!; நான் உபவாஸத்தாலே மெலிந்துகிடக்க, அது தேனைப்பருகிக் களித்

திருக்கிறபடி என்னே! என்கிறான். ஒருநாளும் தாம் நோவுபடாதே பிறர்நோவு மறியாதே உண்டு களித்துத் திரிபுமவர்கள் பிறர்க்குக் காரியஞ் செய்வதுண்டோ? உலகில் இல்லையன்றோ! அப்படியே அந்த கொங்குண்வண்டுகளும் நமக்கு ஸாஸ்திரம் சொல்லமாட்டாவே! என்பதாகக் கொள்க. நகுந்த ஸாஸ்திரகளை வைத்து ஸம்ச்லேஷிக்கமாட்டாத பாவியானேனென்று தன்னைப் பொடிந்து கொள்ளுகின்றமைதோன்றக் 'கொடியேற்கு' என்கிறான்.

ஸாஸ்திரிகளில்லையாகிலும் ஸம்ச்லேஷ காலத்தில் அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் தானும் ஏதேனுமுண்டோ? என்று கேட்டான் தோழி; 'கலவியில் நமக்குச் சொன்ன பாசரங்கள் பலவுண்டு; நான் பிரியமாட்டேன்; பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டேன்; உடனே வந்து கூடியேறிடுவேன்; பிரிந்து வருந்துவாருடைய வருத்தத்தைத் தூரியும் காணமாட்டேன்; பரமதயாளுதவமே என்னுடைய பிரகிருதி காண்—என்றும் போலே சொன்ன பாசரங்களுக்கு அளவுண்டோ? அதன்படி ஒன்றும் செய்திலனே, அர்த்தமில்லாத வார்த்தைகளை யன்றோ சொல்லிப் போனான் என்கிறான்.

'ஸம்ச்லேஷத்துக்கும் ஸாஸ்திரமில்லை; அவன் சொன்ன சொற்படியும் செய்திலன்; ஆகவே என்ன பற்றாகக் கொண்டு நாம் அவனிடம் போவது' என்று தோழி உபேகாசுயாயிருந்த வளவிலே, 'மங்கைகல்லாய்! போய்த் தொழுது மெழு' என்று திர்ப்பந்தித்ததைக்கிறான் பின்னடிகளில்.

போய் என்னும் வினையெச்சத்தை 'மன்னும்' என்பதிலாவது 'தொழுதும்' என்பதிலாவது அந்வயிக்கலாம்; அவன் போய் மன்னுமுராகிய புல்லாணியே தொழுதும்; அவன் மன்னுமுராகிய புல்லாணியே போய்த் தொழுதும். (ச)

உணரி லுள்ளஞ்குமோல் வினையென் தொழுதுமெழு *
துணரினாழல் நறும்போது நம்குழ்குழல் பெய்து * பின்
தணரி லாவிதளருமென அன்புதந்தானிடம் *
புணரியோதம் பணிலம்மணியுந்து புல்லாணியே * (ரு)

வினையென் பாவியான நான்
உணரில் கிணைத்தமாத் திரத்தில்
உன்னம் கடும் கெஞ்ச வேம்;
ஆல் அத்தோ!
துணரின் } பூக்கொத்துக்களை யுடைத்
காழல் நறு } தான காழலின் மணம்
போது } மிக்க புஷ்பங்களை
நம் குழ்குழல் நமது பரந்த கூந்தலிலே
பெய்து குட்டி

பின் தணரில் { 'இனி விட்டுப்பிரிந்தால்
ஆவி தளரும் உயிர் தமோறிப்போகும்'
என அன்பு என்னும்படியான
தந்தான் அன்பைக் கொண்
முருந்த விட்டுப்பிரித்
பெருமானுடைய
இடம் உறைவிடமாயும்
புணரி ஓதம் கடல்களானவை
பணிலம் சங்குகளை யும்
மணி ர்தனங்களை யும்
உந்து { ஒதுக்கித்தன்னுமிடமாயு
முன்ன
புல்லாணி திருப்புல்லாணியை
(தோழி!) தொழுதும் எழு—

* * *—தீழ் முன்றும்பாட்டில், மறக்கமுடியவில்லை யென்றான்; இப்பாட்டில் நினைக்க முடியவில்லை யென்கிறான்; மறப்பது நினைப்பது என்று இரண்டு உண்டு; அவையிரண்டும் அருமைப்படுகின்றன போலும் இவட்டு. எதையேனும் நினைத்துக் காலங்கழிக்க வேண்டுதலால், காலசேஷப்பத்துக்காக நினைக்கில் அது ஆச்ரயத்தை வேவச் செய்யாசின்றது; நடந்தவற்றை நினைத்தவாறே நெஞ்சு கொதிக்கின்றதே! என்கிறான். அசோகவனத்திலே பத்துமாஸம் பிரிந்திருந்த பிராட்டி “ஸூர ஊரூர தஞ்ஜா ஹம் நாவவவஸு நிவஸந்தே। ஊஜா நா ஜாநுஷாநு ஜொமாநு ஸவக்ஷாஸுஜிநீ = 5 ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்யநிவேசநே-புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திரீ.” என்று பழையகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு போது போக்கலில்லையா? அவளைவிட உனக்கு விசேஷமென்? என்ன; வினையேன் என்கிறான். அவளத்தனை பாக்யம் பண்ணிற்றிலேன் நான்; நடந்தவற்றை நினைத்த மாதிரித்திலே நெஞ்சுகடும் படியான பாவத்தைப் பண்ணினேனென்கிறான்.

அப்படிப்பட்ட விஷயந்தான் என்ன நடந்தது? என்ன, “துணரினாமல் நறும் போது நஞ்சுமுக்குழல் பெய்து, பின்தணலில் ஆவித்தளருமென அன்புகந்தான்” என்கிறான்.

கலவி செய்த காலத்திலே அவன் செய்த ச்ருங்கார விலாஸங்களை என்ன சொல்வேன்! பூங்கொத்துக்களையுடைத்தான நாமழிநுடைய செவ்விப்பூக்களைப் பறித்து என்குழலிலே குட்டினான்; இனி ஒரு நொடிப்பொழுது பிரிந்தாலும் பிராணன் பாறிப் பறந்துபோய்விடு மென்னும்படியாக அளவுகடந்த அன்பைக் காட்டிப் பரிமாறினான்; அத்தனையும் பிரிவுக்கு உடலாகவே செய்தான் போலும்; பிரியேனென்று சொன்ன வாய்முடுவதற்கு முன்னமே பிரிந்து போனான்; இவையே என்னுள்ளத்தை வேவச் செய்யாசின்றன வென்கிறான். அப்படிப்பட்டவன் வர்த்திக்கிறவரிலே போய் முறையிட்டிக் கொள்ளுவோ மென்கிறான்.

நறும்போது நம் குழ்குழற்பெய்து = ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் [5—13—35] “சுஞ்சோவலிஸு வெ தெந காவிதுவெஷ்டரமுக்யதா। சுநுஜநநி ஸவக்ஷா லிஷ்டாஸுஜிநி-தஹயா = அத்ரோபகிச்ய வை தேந காகித்புஷ்பை ரலங்க்ருதா—அந்யஜந்மநி ஸர்வாத்மா விஷ்ணுரப்யர்ச்சிதஸ் தயா.” என்று கண்ணபிரான் ஒரு ஆய்ச்சியை மடியில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கைகளால் தான் அவன் தலைபிலே புஷ்பங்கள் குட்டினதாகச் சொன்ன விஷயம் இங்கு அதுஸந்திக்கத் தக்கது.

துணரினாமல் = ‘துணர் இன் நாமல்’ என்று பிரிக்க. துணர்—பூங்கொத்து. ‘துணரி நாமல்’ என்ற பாடத்துக்கு ‘துணரி’ என்று சொல்வடிவமாகக் கொள்ள

5 நான் மாமனருடைய திருமாளிகையிலே பண்ணிரண்டுவருஷம் குறையற அறுபு வித்து வாழ்ந்தேனென்கை.

வேணும்; அங்கனுண்டாகிற் கண்டுகொள்வது. நாமுல் எனினும் ஞாமுல் எனினும் ஒக்கும்; கோங்குமாமும் குங்குமாமுமாம்.

புணரி—கடல். பணிவம்—சங்கு. பணிவம்மணி—சங்குகளினின்று முண்டான முத்து என்றுரைக்கவுமாம்; உம்மைத்தொலையாகக் கொள்ளவுமாம். (நு)

எள்கிநெஞ்சே! நினைந் திங்கிருந்தேன்? தொழுதுமேழு *

வள்ளல்மாயன் மணிவண்ணனெம்மான் மருவுமிடம் *

கள்ளலிழும் மலர்க்காலியும் தூமடற்கைதையும் *

புள்ளு மள்ளற்பழனங்களுஞ் சூழ்ந்த புல்லாணியே.

(க)

நெஞ்சே மனமே,
நினைந்து (அவனைச்) சிந்தித்து
என்கி ஈடுபட்டு
இங்கு இங்கேயிருப்பதனால்
இருந்து என் என்னபலன்?
வள்ளல் உதாரணம்
மாயன் { ஆச்சரியச் செய்கைகளை
யுடையவனும்
மணி { நீலமணிபோன்ற
வண்ணன் { நிறமுடையவனுமான்
எம்மான் எம்பெருமான்
மருவும் இடம் விரும்பியுறையுமிடமாயும்,

கள் அலிழும் { மது ஒழுதுகின்ற
மலர் காலியும் { மலர்களை யுடைய
செங்கழுநீர்களுந்
தூ மடல் { வெளுத்தமடல்களை யுடைய
கைதையும் { தாழைகளும்
புள்ளும் { (பலவகையான)
பறவைகளும்
அள்ளல் பழனங்களும் { சேறமிக்க வயல்களும்
சூழ்ந்த { சூழ்ந்திருக்கப்பெற்றதாயு
முன்ன
புல்லாணி திருப்புல்லாணியை
தொழுதும் { தொழுதோம் வா.
எழு

* * * —நெஞ்சே! அவன் சொற்களையும் செய்கைகளையும் நினைந்துநினைந்து வருந்திக்கொண்டு இங்கே கிடப்பதனால் என்ன பயனாகும்? பாம போக்யமான புல்லாணியே சென்று தொழுதோம் புறப்படு என்கிறாள்;

ஸம்சுலேஷித்த ஸமயத்தில் அப்பிரான் தனது திருமேனியைப் பூர்ணது பவயோக்யமாக ஸர்வஸ்வதாரம் பண்ணினபடியை உத்தேசித்து வள்ளல் என்றான். அப்படி கலந்து பரிமாறினவன் இப்போது நான் இங்கனே பதறியோடி வரும்படி எட்டாதவனுப் வஞ்சகம் செய்கிறானென்ற கருத்துடனே மாயன் என்றான். அவன் நம்மை அபேக்ஷிக்கிலுமாம், உபேக்ஷிக்கிலுமாம்; கொலை செய்தாலும் விட வெண்ணுத வடிவு படைத்தவன் என்கிறான் மணிவண்ணன் என்பதால். அவ்வடிவழகைக் காட்டி என்னை அந்நபார்ஹமாக எழுதிக்கொண்டா னென்கிறாள் எம்மான் என்று. இப்படிப்பட்டவன் வர்த்திக்கிற புல்லாணியைத் தொழுதும் எழு நெஞ்சே!

அவன் திக்யவாஸம்பண்ணுகிற விடத்தே சென்றால் அவனுக்கும் நமக்கும் நினைத்தபடி பரிமாறலாம்படியான ஏகாந்த ஸ்தலங்களுண்டு என்கிறாள் பின்னடி களால். கள்ளலிழும் மலர்க்காலியும் = திவ்ய தம்பதிகள் ஜலக்ரீடை பண்ணும் போது அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூக்களைப் பார்த்து இவை செவ்வியழிவதற்கு

முன்னே பறிக்கவேணுமென்று ஒருவர்க்கொருவர் முற்பட்டுப் பறித்து ஒருவர் மேலொருவர் எறிய, அவை மேலேபட்டு மதுவொழுமழைகக் காணலாயிருக்கு மென்ப. [தூமடல் கைதையும்] தலைமகன் தோள்கொடுக்க ஏறிப் பறிக்கலாம் படியான வெள்ளை மடலைபுடைய தாழையும். [புள்ளும்] பலவகையான பறவை களைக் கண்டு 'இதன் பெயர் என்ன? இதன் பெயர் என்ன?' என்று தலைவி கேட் டவும் தலைமகன் அவற்றின் பேர்களைச் சொல்லவும் பெற்ற பட்சிகளும். [அள் ளல் பழனங்களும்] அல்லலறியாத செல்வப் பெண்பிள்ளையாக வளர்ந்த தலை மகன் மருமமறியாதே நீர்நிலங்கனிலே புக்கு அங்கே சேறுகளில் அழுந்தி நின் றால் தலைமகன் கைப்பிடி கொடுத்துத் தூக்கியெடுக்க வேண்டும்படியான நிலங் களும், ஆக இப்படிப்பட்ட வாய்ப்புகளமைந்த புல்லாணியே தொழுவுவோ மென்றாளாயிற்று. (க)

பரவினெஞ்சே! தொழுதுமேழு போயவன் பாலமாய் *

இரவுநாளுமினிக் கண் துயிலாதிருந் தேன்பயன்? *

விரவிமுத்தம் நெடுவேண்மணல் மேற்கொண்டு * வெண்திரை

பரவியெனப் புதஞ்செய்துவந்து புல்லாணியே. (எ)

நெஞ்சே	மனமே!
இனி	இப்போது
இரவும் நாளும்	இரவும்பகலும்
கண்	} கண்ணுறங்காதிருப்பதால்
துயிலாது	
இருந்து என்	} என்னபயன்?
பயன்	
முத்தம்	முத்துக்களோடே
விரவி	கலந்து
வெடு வெண்	} அதிகமான
மணல்	
	வெண்மணற்களை
மேல்	} மேலே ஏறட்டிக்கொண்டு
கொண்டு	
	வந்து

வெண் திரை	வெளுத்த அலைகள்
புரவி என்ன	குதிரைபோல
புதம் செய்து	} தாவிக்கொண்டு வந்து
வந்து உந்து	
புல்லாணி	திருப்புல்லாணியிலே
அவன் பாலம்	} அவ்வெம்பெருமான் பக்கல்
ஆய் போய்	
	சுபேட்டோமாய்ச்
	சென்று
பரவி	} துதித்த உணங்குடோம் வா.
தொழுதும்	
எழு	

* * * —நெஞ்சமே! இரவும் பகலும் உறக்கமற்று இங்கே தடுமாறுவதனால் என்ன பலனுண்டு? போய்த் தொழுவுவாம் புறப்படு; எங்குப் போகலாமென் கிறாயோ? முத்தோடே கூட வெளுத்த மணற்களைக் கலந்து கீழ்மண் கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி வெளுத்த திரைகளானவை குதிரை தாவுமாபோலே தாவிவந்து தள்ளாகின்றனவா திருப்புல்லாணியைத் தொழுவுவாம் என்கிறாள்.

போயவன்பாலமாய் = 'போய்' என்று தனியே பிரிக்கவுமாம், 'போயவன்' என்று முழுச்சொல்லாகக் கொள்ளவுமாம்; முதல் யோஜனையில் 'போய்த்தொழு தும்' என்று அகவியிப்பது; இரண்டாம் யோஜனையில், போயவன் — போனவன் என்றபடி; பிரிந்துபோனவன் திறத்திலேயே நெஞ்சை வைத்தவர்களாய்க்

கொண்டு இரவும் பகலும் இங்கே சுண்ணுறங்காதிருத்தலால் என்னபயன்? என்கை.

மேன்மேலும் அலையெறிந்து வருவதைக் குதிரை தாவிவருவதோ டொக்கச் சொல்லுதல் கனிமரபு; புதஞ்செய்தல்-தானிப்பாய்தல். புரளி-குதிரை. (எ)

அலமு மாழிப்படையுமுடையார் நமக்கன்பராய் *

சலமதாதித் தகவொன்றிலர் நாம்தொழுதுமேழு *

உலவுகானற்கழி யோங்குதண் பைம்பொழிலுடு * இசை

புலவுகானற் களிவண்டினம் பாடு புல்லாணியே.

(அ)

அலமும் ஆழி } கலப்பையும் சக்கரமுமாகி
படையும் } திவ்யாயுதங்களை யுடைய
உடையார் } ரான பெருமான்

நமக்கு நமவ்ஷயத்திலே

அன்பர் ஆய் { அன்புடையவர்
போன்றவராய்

சலம் அகி } கபடத்தை யுடையவராகி
ஆகி

தகவு ஒன்று } சிறிதும் இரக்கமில்லாதவரா
இவர் } யிருக்கின்றார்;

(அவர் அப்படியிருந்தாலும்)

உலவு கால் } உலாவுகின்ற தென்றல்
காற்றையுடைய

நல் கழி நல்ல கழிகளிலே

ஒங்கு தண் } உயர்ந்து குளிர்த்துபாந்த
பை } சோலைகளிடத்தே
பொழிலுடு }

புலவு கானல் } புலாங்காற்றம் காறுகின்ற
களி வண்டு } கடற்கரைச் சோலைகளி
இனம் } லுள்ள களிவண்டுகளின்
கூட்டமானது

இசை பாடு இசைபாடப்பெற்ற

புல்லாணி திருப்புல்லாணியை

(நெஞ்சே!) நாம் தொழுதும் எழு—.

* * *—கலப்பையையும் சக்கரத்தையும் திவ்யாயுதமாகக் கொண்டவர் நமக்கு எளியவராகத் தகாதவர்; 'இவரே நமக்குப் பராய்' என்று அனைவராலும் எதிர்பார்க்கப் படுமவர். அப்படிப்பட்டவர் தாமே அன்புடையவர்போல வந்து கலந்து, அத்தனையும் கபடமாகவே தலைக்கட்டிற்றுகி 'ஒரு பெண்பெண் டாட்டியை இப்படி வஞ்சித்தே தாமே' என்று சிறிது இரக்கமும் இல்லாதவராயிருக்கின்றார். அவர்தாம் இரங்கின்றிலர் என்று நாம் உதாஸீரமாக இருந்து விட முடியுமோ? பரதாழ்வான் 'சித்திரகூடத்தேறச் சென்று பெருமாள் திரு வடிகளிலே தலையை மடுத்தாகிலும் இரங்கச் செய்வித்துக் கொள்வோம்' என்று பாரித்து அங்கனே செய்தாப்போலே நாமும் திருப்புல்லாணியே சென்று தொழுதாகிலும் அவரை இரங்குவித்துக் கொள்வோம், நெஞ்சே! புறப்படு என்கிறார்.

அலம்—'ஹலம்' என்னும் வடசொல் விகாரம். பலராமாவதாரத்தில் ஆயுதமாக அமைந்தது இது. 'அலமுமாழிப் படையுமுடையார்' என்றதனால், அவர் பரதவம் பொலிய நிற்பவர் என்றபடி. ஸாமான்யமாக ஒருவருடைய அன்பை யுமே எளிதில் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாத பரதவம் வாய்ந்த அவர் நம்மிடத்திலே அன்புடையவராக வந்து கலந்தது கபடமாயிற்று என்க. சலம்-மலம் (வடசொல்.)

போக்யதையிலீடுபட்டு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக அவற்றைச் சிரமேற் கொள்ள வேனு மென்றிருந்த நாம் இனி உபாயமாக இக்காரியத்தை அனுட்டிப்போம்.

என்றிவ்வளவும் தோழியை நோக்கிப் பரகாலநாயகி சொன்னவாதே தோழியானவர் 'கெடுவாய்!', பெருமான் அரைசஷணம் தாமதித்தானென்று இப்படியும் செய்யத் துணியலாமோ? அவனையும்ழித்து உன்னையும்ழித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறாயே, இது தகுதியன்றே' என்று சொல்ல; அதற்கு உத்தரம் போல 'நமக்கே நலமாதலில்' என்கிறாள். இதன் கருத்தை விவரிப்போம்;—தோழி! 'ஓதிநாமம் குளித்துச்சிதன்னு லொளிமாமலர்ப்பாத நாளும் பணிவோம்' என்று சொன்ன என்னை நோக்கி என்சொன்னாப் நீ? 'அவனையும்ழித்து உன்னையும்ழித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறாயே' என்று சொன்னாப்; இதில் என்னையழித்துக் கொள்வதாகச் சொன்னது பழுது; என்னையழித்துக் கொள்ளும் முயற்சியொன்றும் நான் செய்கின்றிலேன்; பகவத்கீதை முதலியவற்றில் ஸாத நானுஷ்டாநம் பண்ணும்படி அவன்தானே சோதிவாய் திறந்து நியமித்துப் போந்தவற்றையே நான் அனுட்டிக்க முற்படுகிறேன்; சிரபேசஷமாக ரக்ஷிக்கக் கடவேனென்று சொல்லியிருக்கிற அவனை அழிக்கிறேனென்பது உண்மை; அவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஒரு அழிவுவாராமே நோக்கவேணுமென்று இது காலும் விரதங்கொண்டிருந்தது போதும்; இனி மேலுள்ள காலமெல்லாம் நமக்கே நன்மை பார்க்கக்கடவோம்; "ததவ்யஸஹஸம்ஹவெஷ—தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத் தீ" என்றிருந்த நாம் வாழ்ந்த வாழ்வுபோதும்—என்பதாம்.

இப்படி சொன்ன பரகாலநாயகியை நோக்கித் தோழியானவர் 'நங்காய்!' நீ எந்த ஸாதநானுஷ்டாநம் பண்ணினாலும் பலன் அளிக்க வேண்டியவன் அவனன்றோ; அவன் உனக்கு ஒன்றுக் கொடுப்பதில்லையென்று ஸங்கல்பங் கொண்டிருக்குமளவும் நீ எது செய்தாலென்ன? அவன் உனக்கு ஒன்றும் தாரான் காண்' என்ன; 'ஆது தாரானேனிலும் தரும்' என்கிறாள். அவன் ஒன்றும் கொடுக்கமாட்டேனென்று முஷ்டி பிடித்தாலும் பிடிக்கட்டும்; என்னுடைய பரஹ்மாஸ்த்ரம் [—உபாயநானுஷ்டாநம்] பலன் கொடுத்தன்றி சில்லாது என்று ஞாபிற்று.

அன்றியும் அன்பராய் அவன் மன்னு புல்லாணியே தோழிதம்=பலன் கிடைக்கவுமாம், கிடைக்காமற் போகவுமாம்; நாம்பக்தியுத்தராய்க் கொண்டு திருப்புல்லாணியைச் சென்று தொழுவோ மென்கை.

இத்தனை பதற்றம் நமக்கு ஆகுமோ என்று தோழி மயங்குகின்றாள் போலும்; போதுமாதே! என்று வலியப் பிடித்திழுக்கிறபடி.

அநந்யோபாயத்வம், அநந்யோபேயத்வம், அநந்யதைவத்வம் என்று மூன்று தன்மைகளுண்டு ப்ரபந்நர்க்கு. எம்பெருமானைத் தவிர்த்து

தீ "சகாஸ் து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தம்—மாம் நயேத் யதி காகுத்ஸ்தஃ தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்" என்பது அசோகனத்திற் பிராட்டி வார்த்தை. இராமபிரானுரே படையெடுத்து வந்து விரோதிகளைக் கழித்தி என்னைக் கைக்கொண்டு போவதே அவர்க்குத் தகுதி என்றபடி.

வேறேருபாயத்தைக் கணிசியாமை அநர்யோபாயத்வமாம். அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை அநர்யோபேயத்வமாம். வேறென்றிலும் தேவதாபுத்திபண்ணுமை அநர்யதைவத்வமாம். இம்முன்றிலும் எள்ளளவும் வழுவாமலிருக்கவேண்டும் ப்ரபந்நர்கள் பாவரும். மற்றவர்களிற்காட்டிலும் ஆழ்வார்களுக்கு இவை மிகவும் முக்கியம். அப்படி யிருந்தும் அநர்யோபாயத்வம் அநர்யோபேயத்வம் என்ற இரண்டு தன்மைகளும் குலைந்தமை விளங்கும்படியாக இப்பாசரமுள்ளது. எங்கனென யென்னில், 'ஓதி நாமங் குளித்து உச்சிதன்ன லொளிமாமலர்ப்பாதம் நாளும் பணிவோம்' என்று தாம் சில் விபாபரங்களிலே இழிவதாகச் சொல்லுகிற விது அநர்யோபாயத்வம் குலைந்தபடியாம்; 'நமக்கேநலமாதலின்' என்கையாலே அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்ந்து தனக்கு அதிசயம் தேடத்தொடங்குகை விளங்குதலால் அநர்யோபேயத்வம் குலைந்தபடியாம். ஆக விப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்படுமாறு பேசுகை ஒவ்வாதேயெனின்; ஒக்கும்; ப்ரேமபரவசர்க்கு இவை அவத்யமன்று என்று கொள்க. 'ப்ரேமபரவச்யத் தாலே விளைந்தவைபாதினும் கலக்கத்தாலே வந்தவைதானே இவை; அஜ்ஞாந மூலகமாய் வருமவையொன்றும் ஆதரணீயமன்றே' என்னில்; "ஞானங் கணிந்த நலம்" என்கிறபடியே ஞானத்தினுடைய பரிபாகரூபையான பக்தியின் காரியமான யாதொரு அஜ்ஞாநமுண்டு, அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்க ளெல்லாம் சிறந்தவையாகக் கொள்ளப்படக் குறையிலை யென்க. இவ்விஷய மாகவே ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தி லருளிச்செய்துள்ள "ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும். உபாய பலமாய் உபேயார்த்தர்ப்பூதமா யிருக்குமது உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது." இத்யாதி ஸ்ரீ ஸூக்திகளை இங்கே அதுஸந்திப்பது. (க)

இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்தும் எழில் தாமரை *

புலங்கள்முற்றும் பொழில் குழந்து அழகாய் புல்லாணிமேல் *

கலங்கலில்லாப்புகழான் கலியனோலி மாலை *

வலங்கொள் தொண்டர்க்கிடமாவது பாடில்வைகுந்தமே. (கௌ)

இலங்கு } விளங்குகின்ற
முத்தும் } முத்தக்களையும்
பவளம் } பவளத்துளிர்களையும்
கொழுந்தும் }
எழில் } அழகியதாமரைகளைப்
தாமரை } முடைத்தாய்
புலங்கள் } உள்ள இடங்கள் முழுதும்
முற்றும் }
பொழில் } சோலைகளால்
குழந்து } குழப்பட்டதாய்
அழகு ஆய அழகியதான

புல்லாணி } திருப்புல்லாணிவிஷயமாக,
மேல் }
கலங்கல் } கலக்கமற்ற கீர்த்தியை
இல்லா } புடையவரான
புகழான் }
கலியன் } திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி } அருளிச்செய்த
மாலை } சொல்மாலையாகிய
இத்திருமொழியை
வலங்கொள் } அதிசயிக்கின்ற
தொண்டர்க்கு } பாகவதர்களுக்கு

இடம் ஆவது { இருப்பிடமாவது
(எவ்விடமென்றால்),

பாடு இல் } ஒரு அன்பமுயில்லாத
வைகுந்தம் } ஸ்ரீவைகுண்டமே.

* * *—ஒளிமல்குகின்ற முத்துக்களையும் அழகிய பவளக்கொழுந்துகளையும் அலர்ந்த தாமரைப் பொய்கைகளையுமுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்பல்லாணிப்பதிவிஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் கவிபாடின இத்திரு மொழியிலே ஏதேனு மொருவிதமாக அவ்வமுடைய பக்தர்களுக்குத் துன்ப மற்ற திருநாடே வாழ்ச்சியாகுமென்று பயனுரைத்ததாயிற்று.

இதில் ஆழ்வார்தமக்குக் 'கலங்கலில்லாப்புகழான்' என்று விசேஷண மிட்டுக் கொண்டதற்கு ஒருகருத்துண்டு; 'உன்மனத்தாலென்னினைத் திருந்தாய்' என்று அவன் திருவுள்ளமானபடி செய்யப் பார்த்திருக்குமத்தனையன்றித் தன் தலையாலே ஒரு முயற்சி செய்து பெற விரைப்பது அவத்யம் என்று தெளிவுற்ற குடியிலே பிறந்த விவர அத்தெளிவுக்கு மாறுபாடாக இத்திருமொழி வன்சொல்லாக அருளிச் செய்கிறாரே! இதுவென்? என்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும்; அதனால் இவருடைய புகழ்க்கு ஏதேனும் கலக்கம் நேரிடக்கூடும்; உண்மையில் அதற்குப் ப்ரஸக்தியில்லை யென்று காட்டுதற்கே கலங்கலில்லாப்புகழான் என்றது என்க. 'பகவத்விஷயத்தில் இவர்க்கு இத்தனை ப்ராவண்ய முண்டாயிற்றே!' என்று கொண்டாடும்படி யிருக்குமேயல்லது பழிக்கும்படியிராது என்றவாறு. (க0)

அடிவரவு:—தன்னை உருகி ஏது கொங்கு உணரில் என்கி பரவி அலம் ஒதி இலங்கு காவர்.

முன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

மூ:.

ஆழ்வார். திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி,

காவார் மடற்பெண்ணை.

உரையவதாரிகை:—திருப்புல்லாணியேறச் சென்று தொழுவேணுமென்று முயன்றமை சொல்லிற்று கீழ்த்திருமொழியில்; முயற்கி பயன்படவில்லை; கால் நடைதாராதபடி தளர்ச்சியுண்டாயிற்று: ஆகவே, கண்ணிற்கண்ட பறவைகளைத் தூதுவிடுவது, முன்புள்ளார் நோவுபட எம்பெருமான் அவர்களுக்கு உதவின படிகளைச் சொல்லுவது, உறவினருடைய ஹிதவார்த்தைகளைக் கேளாதபடியான நிலைமை பிறந்தமையைச் சொல்லுவதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. *

காவார் மடற்பெண்ணை அன்றிலரிஞாலும் *

ஏவாய் னுடியங்கும் எஃகிற் கொடிதாலோ *

பூவார் மணங்கமழும் புல்லாணி கைதொழுதேன் *

பாவாய்! இதுநமக்கோர் பான்மையே யாகாதே.

(க)

கா ஆர் மடல் { சோலையெங்கும் நிறைந்த
மடலையுடைய
பெண்ணை பனைமாத்திலுள்ள
அன்றில் அன்றிற் பறவையினுடைய
அரி ஞாலும் தழுதழுத்த த்வலியும்
ஏவாய் னுடே } அம்புபட்ட புண்வாயில்
இயங்கும் } வயாபரிக்கின்ற
எஃகின் } வேற்படையிற்காட்டினும்
கொடிது கொடியதாயிருக்கின்றது;
ஆல் ஓ ஐயோ!;

பூ ஆர் மணம் } பூக்களில் பொருந்திய
கமழும் } பரிமளம் வீசப்பெற்ற
புல்லாணி திருப்புல்லாணியை
கை } நான் தொழுதபடி
தொழுதேன் } வெகு அழகியதாயிற்று!;
பாவாய் தொழியே!
இது இப்படி நோவுபடுகை
நமக்கு { (அப்பெருமானை ஆசைப்
பட்டிருக்கிற) நமக்கு
ஓர் பான்மையே } நித்யஸ்வபாவமாக
ஆகாதே } ஆய்விட்டதன்றோ?.

* * *—தொழி! திருப்புல்லாணியைச் சென்று தொழுவோமென்று ஆசைப் பட்டிருந்த நமக்குத் துன்பப்படுவதே பலனாகத் தேறிற்றே!; எஞ்ஞான்றும் துயருற்றிருப்பதே நமக்குத் தொழிலாயிற்றே! என வருந்திக் கூறுகிறாள் பரகாலநாயகி.

இப்பாட்டின் முதலடிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது காணீர்;—“தார்மிகரா யிருப்பார் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தவிலே வழியடிக்காரர் ஒதுக்குமாபோலே, மடலெடுத்தாகிலும் பிழைக்க நடப்பனையிலே அன்றில் வந்து குடிபுகுந்தது.” என்று. இதனை விவரிப்போம்;—விடாய்த்தவர்கள் தண்ணீர் பருகிக் களைதீர்ந்து போகட்டுமென்று தர்மப் பிரபுக்கள் தண்ணீர்ப்பந்தல்

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

வைத்தால், வழிபறிக்குங் கள்ளர்கள் அதிலே வந்து தங்கியிருந்து, வருகிறவர்களை நலியுமாபோலே, விரலிகள் மடலூர்த்தாகிலும் அபிமதம் பெற்று வாழ்ந்து போகட்டுமென்று (பனைமடல்களின் மிகுதிக்காக) ஏற்படுத்தின பனந்தோப்பிலே அன்றிப்பறவைகள் வந்து குடிபுகுந்து தழுதழுத்த குரலைக்கொண்டு கொலை செய்கின்றனவே! என்கிறானென்க. நாயகனை ஒருபடத்திலே யெழுதி, வைத்த கண்வாங்காமல் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய போகத்துக்கு உரிய வஸ்துக்களை விஷமாக உதறித்தள்ளி ஊனும் உறக்கமும் உடம்பு குளிப்பதமின்றியே பனைமட்டையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அதனால் உடம்பை மோதிக்கொண்டு தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு 'இன்ன படுபாவி என்னைக் காக்கமாட்டாதே கைவிட்டான்; அவன் கண்ணற்றவன்; அவனிலும் விஞ்சின கொடியன் இல்லை; பல ஸ்தலங்களிலே அவன் ஸந்திதிபண்ணி அடியாரைக் காக்கின்றனென்பதும் ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களினால் பலரைக் காத்தான் என்பதும் முழுப்பொய்யான பேச்சுக்கள்' என்று தெருவேறக்கதறிக் கொண்டு கேட்டாரெல்லாரும் நடுங்கும்படியும் இரங்கும்படியும் திரிந்துழல்வதே மடலூருகையாதலால், இப்படிப்பட்ட மடலூர்தலைச் செய்தாகிலும் எம்பெருமானை அணையப் பெறுவோமென்று கருதின பாகாலநாயகி, பனைமடல் கொள்ளுதற்காகப் பனைமரத்தருகே சென்றவாறே, அங்கு அன்றிலின் அரிகுரலைச் செவியுற்று வருந்தி இது கூறினன்போலும். அன்றில் என்பது ஒரு பறவை. அது பெரும்பாலும் பனைமரத்தில் வாழும். அது எப்பொழுதும் ஆணும்பெண்ணும் இணைபிரியாது நிற்கும்; கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்றுவிட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொறாமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்றுதரம் கத்திக் கூவி அதன்பின்பும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும்: இப்பறவையை வடநூலார் க்ரௌஞ்சமென்பர். ஆணும் பெண்ணுமான அந்த அன்றிப்பறவை இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கோத்துக் கொண்டு உறங்கும்பொழுது அவ்வுறக்கத்தில் வாயலகு தன்னில் நெகிழ்ந்தவளவிலே துயிலுணர்ந்து அந்த நெகிழ்ச்சியையும் பொறாமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுகுரல் காமோத்தீபகமாய்ப் பிரிவாற்றாமைத் துயரை வளர்த்து விரலிகளை மிக வருத்துமென்ப. “பெண்ணைமேல் பின்னுமவ்வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலும், என்னுடைய நெஞ்சுக்கு ஓர் ஈர்வாளா மென்செய்கேன்” என்பர் பெரிய திருமடலிலும்.

“மடல்பெண்ணைக் கா ஆர் அன்றில்” என்று அவ்விக்கவுமாம். பனந்தோப்பு நிறைய அன்றிலாகவே யிருக்கிறதே! என வருந்துகிறபடி. இலங்கை முழுதும் ராஜஸமயம்! என்னுமாபோலே. அரிகுரல்—அரிதல்—ஹரித்தல்; உயிரை அபஹரிக்கின்ற குரல் என்னலாம்.

ஏவாய்—‘ஏ’ என்று அம்புக்குப் பெயர்; அம்புப்பட்டவிடம் என்றவாறு. ஏற்கனவே அம்புபட்டுத் துடிக்கிற இடத்தில் சூலத்தைபுங் கொண்டு குத்தினும் போலும் அன்றிலரி குரல். “பண்புடை வண்டொடு தும்பிகாள் பண்மிழற்றேல் மின், புண்புரை வேல்கொடுகுத்தா லொக்கும் தும்மின்குரல்” (9—5—9) என்ற

திருவாய்மொழியை ஒருபுடை யொத்திருக்குமிது. எஃகு—ஆயுதப் பொதுப் பெயர்; சிறப்பாக வேற்படையையும் ஈட்டியையுஞ் சொல்லும். ஏற்கனவே காம சரங்களாலே புண்பட்டிருக்குமித் தலைவிக்கு அன்றிலிரிகுரால் வேலைக்கொண்டு குத்துமாபோலே யிருக்கிறபடி. எஃகின்—வேற்படையிற்காட்டிலும் என்றும், வேற்படைபோலே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; “மின்னின்னிலையில” “காற்றிற்கடியனாய்” என்னுமிடங்களிற் போல.

[பூவார்மணங்கமழும் புல்லாணி கை தோழதேன்] திருப்புல்லாணியை வணங்கினேன் என்று சொல்லுகிறபடியன்று; உண்ணப்புகுந்தவன் சோற்றிலே குற்றங்கண்டால் உண்டு பசுதீரமுடியாத வயிற்றெரிச்சலாலே ‘அழகாக உண்டோம்’ என்று சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறபடி. திருப்புல்லாணியைத் தொழவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு ஒருகூடை வாரிக்கொண்டோம் என்று பரிதாபந் தோற்றச் சொல்லுகிறுளாயிற்று.

[பாவாய்! இதுநமக்கு ஓர்பான்மையே யாகாதே] உலகத்தில் இன்ப துன்பங்கள் ஒரு சேர நெடுகயிருக்கமாட்டா என்றும், அவை மாறிமாறி வருமென்றும் சொல்லுவார்கள்; ஏகாகரமாகத் துன்பப்படுவதே நமக்குப் பணியாயிற்றுப்போலும் என்றபடி. இங்கே வியாக்கியான பூரிஸுக்கி காண்மின்;—
“மாறாடி வருவதுமன்றிக்கே இது ஸ்வபாவமாய் விட்டதே!; நித்யஸூரிகள் நித்யாதுபவம் பண்ணுகின்றார்கள்; இவ்வருகுள்ளார் (ஸம்ஸாரிகள்) விஷயங்களிலே அந்யபரராகா தின்றார்கள்; நோவுபடுகைக்கென்றே நம்மை மூன்றும் விபூதியாகப் பண்ணிவிட்டதாகாதே யென்கிறான்” என்று.

ஆகாதே—அல்லவோ? என்றபடி. (க)

முன்னம் குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டளந்த *
மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் போன்பயந்தேன் *
போன்னங் கழிக்கானல் புள்ளினங்காள்! புல்லாணி *
அன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு ஆங்கிதனைச் செப்புமினே. (உ)

போன்னங் கழி கானல்	போன்னங்கழி யென்கிற கடற்கரைநிலங்களிலுள்ள	மன்னன் சரிதைக்கே	தேவாதிதேவனுடைய செயலுக்கே
புள் இனங்காள்	பறவையினங்களே!,	மால் ஆகி	{ நான் வியாமோஹ மடைந்தவளாகி
முன்னம்	முன்பொருகால்	பொன் பயந்தேன்	{ கிறவேறுபாடு அடைந்தவளானேன் ;
குறன் உரு ஆய்	வாமநருபியாகி (மாவலிபக்கல்)	இதனை	எனது இந்த கிலைமையை
மூ அடி மண் கொண்டு	{ மூவடிநிலத்தை இரந்து பெற்று	புல்லாணி ஆக்கு	{ திருப்புல்லாணியென்கிற அவ்விடத்திலே சென்று,
அளந்த	{ (மூவுலகையும்) அளந்து கொண்ட	அன்னம் ஆய் தூல் பயந்தாற்கு	{ ஹம்ஸருபியாய் வேதசாஸ்தாக்களை உபகரித்த பெருமானுக்கு
		செப்புவின்	சொல்லுங்கள்.

* * *—சில பறவைகளை விளித்துத் தூதுவிகிறாள். அடியார்கட்குக் காரியம் செய்யமாட்டாதவனையோ நான் ஆசைப்பட்டுத் துடிக்கிறேன்; ப்ரயோஜ நார்தரபானை இந்திரனுடைய கண்ணீரைக் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாமல் தன்னை அழியமாறியும் காரியம் செய்தவனன்றோ அவன்; “மாகுணச் சுடருடம் பாய் மலராது குவியாது” என்னும்படி எப்போதும் ஒருபடிப்பட்ட தன்மையை யுடைத்தான திருமேனியை வாமனவடிவாக்கி, * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைக் கொண்டு தானம்பெற்று மூவுலகளந்தான்; ஒருபோது தன்னை அதுவர்த்தித்தும் மற்றொருபோது படையெடுத்து எதிரம்புகோத்தும் திரிகு இந்திரனுக்காக இத் தனிகாரியஞ் செய்தானென்று கேட்டு, * அப்படிப்பட்டவன் அந்தோ! அநர்ய ப்ரயோஜநான நமக்கு அப்படிப்பட்ட அருந்தொழிலொன்றுஞ் செய்யாவிடினும் முகத்தையும் காட்டமாட்டே நென்கிறானே’ என்று க்லேசப்படுகிறேனென் கிறாள் முன்னடிகளால். மேனிநிறம் வேறுபடுவதைப் பொன்பயத்தலாகச் சொல்லுவது கவிமரபு; மேனிநிறம் வேறுபடும்படியான மனத்துயர மடைந்திட் டேன் என்றவாறு.

இப்படிப்பட்ட என்னுடைய நிலைமையைப் புல்லாணியம்மானுக்குப் புகலுந் கோளென்கிறாள் பின்னடிகளால். [பொன்னங்கழிக்கானல்] ஸ்ரீவானமாமலையில் ‘சேற்றுத்தாமரை’ என்ற (ஆழ்வார் திருவாக்கில் வந்த) திருநாமத்துடனே தடாகமும் ‘தேனமாம்பொழில்’ என்ற திருநாமத்துடனே தோப்பும், திருமோ கூரில் ‘தாளதாமரை’ என்ற திருநாமத்துடனே தடாகமும் வழங்கி வருதல் போலத் திருப்புல்லாணியில் ‘பொன்னங்கழி’ என்றொரு நீரோடுகால் வழங்கி வரும் போலும்.

[அன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு] இப்போது இந்த விசேஷணத்தையிட்டு எம் பெருமானைக் குறிப்பிடுதற்கு இரண்டுவகையான கருத்து உண்டு; பிரமன் இழந்த வேதங்களை ஹம்ஸாவதாரத்தில் மீட்டுக் கொடுத்ததனால் அதுபோலே நானிழந்திருக்கும் மேனி நிறத்தையும் மீட்டுக் கொடுக்கவல்லவர் காண்மின் அவர், என்று குறிப்பிடுதல் ஒரு கருத்து. தூதுபோகிற நீங்கள் ‘இவள் நம்மைப் பரமபுருஷன்பக்கல் போகச் சொல்லுகிறாளே; இது நம்மாலாகுமோ? அவர் எங்கே, நாம் எங்கே’ என்று நீங்கள் அஞ்சவேண்டிவதில்லை; அவன்றான் அன்ன மானவனாகையாலே உங்களோடே ஸஜாதியனாயிருப்பன் காண்மின்; இனத்தார் பக்கல் போவதற்கு அஞ்சவேண்டாவே என்று குறிப்பிடுதல் மற்றொரு கருத்து.

[ஆங்கு இதனைச் செப்புமினே] இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கி யானம்;—“ஒருத்தியின் நிறம் மீட்கைக்காக வந்திருக்கிறவிடத்தே அறிவிபுங்கள்; ஒருத்திக்கே காரியம் செய்யக்கடவோமென்னும் நியதிபுண்டோ?” என்று. (இதன் கருத்தாவது—) மூலத்தில் ஆங்கு என்றது புல்லாணியைச் சொன்னபடி. ‘புல்லனை’ என்பது புல்லாணியெனமருவிற்து. பிராட்டியைக் கவர்த்து சென்ற இராவணனைக் கொல்லுதற்போருட்டு இராமபிரான் வாகர ஸேனையுடனே புறப் பட்டுச் சென்று தென்கடற்கரையையடைந்து கடல்கடக்க உபாயஞ் சொல்ல

வேண்டுமென்று அக்கடலரசனான வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பத்திற் படுத்து ஏழுநாளாவும் பிராயோபவேசமாகக்கிடந்த தலமாதலால் இது வட மொழியில் தர்ப்பசயநம் எனப்படும்; புல்லணையென்பது அதற்கு ஏற்ற தென் மொழி. ஆகவே, தன்னைப் பிரிந்து நிறவேறுபாடடைந்து வருந்திக்கிடக்கிற ஸீதாபிராட்டியின் நிறத்தை மீட்கைக்காக [அதாவது, அவளோடு புணர்த்தக்காக] வந்து நிற்கிற தலமாதலால் இவ்விஷயத்தை உட்கொண்டு 'ஆங்கு' என்று சொன்னபடி; ஸீதையாகிற ஒருத்திக்கே காரியஞ் செய்யக்கடவோமென்று ஏதேனும் நியதியுண்டோ? பரகாலாயகிக்கும் சிறிது உதவக்கூடாதோ என்று சொல்லுக்கொள்ளென்றவாறு.

'செப்புமின்' என்றதனால், அப்பெருமானை இங்குக் கொண்டுவர முயல வேண்டா; என்னிலைமையை அவர்க்கு அறிவிக்குமளவே போதுமானது; காரியம் தன்னடையே ஆகும் என்றதாம். (உ)

வவ்வித் துழாயதன்மேல் சென்ற தனிநெஞ்சம் *

செவ்வியறியாது நிற்குங்கொல்? * நித்திலங்கள்

பவ்வத் தீரையுலவு புல்லாணி கைதொழுதேன் *

தேய்வச்சிலையாற்கு என்சிந்தைநோய் செப்புமினே. (நு)

துழாய் அதன்	(தலைவனது) திருத்துழாய்	நித்திலங்கள்	முத்துக்கள்
மேல் உவ்வி	மாலையைப் பற்றிக் கொண்டு	உலவு	உலாவப்பெற்ற
சென்ற	புறப்பட்டுப்போன	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
தனி நெஞ்சம்	(எனது) தனிப்பட்ட மனமானது	கை	{ கையெடுத்துத் தொழுதேன் { தொழுதவனான
செவ்வி	{ முறையறியாமல் (அவ்விடத்தே) தாமதித்திருக்குமோ?	என்	என்னுடைய
அறியாது		சிந்தை நோய்	மனோவியாதியை
நிற்கும் கொல்		தெய்வம்	{ நிவ்யமான வில்லையுடைய , சிலையாற்கு { நான் பெருமானார்க்கு
பவ்வம் திரை	கடலைகளில்	செப்புமின்	{ (பறவைகளே!) சொல்லுங்கள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள 'புள்ளினங்காள்!' என்ற விளியை இப்பாட்டிலும் வருவித்துக் கொள்க. தனது சிந்தை நோயை அத்தலையில் சென்று செப்பு மாறு புள்ளினங்களைத் தூதுவிடுகிறுளென்க. தலைவன் பிரிந்து போகிறபோது தோளில் சாத்திக் கொண்டுநின்ற திருத்துழாய்மாலையில் ஒருதலையைப் பிடித்துக் கொண்டு என்னைவிட்டுத் தனியேசென்ற நெஞ்சானது இன்னமும் மீளாதே அவ்விடத்தே நிற்கின்றதே, இப்படியும் நிற்குமோ? திருப்புல்லாணியைத் தொழு வேணுமென்று அழகாக ஆசைப்பட்டேன் அந்தோ!; அதற்குப் பலனாகத் திராத சிந்தைநோயையயன்றோ நான் பெற்றது; இப்படி நான் மனோவியாதி யடைந்து துடிக்கிறேனென்பதைப் புள்ளினங்காள்! கையும் வில்லுமாய் நிற்கு மவர்க்குச் சொல்லுங்கோள் என்றாளாயிற்று.

“துழாயதன்மேல் சென்ற தனிநெஞ்சம்” என்றது—திருத்துழாய் மாலையையே தான் இடைவிடாது சிந்தித்துக்கொண்டு ஈடுபட்டிருக்கிறமையைச் சொன்னவாறு. தன்னைப் பிரிந்து நெஞ்சு போய்விட்ட தென்பது அஸம்பாவித மன்றோ? நெஞ்சுபோய்விட்டதென்றால் வார்த்தையே சொல்லமுடியாதே; நெஞ்சு நினைத்ததையன்றோ வாய் சொல்லும்; “வவ்வித்துழாயதன்மேல் சென்ற தனி நெஞ்சம்” என்று இப்போது சொல்லுகிற பரகாலநாயகி நெஞ்சையிழந்த வளென்று எப்படி கொள்ள முடியும்? நெஞ்சோடு கூடியிருந்துதானே இந்த வார்த்தை சொல்லியிருக்கவேண்டும்; அப்படியிருக்க, ‘சென்றதனி நெஞ்சம்’ என்றுசொல்வது எங்களைப் பொருந்தும்? என்று சங்கிக்கவேண்டா; தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சையேறுபடுத் திச்சொல்லுதல் ஒருசமற்காரமான கவிமரபு. திருத்துழாய் மாலையணிந்த திருமார்பிலே அணையப்பெறவேணுமென்கிற ஆசையேதமக்கு அதிகரித்திருக்கின்றமையைச் சொன்னபடி. ‘நிற்குங்கோடல்’ என்றதனால், இந்த வினை ஆசை ஏதுக்கு? இவ்விருள்தரு மாஞாலத்தின் ஸ்வபாவத்தினால் இவ்வாசை மாறி * உண்டியே உடையே உகந்தோடுமியம் மண்டலத்தாருடைய ஆசையே நமக்கும் உண்டாகில் ஒருவாறு போதைப் போக்கித் தரித்திருக்கலாமே! என்பதாகத் தொனிக்கும்.

நித்திலம்=வடமொழியில் ‘நிஸ்தலம்’ என்கிறசொல் முத்து என்னும் பொருளில் கவிஞரால் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது; “சுயவிசுரூபஜலநிலவாஹீராயுஷ் அகிவித்ரும மஸ்தநிஸ்தலாஸீருசம்” என்று வரதராஜஸ்தவத்திலே கூரத்தாழ்வானும் பிரயோகித்தருளினார்; இங்களை மற்ரும் பலருடைய பிரயோகங்களுமுள்ளன. அந்த நிஸ்தலமென்னும் வடசொல்லே தமிழில் நித்திலமென்று திரிந்து கிடப்பதாகக் கூறுவர்; இது தனியே ஒரு தமிழ்ச் சொல் என்பாருமுளர். முத்துக்களைக் கரையிலே கொண்டு தள்ளுகிற அலைகளையுடைய கடலினருகேயுள்ளது திருப்புல்லாணியென்க.

[தேய்வச்சிலையாற்கு என்சிற்தைநோய் செப்புமின்] ஸீதையின் சிந்தை நோயைத் தவிர்ப்பதற்கென்று வில்பிடித்து நிற்குமவர் அந்த வில்லைக்கொண்டே என் சிந்தைநோயையும் தவிர்க்கும்படி சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள் போலும். ‘தேய்வச்சிலையார்க்கு’ என்று பன்மையான பாடமுமுண்டு. (ங)

பரிய விரணியனதாகம் அணியுகிரால் *
அரியுருவாய்க் கீண்டான் அருள்தந்தவா! நமக்கு *
பொருதிரைகள் போந்துலவு புல்லாணி கைதொழுதேன் *
அரிமலர்க் கண்ணீர்ததும்ப அந்துசிலும் நில்லாவே. (ச)

பரிய பருத்த
இரணியனது இரணியாசுரனுடைய
ஆகம் மார்க்பை

அரி உரு ஆய் நரவிம்ஹ ரூபியாய்
அணி உகிரால் அழகிய நகங்களாலே
கீண்டான் கிழித்தொழித்த பெருமான்

நமக்கு நம்விஷயத்திலே

அருள் தந்த { கிருபைபண்ணின விதம்
ஆ { என்னே!;

பொரு { ஒன்றின்மேலொன்றாக
திரைகள் { ஏறிந்துவருகிற அலைகள்

போந்து உலவு கிட்டவந்து உலாவப்பெற்ற

புல்லாணி திருப்புல்லாணியை

கை தொழுதவளான
தொழுதேன் { என்னுடைய

அரி மலர் கண் { வண்டுபடிந்த பூப்போன்ற
கண்களினின்று

நீர் ததும்ப நீர் தனும்ப

அம் துகிலும் அழகிய வஸ்தாரும்

கில்லா அசையில்தங்குகின்றதில்லை.

* * *—இப்பாசாரம் ஆத்மகதமாகச் செல்லுகிறது. தனக்கு ஸ்வாமி ஒரு வனுளான் என்றும், காண்கிற சரீரத்துக்கு மேற்பட ஆத்மவஸ்து ஒன்று உண்டென்றும் பிரதிபத்தியற்றவனுப் வாபுலத்தாலே உடலைத் தடிப்பித்தவனான இரணியாசாநுடைய மார்பை அழகிய திருநகங்களாலே பிளந்து சிறுக்கனை பிரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அருள்புரிந்த பெருமான் இப்படியே பக்தர்களெல்லா ரிடத்திலும் வாசியின்றி அருள்செய்ய வேண்டியிருக்க நம்மளவிலே அது செய் யாமை தகுதியோ என்கிறான் முன்னடிகளால். அருள்தந்த ஆ' = கல்லாத மூட னைப் பார்த்து 'நீ சுற்றவிதம் வெரு அழகிது' என்றால் நீ ஒன்றும் கற்கவில்லை யென்று வெளியாவதுபோல, எம்பெருமான் நமக்கு அருள் தரவில்லையென்பது விபரீத லக்ஷணவகையால் வெளியாகும்.

திருப்புல்லாணியைத் தொழவேனுமென்று ஆசைப்பட்ட அழகாகப் பேறு பெற்றேனென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து.

“அரிமலர்க் கண்ணீர் ததும்ப” என்றதற்கு விநோதமானவொரு அர்த்த மருளிச் செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை;—“கடலும் திரையுங்கண்டு கட அது பவிக்கவேனுமென்று ஆசைப்பட்டோம்; இதுவாகில் இவளுக்குத் தேடிப்போக வேனுமோ என்று என்னுடம்பிலே கண்ணீரையுமுண்டாம்படி பண்ணினான்” என்பது வியாக்கியானம்;—பொருதிரைகள் போந்துலவு புல்லாணியை நான் ஆசைப்பட்டேனாதலால் நீரிலே அவளுக்கு மிக ஆசைபோலும் என்று நினைத்து, அதை நான் தேடியோட வேண்டாமல் உடம்பெலாம் கண்ணீர் சோரும்படி செய்துவிட்டா ரென்கை.

அம்துகிலும்நில்லா = விரஹவ்யஸநத்தாலே உடல் இளைத்துப் போகவே துகில் தரிப்பற்றதாயிற்று.

....

....

...

(ச)

வில்லா லிலங்கை மலங்கச் சரந்தூரந்த *

வல்லாளன் பின்போன நெஞ்சம் வருமளவும் *

எல்லாரு மென்றன்னை யேசிலும் பேசினும் *

புல்லாணி யெம்பெருமான் போய்கேட் டிருந்தேனே.

(ரு)

இலங்கை

லங்காபுரியானது

மலங்க

கலங்கியழியும்படியாக

வில்லால்

சார்க்கத்தாலே

சாம்

அம்புகளை

அரந்த

பொழிந்த

வல்லாளன்

{ மஹாவீரான

பின் { பெருமான் பின்னே

போன சென்ற
கெஞ்சம் மனமானது
வரும் அளவும் மீண்டுவருகிறவரையில்,
எல்லாரும் { தோழிமார் தாய்மார்
முதலிய அனைவரும்
எந்தன்னை என்னை
எசினும் பழித்தாலும்

பேசினும் (கண்டித்துச்) சொன்னாலும்
(ஒன்றுக்கும் மீளாதபடி)
புல்லாணி எம் { திருப்புல்லாணி யெம்பெரு
பெருமான் { மாணுடைய
பொய் பொய்யுரைகளை
கேட்டு இருந் { நம்பித்தரித்திருக்கின்
தேன் { தேன்.

* * * —பரகாலநாயகியின் உற்றநூற்றினரெல்லாரும் வந்து திரண்டு ‘நங்காய்! நாங்கள் சொன்ன ஹிதவார்த்தையைக் கேளாதே * மெய்ப்பொய்யும்பொய் வல்லனான அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டாயிதே; நாங்கள் என்ன சொன்னோம்? ‘பெண்களைப் பரிசுழிப்பதே அவனுக்குத் தொழில்; அவன் பக்கல் நசையைவிட்டிடு; விடாயாகில் பரிசுழிவாய்’ என்றன்றோ நாங்கள் பலகாலுஞ் சொல்லுவது; இப்போது எங்களுடைய வார்த்தையே மெய்யாய் அவனுடைய வார்த்தையெல்லாம் பொய்யானபடி கண்டாயிதே; இனியாகிலும் எங்கள் வார்த்தையைக்கேட்கவல்லையோ?’ என்ன; ‘அவன் பின்னே போயிருக்கிற நெஞ்சு திரும்பிவரட்டும், அப்படியே செய்வோம்’ என்கிறான்.

‘அவன் பெண்களைப் பரிசுழிப்பவனே யன்றி ஒருநாளும் பெண்களுக்கு உதவுபவனல்லன்’ என்று உறவினர் சொன்னதை மறுத்துக்கூறுவான் ‘வில்லா விலங்கைமலங்கச் சரக்குரந்த வல்லான்’ என்கிறான். ஐயோ! அசுனுக்கு ஸ்த்ரீகளிடத்துள்ள பகஷ்பாதத்தை நீங்கள் அறிகின்றிலீர் போலும்; * உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடையூடறுத்து இலங்கை நீமெழச் செற்றதெல்லாம் ஒரு பிராட்டிக்காகவன்றோ? அவளுக்காக அத்தனை பாடுகள் பட்டவன் அவனோடே ஸஜாதியான நமக்கும் சிறிது உதவாமற்போகான் என்று அக்குணத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டன்றோ என்மனம் அவன்பின்னே சென்றிருக்கிறது; அந்த நெஞ்சு மீண்டுவந்தாலன்றோ நான் உங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கவும் அதன்படி நடந்துகொள்ளவும் வல்லேனாவேன்; அது மீண்டு வருமளவும் நீங்களெல்லாரும் ஒருமிடறாகத் திரண்டு என்னைப் பரிஹவித்தாலும் பழித்தாலும் அப்பெருமானைப் பொய்யனென்றாலும் அந்தப் பொய்யுரைகளையே ஜீவநாதாரமாகக் கொண்டு தரித்திருப்பேனென்றாலாயிற்று.

எல்லாரும் = தோழிமாரும் தாய்மாரும்.

புல்லாணி யெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே = எம்பெருமானைத் தவிர மற்றையோர்கள் மெய்யுரையே சொல்லுவர்களானாலும் அவைகொண்டு நமக்கு கொரு காரியமில்லை; எம்பெருமானது வார்த்தை பொய்யேயானாலும் அது தவிர வேறொன்று நமக்குப் புகலில்லை யென்கிறுளென்க. “ராமாவதாரத்தில் மெய்யும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் பொய்யுமே நமக்குத் தஞ்சம்” என்று ரஸோக்தியாக பட்டர் அருளிச்செய்வதுண்டு. பொய்யாகிலுமாம் மெய்யாகிலுமாம்; அதில்

ஒரு விசாரமில்லை; 'எம்பெருமானுடையது' என்னுமத்தனையே கொண்டு தரித்
திருப்பர் ஆஸ்திகர். (௫)

சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைந்தான் *

அழன்று கொடிதாசி அஞ்சுடரோன் தானமோல் *

சேழந்தடம் பூஞ்சோலைக்குப் புல்லாணி கைதொழுதேன் *

இழந்திருந்தே னென்ற னெழில்நிறமும் சங்குமே. (க)

சுழன்று இலங்கு வெங் கதிரோன் { (மேருமலையைச்) சுற்றி வந்து கொண்டு பிரகாசிக் கின்ற ஸூரியன்

தேரோடும் போய் மறைந்தான் { தனது தேரோடே சென்று அஸ்தமித்தான் ;

அம் சுடரோன் தான் { அழகிய கிரணங்களை யுடைய சந்திரனே வென்றால்

அழன்று கொடிது ஆகி { மிகவும் தீக்ஷணையுடைய கொண்டு

அடம் தவறிக்கின்றான்,

ஆல் அந்தோ !;

செழு செழுமைதங்கிய

தடம் தடாகங்களாலும்

பூ சோலை பூஞ்சோலைகளாலும்

சூழ் சூழப்பட்ட

புல்லாணி திருப்புல்லாணியை

கைதொழு தேன் { கைதொழுத யான்

என்தன் எழில்கிறமும் { எனது அழகிய நிறத்தையும்

சங்கும் வளைகளையும்

இழந்திருத் தேன் { இழந்தவிட்டேன்.

* * *—உலகப் பொருள்களில் எதையேனும் கண்டுக்கொண்டாகிலும் இந் தப் பிரிவாற்றாமையை ஒருவாறு ஆற்றுவோமென்று பார்த்தால் ஆதித்யன் அஸ்தமித்தான்; 'சீதகிரணன்' என்றும் 'நளிர்மதி' என்றும் வழங்கப்படுகிற சந்திரன் நெருப்புப்போலே எரிப்பவனாகி என்னையே முடித்திடாவின்றான்; திருப் புல்லாணியைத் தொழு ஆசைப்பட்டு நல்லபலன் பெற்றேனந்தோ'; மேனி நிற மும் போயிற்று, கைவளைகளுங் கழன்றெழிந்தன; இங்ஙனம் பரிதாப்பபடுவதே நமக்குப் பணியாயிற்றே யென வருந்துகிறான்.

இரண்டாமடியில் 'அஞ்சுடரில்' என்ற பாடத்துக்கு, 'அம்சுடர்இல்' என்று பிரித்து, அழகிய சுடர்க்கு இருப்பிடமான சந்திரன் என்று உரைத்துக்கொள்க. தான் அடம் ஆல்=ஸூரியன் தான் முடிந்துபோனான்; சந்திரன் தான் முடியாதே என்னமுடிக்கப் பார்க்கிறான் என்று சமக்காரமாகச் சொல்லுகிறபடி.

[இழந்திருந்தே னித்யாகி.] 'பிரானேடே புணர்ந்து இன்னமும் மேனிநிறம் வளங்கொள்ளப் பெறவேணும், இன்னமும் ஆபரணங்கள் அணியப்பெறவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டு ஏற்கனவே உள்ளவற்றையெழிந்தேனே; வட்டிக்கு ஆசைப் பட்டு முதலையெழிப்பாரைப் போலே என்கத்யாயிற்றே! என்கிறாற்போலும். (க)

கனையா ரிடி குரலின் கார்மணியின் நாவாடல் *
 தினையேனும் நிலலாது தீயிற் கொடிதாலோ *
 புனையார் மணிமாடப் புல்லாணி கைதொழுதேன் *
 வினையேன்மேல் வேலையும் வெந்தழலே வீசுமே.

(எ)

கனையார் ரிடி குரலின்	{ இடியிடித்தாற்போன்று மிக்க த்வரியோடு கூடின	கொடிது	கொடுமைபுரியாநின்றது ;
கார்	கறுத்த	புனை ஆர் மணி மாடம்	{ அழகுமிக்க மணிமாடங்களை யுடைய
மணியின்	{ (மாட்டின் கழுத்திலுள்ள) மணியின்	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
கா ஆடல்	{ நாக்கு அசைந்து ஒலிப்ப தானது	கைதொழுதேன்	{ தொழுவதற்கு ஆசைப் பட்டவளான
தினையேனும் நிலலாது	{ தினையளவும் [கொஞ்சமும்] ஒயாமல்	வினையேன் மேல்	{ பாவியேன் மேல்
தீயின்	நெருப்பைச்சாட்டிலும்	வேலையும்	கடல்தானும்
		வெம் தழலே	வெவ்விய நெருப்பையே
		வீசும்	வீசுகின்றது.

* * *—இடிபோன்ற ஒலியையுடைய மாட்டுக்கழுத்து மணிகளின் ஓசையானது நெருப்புக் கதுவுமாபோலே கதுவி நலியாநின்றதே!; திருப்புல்லாணியைத் தொழுவேனுமென்று ஆசைப்பட்ட எனக்கு நன்றாயிற்று; கடல்தானும் தனது குளிர்ச்சியழிந்து வெப்பத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு அலைகளென்கிற வியாஜத்தினால் நெருப்பையே வீசுகின்றதே! என் செய்வேனென்கிறான்.

வயல்களிலே பசுலெல்லாம் மேய்ந்துவிட்டு மாலைப்பொழுதிலே மீண்டு வருகின்ற மாடுகளின் கழுத்திலுள்ள மணிகளின் ஓசை விரலிகளுக்கும் உத்தீபகமாகும்; ‘மாலைப்பொழுது அணுகிவிட்டதே, தலைவன் இன்னமும் வந்திலனே!’ என்று வருத்தத்தையுண்டாக்கி அவ்வழியாலே உத்தீபகமாகிற தென்க. “நாகு களைச் சேக்கள் தொடருகிறபோது அவைஒடுகிறது, தலைமகன் மேல்விழுத் தான் இருய்க்கும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றதாயிற்று.” என்றருளிச் செய்வார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. “மாலைபும்வந்தது மாயன்வாரான் மாமணிபுலம்ப வல்லேறனைந்த, கோலன்னாகுகள் உகளுமாலோ” என்பது திருவாய்மொழி.

தினையேனும் = தினையென்பது மிகச்சிறியதொரு தானியம்; மிக அற்ப அளவுக்கு அதனை உலமைகூறுவதுண்டு; அற்பகாலமும் என்றபடி, தினையைக் கூறுவதுபோல் என்னாயுங் கூறுவதுண்டு; “எட்டனைப்போது” என்ற திருநெடுந் தாண்டகங் காண்க.

[புனையார்மணிமாட மித்யாதி.] திருப்புல்லாணியிலே பல மணிமாடங்களுண்டு; ஸௌபரி ஐம்பதுவடிவுகொண்டு பலமாளிகைகளிலே பலபடியாக அதுபவித்தாற்போலே மணிமாடங்கள்தோறும் நானுமவனுமாயிருந்து அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டது அழகாகச் சிவந்தது!; அருமையானதை ஆசைப்படும்படியான

1204 பேரிய திருமொழி கூ-பத்து. சு-திரு காவார்மடற்பெண்ணை.

பாபத்தையன்றோ நான் பண்ணினேன்; ஏற்கனவே விடைமணியோசைக்குத் தப்பினது இங்கு ஒன்றுமில்லை; ஏதேனும் குத்துயிர் குறையுயிர் இருந்ததானில் அதையும் தேடிப்பிடித்துக் கொள்ளுகொண்டு போவதற்காகக் கடலிலையும் வந்து வெந்தழலே விசாசின்றது; இதுவாயிற்று நான் படும் பாடு என்றாளாயிற்று. (எ)

தும்புடைக்கை வேழம் வேருவ மருப்போசித்த *

பாம்பினையான் அருள்தந்தவா நமக்கு *

பூஞ்சேருந்தி போன்சொரியும் புல்லாணி கைதொழுதேன் *

தேம்ப லிளப்பிறையு மென்றனக்கோர் வெந்தழலே.

(அ)

தும்பு உடை { துளையையுடைத்தான
கை வேழம் { துதிக்கையையுடைய
(குவலயாபிட மென்னும்)
யானையானது

வேருவ { அச்சமுதும்படி
மருப்பு { (அதன்) கொம்புகளை
ஒசித்த { முறித்த

பாம்பின் { சேஷசாயியான பெருமான்
அணையான் {
நமக்கு { நம் திறத்தில்

அருள் தந்த { அருள் செய்தவிதம்
ஆ { என்னே!;

அழகிய
செருந்தி { காபுள்ளைமரங்கள்
பொன் { பொன்போன்ற மலர்களை
சொரியும் { உதிர்க்குமிடமான
புல்லாணி { திருப்புல்லாணியை
கைதொழு { தொழுவதற்கு ஆசைப்
தேன் { பட்டவனான
என்தனக்கு { எனக்கு
தேம்பல் இள { மிக இளைய சக்திரனும்
பிறையும் {
தூர் வெம் { வெவ்விய நெருப்புப்
தழல் { போலுள்ளான்.

* * * —“வாஷ நாராயணஃ ஸ்ரீராகு கதீராணவநிகெதநஃ நாமவ யுக்கொஹுஜி ஹிரமகொ உயாராவாஹி = ஏஷ நாராயணஃ * ஸ்ரீமார் கதீராணவநிகெதநஃ—நாகபாயங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹயாகதோ மதுராம் புரீம்.” என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே சேஷசபனத்தைவிட்டு நீங்கி வடமதுரை யிலே வந்து பிறந்தருளிக் குவலயாபிடயான போன்ற விரோதிவர்க்கங்களை வேரோடே தொலைத்துத் தன் திருமேனியை அன்புர்க்குப் பூர்ணாபவயோக்ய மாகத் தந்தருளினபெருமான் அப்படி நம் திறத்திலும் செய்தருளவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே விபரீதமாக அருள்செய்தபடி என்னே! என்கிறாள் முன்னடி களில்.

அந்த வைபவீத்யத்தைப் பின்னடிகளில் விவரிக்கிறாள்; திருப்புல்லாணியைத் தொழவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட எனக்கு இளம்பிறை நெருப்பாகும்படி யாயிற்றே!; நான் தவிர மற்றையோரெல்லாம் சக்திரனைக் கண்டவாறே உடலும் ருளிர்த்து கண்களுந்ருளிர்த்து உள்ளமுந்ருளிர்த்து பரமாத்மதப்படாசிற்க நானொருத் திழாத்திரம். அவ்விளம்பிறையைக் கண்டவாறே நெருப்புக் கதவினப் போலே தபிக்கப் பெறுகிறேனே, திருப்புல்லாணியைத் தொழவிரும்பியதன் புலனே இது!; அப்பிரான் நமக்குச் செய்திருந்திருவருள் இதுவேகொல்! (அ)

அமைத்தவன் என்னவுமாம், யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுமவன் என்னவுமாம்.
 கின் னுமானான்—மேலுலகங்களை நாட்டினவன் என்னவுமாம், மேலுலகங்களை
 அடைவிப்பவன் என்னவுமாம். (க)

பொன்னலரும் புன்னைகுழ் புல்லாணி யம்மாளை *
 மின்னிடையார் வேட்கைநோய்கூர இருந்ததனை *
 கன்னவிலும் திண்டோள் கலிய னோலிவல்லார் *
 மன்னவராய் மண்ணாண்டு வாளுடு முன்னுலகே. (க)

பொன் { பொன்போன்ற பூக்கள்
 அலரும் { மலர்ப்பெற்ற புன்னை
 புன்னை குழ் { மாங்களால் குழப்பட்ட
 புல்லாணி { திருப்புல்லாணியிலெழுந்
 தருளியிருக்கிற
 அம்மாளை { எம்பெருமான் விஷயத்
 திலே
 மின் { மின்னல்போல் துண்ணிய
 இடையார் { இடையையுடையாரான
 பெண்பிறந்தவர்கள்
 வேட்கை { ஆசை நோய் மிகும்படியாக
 நோய் கூர {
 இருந்ததனை { இருக்கும் நிலைமையைப்.
 பற்றி

கல் கலிலும் { மலையென்று போற்றத்
 திருந்த திண்ணிய திருத்
 திண் தோள் { தோள்களை யுடையாரான
 கலியன் { ஆழ்வார்
 ஒலி { அருளிச்செய்த
 இப்பாசாங்களை
 வல்லார் { கற்று வல்லவர்கள்
 மன்னவர் { அரசர்களாகி
 ஆய் {
 மண் ஆண்டு பூமியை ஆட்சிபுரிந்த (பிறகு)
 வான் நாடும் பரமபத நாட்டிற்கும்
 உன்னுவர் விரைந்தெழுவர்.

* * *—எப்போதும் வஸந்தருதுவாகவே விளங்கப்பெற்ற சோலைகுழந்த
 திருப்புல்லாணியிலெம்பெருமான் பெண் பிறந்தவர்கள் ஆசைநோய் மிகும்படி
 யெழுந்தருளி யிருக்கிறான் (அதாவது) ஆண்களும் பெண்ணுடை யுடுத்துக் கத
 தும்படியான விலகாணமான அழகுவாய்ந்தவன் என்பதையாயிற்றுத்திருமங்கை
 யாழ்வார் இத்திருமொழியில் வெளியிட்டது. ஆக இத்திருமொழியைக்
 கற்று வல்லவர்கள் இவ்வுலகில் வாழத்தனையும் குறையொன்றுமில்லாத கோமான்
 களாய் ஹிற்றிருந்து வாழப்பெற்றுப் பின்பும் மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர்
 ஆளப்பெறுவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

(இரண்டாமடியில்) கூர்தல்—மிகுதல். உன்னுதல்—விரைந்தெழும்பல். (க)

அடிவரவு:—காவார் முன்னம் உவ்வி பரிய வில் சுழன்று களை தும்புடை
 வேதம் பொன்னலரும் தவன்.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

புதி:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,

தவளவிளம்பிறை.

உரையவதாரிகை:—நாயகியவஸ்தை இன்னமும் அதுவர்த்திக்கிறது. திருப் புல்லாணியில் நின்று நெஞ்சைமீட்டுத் திருக்குறுங்குடியில் செலுத்தினள் பர காலநாயகி. நெஞ்சு சென்றதேயன்றி உடல் அங்குச் செல்லவில்லை ஆற்றாமை யாலே. கால் நடைதாராமையாலே சடக்கெனச் சென்று சேர இயலவில்லை; பாதகபதார்த்தங்களுக்கு ஈடுபட்டுக் கண்ணுறங்காதே அடிக்கும்படியாயிற்று; ஆகவே, சக்தியுடைய தோழிமார் முதலானவை நோக்கி 'மங்கைமீர்! இங்கனே நான் அடிப்பது தகுதியோ? திருமால்தான் இரங்கியருளாதொழியினும் நீங்க ளாகிலும் இரங்கலாகாதோ! இங்கே எனக்குப்பிரதிசூலமாயிருக்கின்ற பொருள்க ளடங்கலும் அதுசூலமாகும்படியான இடத்திலே என்னைக்கொண்டு சேர்த்து விடலாகாதோ? தனியிருப்பிலே என்னை ஹிம்ஸிக்கிற வஸ்துக்களெல்லாம் அவ னும் நானுமான சேர்த்தியிலே அதுகூலங்களாகுமன்றோ? அங்கனே ஆகும்படி திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக்கொண்டு சேர்த்துவிடுங்கோள் என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறாள்.

....

....

...

....

(*)

தவளவிளம்பிறை தள்ளுமுந்நீர் தண்மலர்த் தேன்றலோடன்றிலோன்றித் தவள * என்னெஞ்சகஞ்சோரவீரும் குழ்பனிநாள் துயிலாதிருப்பேன் * இவளுமோர்பெண்கொடி யென்றிரங்கார் என்னலமைந்துமுன் கொண்டோபோன * குவகாமலர்நிறவண்ணர் மன்னு குறுக்குடிக் கேயென்னை யுய்த்திமீன். (க)

தவளம் இன { வெண்ணிறமுள்ள
பிறை { பாலசந்திரானம்

தன் மலர் { அலையெறிநின்ற கடலும்
தென்ற { குளிர்த்த பூக்களில்படிந்து
லோடு { வீசுகின்ற தென்றற்
காற்றும்

அன்றில் { அன்றித்பறவையும்
ஒன்றி { ஒன்றுசேர்ந்து

என் { என்மனவானது
நெஞ்சகம் {

தவள { தூர்ப்பலமரம்படியாகவும்
சோர { சிதிலமரம்படியாகவும்

ஈரும் { நோவுபடுத்துகின்றன;

குழ்பனி { எங்கும் பனிபரவியிருக்கு
நாள் { மிக்காலத்தில்

துயிலாது { கண்ணுறங்காதே
இருப்பேன் { கிடக்கிறேன்;

இவளும் ஓர் { இவள் ஒரு இளம் பெண்
பெண் கொடி { ணன்றோ? என்று
என்று { மனமிரங்காதவராய்
இரங்கார் {

என் நலம் { எனது பஞ்சேந்திரிய
ஐந்தும் { வுணர்ச்சியையும்

முன் { முன்பு கொள்ளுகொண்டு
கொண்டு { பிரிந்துபோன
போன {

சுவளை மலர் { கருநெய்தற்பூவின் கிரம்
கிரம் { போன்ற கிரமுடைய
வண்ணர் { ரான பெருமான்
மன்னு : கித்யவாஸம்பண்ணுகிற

குமல் { குடிக்கே } திருக்குறங்குடியிலேயே
என்னை { உய்த்திடுமின் } என்னைக்கொண்டு
சேர்த்திடுங்கள்.

* * *—இத்திருமொழியில் பாசுரங்களெல்லாம் ‘குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்’ என்றே முடிசின்றன; ‘உய்த்திடுமின்’ என்ற முன்னிலையேவற் பன்மை வினைமுற்றுக்கு ஏற்ப, பாசுரத்தோறும் ‘அன்னைமீர்!’ என்றோ ‘தோழி மீர்!’ என்றோ விளி வருவித்துக்கொள்க.

கிரம்மலாய்ப் பருவம் கிரம்பாத சந்திரன் உதித்தவாறே அனைவரும் ஆர்த மாக்கக் கண்டு கொண்டிருக்க, பாவியேனுக்குமாதிரம் அவன் நெருப்பாயிருப் பதே!; அனைவரும் கடற்கரையிலேபோய் உலாவி ஆரந்தத்திற்குப் போக்குவிடா நிற்க, அதுவும் பாவியேனுக்கு விஷமாயிருப்பதே!; எல்லாரும் தென்றல் வீசு கிற வழியே எதிர்பார்த்து நின்று அதுமேலேபட இன்பம் நுகராநிற்க, அது பாவியேனுக்குமாதிரம் நீக்கதுவிற்றபோல் ஆவதே!; அன்றிற் பறவைகளின் தொனி அனைவர்க்கும் கர்ணம்ருதமாயிருக்க, வல்வினையேனுக்குமாதிரம் கொண் னவிலுமெலிசிற் கொடிதாவதே!; கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் தனித்தனியே என்னுயிரைமாய்க்கப் போதுமானவை; அராஜகமான தேசத்தில் எதிரிகளடங்க ளும் ஸங்கேதஞ் செய்துகொண்டு உள்ளே புகுந்து நாறு வாசலையும்பற்றிக் குறுப்பு செய்யுமாபோலே இவை நான்கும் கூடித் திரண்டு ஒருமுகஞ் செய்து பண்ணுகிற துறியினை பேச்சுக்கு நிலமன்று; ஏற்கனவே நாயகனைப்பிரிந்த ஆற் றுமையினால் தரைபற்றி யிருக்கிற என் நெஞ்சு துவளும்படியாகவும் சோரும்படி யாகவும் ஈர்கின்றன. இக்காலமோ பனிகாலம்; “ஒழுகுதுண்பணித்தொடுங்கிய பேடையை யடங்க அஞ்சிறை கோலித், தழுவு நள்ளிருள்” என்னும்படியே, அனைத்த நாயகனுடைய கைக்குள்ளே அடங்கவேண்டுமிக்காலத்திலே அவனைப் பிரிந்து பாதக வஸ்துக்களின் கையிலே அகப்பட்டுக் கண்ணுறங்காதே துடிக் கின்றேன்; ‘சிறுமியான இவள் இவற்றுக்கெல்லாம் ஆடல்கொடுக்க வல்லளோ? நாம் இவளை இத்தனை கொலைபாதகர் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து வருத்துவது தருமமன்று’ என்று அப்பேரியவர்க்குத் தன்னடையே திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறக்கவேணும்; என்னுடைய தெளர்ப்பாக்யத்தாலே அவர் இரக்கமற்றொழிந் தார்; தம்மைப்பிரிந்து பத்துமாஸம் தரித்திருந்த பிராட்டியைப்போலே என்னை யும் நினைத்தாரேயன்றி என்னுடைய வைலக்ஷணமறிந்து இரங்குகின்றிலர்; ஆயினுமாகுக; என்னுடைய பஞ்சேந்திரியங்களின் வருத்திகளையும் கொள்ளே கொண்டு அவர்சென்று சேர்ந்து வாழியிடமான திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக் கொண்டு சேர்த்துவிடுங்கோள் என்றானாயிற்று.

தவளம்—‘யவல’ என்னும் வடசொல்லிகாரம்; பால்போல் வெளுத்திருக் கையைச் சொன்னபடி. துள்ளுமுந்நீர்=என்னை முடிப்பதற்கு நான்நானென்று முற்பட்டுக்கொண்டு வருகிற சிறுதிவலையையுடைத்தான கடல் என்றபடி.

என்னலமைந்தும் கோண்டுபோன = இதற்கு இரண்டுவகையான நிர்வாஹ முண்டு;—செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்னும் ஐந்து உறுப்புகளின் அறிவையும் வேறுவிஷயங்களுக்கு ஆக வெண்ணை, தபடி செய்து தனக்கே ஆக்கிக்கொண்டு போன; (அதாவது) பகவத்விஷய வார்த்தைகள் தவிர வேறு எந்த வார்த்தையை யும் காது க்ரஹிக்க வெண்ணைமலும், வேறு எந்த விஷயத்தையும் வாய்பேச வெண்ணைமலும், வேறு எதையும் கண் காண வெண்ணைமலும், அவனுடைய திருத்துழாய்ப் பரிமளந்தவிர வேறு எந்த மணத்தையும் மூக்கு க்ரஹிக்க வெண்ணைமலும், உடல் வேறு எந்த வஸ்துவையும் அணையவிரும்பாதபடியும் செய்து போன என்றபடி. இனி இரண்டாவது நிர்வாஹமாவது—திருநெடுந் தாண்டகத்தில் “மின்னிலங்கு திருவுருவும் பெரியதோளும்” (25) என்கிற பாட்டில் “என்னலனும் என்நிறைவும் என்நின்றையும் என்வளையுந் கொண்டு என்னையாளுக்கொண்டு” என்று ஐந்து வஸ்துக்களைக் கொண்டதாகச் சொல் சிற்றே; அவை ஐந்தும்—என்று அமுதனார் நிர்வாஹிப்பாராம்.

கொள்ளை கொள்பவர்கள் மயக்கிவிட்டன்றோ கொள்வது; இங்கே நலமைந் துக் கொள்ளைகொள்ளும்போது எதையிட்டமயக்கின்றென்ன, வடிவைக் காட்டி மயக்கிக் கொண்டுபோன நென்பதுதோன்றச் சொல்லுகிறார் குவளைமலர்நிற வண்ணர் என்று.

குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்தியேன் = கீழ்ச்சொன்ன வஸ்துக்களெல்லாம் எனக்குப்பாதகமாவது இத்தனியிருப்பிலன்றோ; நாயகனுள்ள விடத்தே நான் சென்று சேர்ப்பெறில் இவையெல்லாம் எனக்கு ஆஹ்லாதகரமாகுமன்றோ; ஆகையாலே அங்ஙனமாகும்படி பாருங்கள் என்றளாயிற்று.

குறுகியவனான வாமநனது கேஷத்ரமாதலால் இத்தலத்திற்குக் குறுங்குடி யென்று பெயர் வந்ததென்பார். இத்தலத்திலுள்ள எம்பெருமான் களுள் ஒரு எம்பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்பக்கவிலே திருமண்காப்பு சாத்திக் கொண்டு வேதாந்தார்த்தமுங்கேட்டு சிஷ்யனாய் ‘நாமும் நம்மிராமாநுசனையுடையோம்’ என்கையாலே அப்பெருமாளுக்கு வைஷ்ணவரம்பியென்று திருநாமம். ஆனது பற்றியே ‘வைஷ்ணவவாமநகேஷத்ரம்’ என்றும் இத்தலம் வழங்கப்படும். நம் மாழ்வார் திருவவதாரத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவரும் இத்தலத்து நம்பியே (க)

தாதவிழ் மல்லிகை புல்கிவந்த தண்மதியினிளவாடையின்னே *
ஊதை திரிதந் துழறியுண்ண ஓரிரவு முறங்கேன் * உறங்கும்
பேதையர் பேதைமையாலிருந்து பேசிலும் பேசுக பேய்வளையார் *
கோதைநறுமலர் மங்கைமார்பன் குறுங்குடிக்கேயென்னை யுய்த்தியேன். (உ)

தாத அவிழ் } தாதுகள்விரிநிற
மல்லிகை } மல்லிகைகளிலே
புல்கி } போய் அணைந்து
தண் மதியின் } குளிர்த்த சந்திரனோடுகூட

இன்னே வந்த இப்படிவந்து வீசுகின்ற
இள வாடை மந்தமாகுதமாகிற
ஊதை குளிர்காற்றானது

திரிதந்து இங்குமக்கும் உலாவி
 உழறி உண்ண துறைத்துமுடிக்க
 ஓர் இரவும் ஒரு ராத்திரியும்
 உறங்கேன் உறங்காதிருக்கின்றேன் ;
 பெய் } கைகளைக் கழுவாதவர்களைப்
 வளையார் }
 உறங்கும் } உறக்கமே போதுபோக்கான
 பேதையர் } விவேகமற்ற பெண்கள்
 பேதைமை } தங்கள் அறிவினத்தினால்
 யால் }

இருந்து வேலையற்றிருந்து
 பேசிலும் { (என் விஷயமாக) - என்ன
 பேசுக { பழி சொன்னாலும்
 சொல்லட்டும்;
 (தோழிமார்களை!)
 சோதை கூந்தலிலே
 நறு மலர் { மணம்மிக்க பூக்களை
 அணிந்துள்ள
 மங்கை பெரியபிராட்டியானார்
 மார்பன் { திருமார்பிலேபுடைய
 பெருமானது
 குறுங்குடிக்கே, என்னை உய்த்திடுமின்.—

* * *—மலர்கின்ற மல்விகைப்பூவிலே தோய்ந்து அங்குள்ள மணம் முதலியவற்றை வாரிக்கொண்டு இங்கேவந்து விசித்திரிகின்ற குளிர்காற்றானது என்னுயிரை முடிக்கப்பார்க்கின்றது ; அதற்கு வருந்தி ஓரிரவும் கண்ணுறங்கா திருக்கின்றேன் ; நாயகரைப் பிரிந்தாலுண்டாகும் வருத்தம் இப்படியிருக்குமென்று அடியோடு அறிபாத சில பேதைப்பெண்கள் தாங்கள் போது போக் கற்று நம்மைப் பற்றிப் பழிப்பாக எது சொல்லிலும் சொல்லுக ; அவர்கள் பேச்சைக் கொண்டு நமக்கு என்ன? நம்முடைய ப்ராவண்யத்தைக் குற்றமாகக் கொள்ளாமல் நற்றமாகக் கொள்பவன் வாழ்கிற திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக் கொண்டு போய் விடுங்கள் என்கிறாள்.

இன்னே—இங்ஙனே என்றபடி ; வாடை நலிகிறபடியை வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டாமையாலே ‘ இன்னே ’ என்னுமித்தனை. உதை—குளிர்காற்று ; “ உதையும் கூதையும் குளிர்பனிக்காற்று ” என்பது நிகண்டு.

உறங்கும்பேதையர்—பகவத்விஷயத்தில் காதல் கொண்டால் உறங்கவகையில்கூ ; 1. “ கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே ” என்கிறபடியே எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை ; கண்டால் “ ஸுபாவஸ்யுனிவ-ஓரயம் ” “ தஜ்ஜூலொலிவந்நுவொஜா மூவா ம் ஃவஸஸ்திஸாகெ ” என்று சொல்லுகிறபடியே உறக்கமில்லை ; இனி, உறங்குகிறவர்கள் பகவத்விஷயத்தைக் கனவிலும் கேட்டறியாதவர்களேயாவர் ; அப்படிப்பட்டவர்கள் அறிவுகேடர் ; எந்தப் பொருள்களைக்கண்டு நான் வருந்துகிறேனோ, அந்தப் பொருள்களையெல்லாம் கண்டு அவர்கள் ஆந்தம் பொலிய நிற்பார்கள். வாடைக்கும் வால்வெண்ணிலவுக்கும் நான் வருந்தினால் அவர்கள் வாதையையும் நிலாவையும் தேடி வெளிநிலம் பார்த்துப் படுக்கைபடுப்பார்கள் ; அன்னவர்கள் அவிவேகத்தாலே என்னைப்பற்றி எது சொன்னால் எனக்கென்ன? ‘ இவள் வாடைக்கு வருந்துகிறாள், கண்உறங்குகின்றிலள், தலைவன் வருமளவும்

தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்ததீபிகை.

ஆறியிருக்கின்றிலன்' என்றும் போலே அவர்கள் பழிசொல்லிலும் சொல்லுக; அவர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு; நாமோ வீளையிழுந்து தவிக்கிறோம்; அவர்களோ பெய்வளையார்;—விரஹவேதனை யென்பதைக் கணவிலும் அநியாதவர்களாகையாலே அவர்கள் கையில் வீளை தங்கியேயிருக்கும்; நாள் தோறும் புதிது புதிதாகவும் கணவளை அணிவர்கள்; அவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை கொண்டு நமக்குக் காரியமென்? என்கிறான்.

கோதைநறுமலர் மங்கைமார்பன் குறுங்குடிக்கே = நம்மைப்பழிக்கும் இந்தப் பேதையர்களைப் போலல்லாமல் நம்முடைய குற்றங்களையும் குணமாக உபபாதித்துப் புருஷநாயன் செய்து சேர்ப்பிக்கும்வளான பெரிய பிராட்டியாருள்ள விடத்தே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்களுக்கை. (உ)

காலையும் மாலை யொற்றண்டு கங்குல் நாழிகை யூழியின் நீண்டலோவும் *
போல்வதோர் தன்மை புருந்திநிற்கும் போங்குழலையோக்கும் வாடைசொல்லில் *
மாலவன் மாமணிவண்ணன்மாயம் மற்றுமுள அவை வந்திடா முன் *
கோலமயில் பயிலும்புறவீற் குறுங்குடிக்கேயென்னை யுய்த்திமீன். (ந)

காலையும்	காலப்பொழுதும்
மாலை	மாலைப்பொழுதுபோலே
ஒற்றுண்டு	யிருந்து கலிகின்றது;
கங்குல்	இரவின் நாழிகை
நாழிகை	
மாமணி	கல்பகாலத்திற் காட்டிலும்
வண்ணன்	பெருகி
மாயம்	
மற்றும் உள	(யமபடரைப் போல)
அவை	ஸஞ்சரிக்கிறுப் போன்ற
வந்திடா முன்	தன்மை
	பெற்றிருக்கின்றது;
கோலம் மயில்	வாடையின் தன்மையைப்
பயிலும்	பற்றிச் சொல்லப்
புறவீன்	புருந்தால்

பொங்கு	} எரிகின்ற நெருப்பே
அடிவே	
ஒக்கும்	போன்றிருக்கும்;
மாலவன்	மிகப்பெரியவனாகவும்
மா மணி	} நீலமணிவண்ணனாகு
வண்ணன்	
	மிருத்திர
	அப்பெருமானுடைய
மாயம்	} (நம்மைக்கொல்லாதற்கான)
	மரியச் செய்கைகள்
மற்றும் உள	இன்னமும் பலவுண்டு;
அவை	} அவையும் தலைகாட்டுவதற்கு
வந்திடா முன்	
	முன்னமே
கோலம் மயில்	} அழகியமயில்கள்
பயிலும்	
புறவீன்	
	நெருங்கிவாழ்கிற
	புறவுகளையுடைய

குறுங்குடிக்கே, என்னை உய்த்திடுமின்—.

* * *—[காலையும் மாலை யொற்றண்டு] இராப்பொழுதில் விரஹநோயால் வருந்தின பாகாலநாயகியை நோக்கித் தோழியானவள் 'நங்காய்! வருந்தாதே; சிறிது பல்லைக் கடித்துப் பொறுத்திரு; இதோ காலப்பொழுது வந்திடும்; ஆறியிருக்கலாம்' என்றுசொல்ல, அதுகேட்ட நாயகி 'அந்தோ! எனக்குக் காலப் பொழுதாகிலென்? மாலைப்பொழுதாகிலென்? இரண்டும் வாசியற்றிருக்கின்றது காண்' என்கிறான். இதன்கருத்து யாதெனில்; திருக்குறளில்—1. "காலைக்குச்

செய்த நன்றி என்கொல்? எவன்கொல்பான், மாலைக்குச்செய்த பகை?" என்று ஒரு குறளுண்டு; அதாவது—காலைப்பொழுது வருத்துகின்றதில்லை, மாலைப் பொழுது மாத்திரம் வருத்துகின்றது; இப்படியாகுமாறு நான் காலைக்கு என்ன வபகாரம் செய்தேனோ? மாலைக்கு என்ன அபகாரம் செய்தேனோ? அறியேன் என்பதாம். 1. “காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி, மாலை மலருமிந்நோய்” என்று மற்றொரு குறளுமுண்டு; அதாவது—காமநோயாகிய பூ காலைப்பொழுதில் அரும்பிப் பகற்பொழுதெல்லாம் பேரரும்பாய் முதிர்ந்து மாலைப்பொழுதின் கண் மலராநிற்குமென்பதாம். காலை தூங்கியெழுந்த பொழுதாதலால் கனவிலே புணர்ந்தமை நினைந்து பொறுத்தல்பற்றி ‘காலையரும்பி’ என்றும், பிறகுபொழுது செல்லச் செல்ல அனுமறந்து பிரிவுநினைத்துப் பொறுளாதல்பற்றி ‘பகலெல்லாம் போதாகி’ என்றும், தம்தம் துணைகளை நினைத்து மீண்டெவந்து சேரும் விலங்கு களையும் மக்களையுங்கண்டு தான் அக்காலத்து அதுபவித்த இன்பத்தை நினைந்து பொறுமைமிகுதல்பற்றி ‘மாலைமலரும்’ என்றும் சொல்லிற்று. ஆகவே, காலைப் பொழுது சிறிது ஆறியிருத்தற்கு உறுப்பானது என்று பொதுப்படையாகக் கொள்ளப்படும்; இக்கொள்கை கொண்டே தோழியானவள் ‘நங்காய்! விரைவில் காலைப்பொழுது வந்திடும்; பொறுத்திரு’ என்றாள். இப்பரகால நாயகிக்கு இரவில் சிறிதேனும் உறக்கமிருந்தாலன்றோ கனவு நேரவும், அதில் எம்பெருமானோடு புணர்ந்தமை பாவிக்கவும், உறக்கி யெழுந்ததும் அதனை நினைந்து பொறுத்திருக்கவும் இவ்வழியாலே காலைப்பொழுதை ஆறியிருத்தற்குடலாகக் கொள்ளவும் ப்ரஸக்தியுண்டாகும்; இவை யொன்றுமில்லாமையாலே மாலையோடு காலை யோடு வாசியில்லை என்றாளாயிற்று.

தோழி! உன் கருத்தின்படியே காலைப்பொழுதை ஆச்வாஸஹேதுவாகக் கொண்டாலும் அந்தப்பொழுது வருவதற்கு வழியொன்றுங்காணோமே; [கங்குல் நாழிகை ஊழியின் நீண்டலாவும்போல்வதோர் தன்மை புகுந்து சிற்கும்] என்கிறாள். நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி ஆற்றாதாளாய் அவனில்லாமல் இரவு கழிக்க முடியாதபடியைச் சொல்லும்போது ‘ஒரு நாழிகைப் பொழுதானது எத்தனையோ யுகமாய்ப் பெருகிச் செல்லுகின்றதே!’ என்று இரவு நீட்டித்தலைச் சொல்லுவது வழக்கம்; அப்படியே இப்பரகால நாயகியும் சொல்லுகின்றாள்; நாயக நாயகிகள் கூடியிருக்குங் காலத்தில், நீண்டகாலங்களும் ஒருநொடிப்பொழுதாய்க் கழிந்துவிடுமென்பதும், பிரிந்தகாலத்து ஒரு கணப்பொழுதும் பல்லாழி யூழிகளாய்க் கழியுமென்பதும் அதுபவஸித்தம்; “பலபல ஆழிகளாயிடும், அன்றி யோர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்.....அன்பர் கூடலும் நீங்கிலும் யாம் மெலிதும்” என்ற திருவிருந்தம் காண்க. 2. “கொடியார் கொடுமையிற்றாங் கொடிய இந்நாள், நெடிய கழியுமிரா” என்ற திருக்குறளையும், “காதலரோடு

1. திருக்குறள் 123 ஆம் அதிகாரம்—7.

2. திருக்குறள்—படர்மெலிந்திரங்கல்—9.

நாம் இன்புற்ற முன்னாட்களில் குறியவாய், அவர் பிரிவாற்றேமாகின்ற இந்நாள் களிலே நெடியவாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்கள்” என்ற அதன் உரையையும் இங்கு உணர்க. நாழிகை—“நாடிகா” என்னும் வடமொழியின் திரிபு. ஊழியின் நீண்டலாவும்போல்வதோர் தன்மை புதுந் நிற்கும்=ஊழிப் பொழுதுதான் மிக நீண்டதென்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன்; அதிற்காட்டிலும் நீண்டதுபோலிருக்கின்ற தென்கை.

மாலவன் மாமணிவண்ணன் மாயம் மற்றுமுள்=நம்மை மாய்ப்பதற்கு அவன் பலபல மாயங்களைப் படைத்து வைத்திருக்கிறான்; இராப்பொழுது, வாடை என்ற இவ்வளவையல்ல; அன்றில், தென்றல், கடலோசை, குழலோசை, திங்களம்பிள்ளை என்றாற்போலே மற்றும் பல மாயங்களையும் படைத்திருக்கிறான்; அலையும் வந்து நம்மை முடிக்கத் தலைகாட்டுதற்கு முன்னமே இவை யெல்லாம் நமக்கு அதுகூலமாய்படியான இடத்திலே என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திருக்க ளென்றாயிற்று. (௩)

கருமணிபூண்டு வெண்ணுகணந்து காரியிலேற்றனர் தாழ்ந்துலாவும் *
ஒருமணியோசை யென்னுள்ளத்தள்ள ஓரிரவு முறங்காதிருப்பேன் *
பெருமணி வானவருச்சிவைத்த பேருளாளன் பெருமைபேசி *
குருமணிகோழிக்கும் புறவிற் குறுங்குடிக்கேயென்னை யுய்த்திமீன். (ச)

கரு மணி } கறுத்தமணியைத்
பூண்டு } தரித்துக்கொண்டு
வெண் நாகு } வெணுத்தநாகுகளோடே
அணைந்து } அணைந்து
கார் இயில் { கறுத்த முசுப்பை
புடைத்தாள்
ஏறு காளிகளினுடைய
அணர் கழுத்திலே
தாழ்த்து உலாவும் } தொங்குகின்ற

ஒரு மணி ஒருமணியினுடைய
தூச ஒலியானது
என் உன்னம் என்னைஞ்சை
தன்ன சோர்வுபடுத்த
ஒர் இரவும் ஒரு ராதிரியும்

உறங்காது இருப்பேன்-- ;
வானவர் கித்யஸூரிகள்
உச்சி தங்கன் தலைமீது
பெரு மணி சிறந்த ரத்னமாக
வைத்த வைத்துப்போற்றுகிற
பேருளாளன் பேருளானனுடைய
பெருமை பெருமைகளை
பேசி பேசிக்கொண்டு
நீர் குரு மணி } பாவாஹஜலமானது சிறந்த
கொழிக்கும் } ரத்னங்களைக் கொண்டு
புறவின் } தன்னுகின்ற புறவுகளை
குறுங் } புடைய திருக்குறங்
குடிக்கே } குடியிலேயே

என்னை உய்த்திமீன்—

* * *—மாட்டின் கழுத்துமணியோசை செவிப்பட்டு ஆற்றாத தலைவி உரைக்கும் பாசரமிது. மாட்டின் மணியோசை மாலைப்பொழுதில், [ஸாயம் ஸந்தியாஸமயத்தில்] அன்றோ செவிப்படும்; கீழ்ப்பாட்டில் “கங்குல் நாழிகை ஊழியின் நீண்டலாவும்” என்று நடுகிடியின் துயரத் தோற்றச் சொல்லிவைத்து இப்பாட்டில் ஸாயங்காலத்துக் துயரம் சொல்லுவது பொருந்துமோ? என்று

சங்கிக்க வேண்டா; பிரிவாற்றாமையைத் தெரிவிப்பது மாத்திரமே இங்கு விவகிதமாதலால்.

வயல்களில் மேய்ந்து மீண்டு ஊர்புகுகின்ற மாடுகளின் கழுத்தில் தொங்கும் மணிகளின் ஒலி விரவியிஸ்தீர்களின் செவியிற்பட்டவாறே 'அந்தோ! பகற் பொழுது கழிந்திட்டதே; இராப்பொழுது அணுகுற்றே, இன்னமும் காதலரைக் காணோமே' என்று வருத்தமுண்டாகும்; அதுவே இப்பாட்டின் முன்னடிகளின் கூறப்படுகின்றது. சேக்களும் நாகுகளும் கூட்டமாய்க் கலந்து வரும்போது சேக்கள் நாகுகளோடே அணைந்து மேல்விழ, நாகுகள் இருய்க்க, அதுகண்டு ஏற்கனவே ஸம்ச்சிலேஷகாலங்களில் நாயகன் மேல்விழவும் நாயகியாகிய தான் ஸ்திரீத்வத்தாலே இருய்க்கவுமான ஸம்பவங்கள் நினைவுக்கு வந்து அதனாலும் வருத்தம் மிகுதபடியை 'வேண்ணுகணைந்து' என்றதனால் தெரிவித்தபடி. "வேண்ணுகணைந்த காரிமிலேற்றணர் தாழ்ந்துலாவும் ஒருமணியோசை யென் னுள்ளந்தள்ள" என்றால் போதுமே; முதலில் "கருமணிபூண்டு" என்றது வதுக்கு? என்னில்; மணியின் கொடுமை சொல்லுவித்ததித்தனை. 'அணர்' எனினும் 'அணர்' எனினும் ஒக்கும்; 1. "இடவணரை யிடத்தோனோடு" என்றும் 2. "இருந்தார் நடுவே சென்றணர் சொறிய" என்றுமுள்ள பெரியாழ்வார் பிரயோகங்களுங் காண்க.

முன்றமுடியின் முடியில் "பேசி" என்றும் "பேச" என்றும் பாடபேத முண்டு; 'பேரருளாளன் பெருமைபேசி ஓரிரவு முறங்காதிருப்பேன்' என்று கீழோடே அந்வயிக்கவுமாய்; 'பேரருளாளன் பெருமை பேசிக் குறுங்குடிக்கே யெண்ணையுய்த்திடுமின்' என்று மேலோடே அந்வயிக்கவுமாய். 'பேச' என்றும் பாடத்திலும் இங்ஙனே இரண்டு வகையான அந்வயங்களும் கூடும். (ச)

திண்டிமிலேற்றின் மணியும் ஆயன் தீங்குழலோசையும் தென்றலோடு *
கோண்டதோர் மாலையு மந்தியின்ற கோலவிளம்பிறையோடுகூடி *
பண்டையவல்ல விலைநமக்குப் பாலியேனாவியை வாட்டஞ்செய்யும் *
கோண்டல் மணிநிறவண்ணர்மன்னு குறுங்குடிக்கேயென்னை யுய்த்திடுமின். (௫)

திண் திமில்	திடமான முகப்பையுடைய
ஏற்றின்	விரிவுபத்தினுடைய
மணியும்	கழுத்துமணியும்
ஆயன்	இடையனுடைய
தீம் குடல்	மதமான புல்லாக்குழ
ஒசையும்	லொலியும்
தென்றலோடு	தென்றற்காற்றோடு
கோண்டது	ஒருமித்த கோட்பாட்டை
ஓர் மாலையும்	புடையதான மாலைய்
	பொழுதும் ஆகிய

இவை	இவை
அந்தி நன்ற	{ அந்திப்பொழுது தோற்றமவிக்கிற
கோலம் இள	{ அழகிய இளம்பிறைச்
பிறையோடு	{ சந்திரனையும்
கூடி	{ துணைகூட்டிக்கொண்டு
நமக்கு	நம் விஷயத்திலே
பண்டைய	{ முன் இருந்தாற்போ
அல்ல	{ விருத்தின் தளவில்லை;
பாலியேன்	பாலியான என்னுடைய

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

ஆவியை

உயிரை

வாட்டம்

செய்யும்

வாட்டச்செய்கின்றன;

(ஆகையாலே)

கொண்டல்

மணி நிறம்

வண்ணம்

மண்ணு

மேகத்தினுடையவும்
நீலமணியினுடையவும்
நிறம்போன்ற நிற
முடைய பெருமான்
பொருந்திவாழப்பெற்ற

குறுங்குடிக்கே, என்னை உய்த்திடுமின்—.

* * *—மாட்டின் மணியோசை, தென்றல்காற்று, மாலைப்பொழுது, இளம் பிறை ஆகிய இவை பலகாலும் நம்மை வருத்தியிருந்தாலும் இப்போது வருத்து கிறபடி இதற்கு முன்பு ஒருநாளுமில்லை; இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே கொலைசெய்யப் போதுமானவை; கூட்டமாகக் கூடிவந்து நலிகிற இந்நாள் அந்தோ! பாதை பொறுக்கப் போகின்றதில்லை; ஸாதாரண விஷயங்களை ஆசைப் படாதே * உயர்வற வுயர்நலமுடையவனும் அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியானவனை ஆசைப்படும்படியான பாவத்தைப் பண்ணின என்னுடைய ஆவி இனித் தரிக்க விரகில்லை; நான் வாழவேண்டில் திருக்குறுங்குடியில் என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திடுங்கள்; அங்கே எழுந்தருளியிருக்கின்ற கொண்டல்மணிநிறவண்ணை கண்டவாறே என் வாட்டமெல்லாம் திரும்; மேகத்தையும் மணியையுந் கண்ட பின்பும் வாட்டம் திற்குமோ? ஆகையாலே பாதகவஸ்துக்களின்கையிலே அகப்பட்டு நான் நலிவுபடாதே இவையெல்லாம் எனக்கு அதுகலங்களாகப் பெறும் தேசவிசேஷத்திலே என்னைக் கொண்டுபோய் விடுங்கள் என்றாலாயிற்று. 'இமில்' எனினும் 'திமில்' எனினும் மாட்டின் முசுப்பு. ஆயன் தீங்குழ லோசை=ஸாதாரணமான இடையர் ஊதும் புல்லாங்குழலோசையும் கோபால க்ருஷ்ணனுடைய குழலோசையை நினைப்பூட்டி வருத்து மென்க. தீம்-இனிமை. கொண்டதோர் மாலை= 'இன்று இவனை முடிந்தே விடுவது' என்னுங்கோட்பா டெடைய மாலைப்பொழுது.

(ரு)

எல்லியும் நன்பகலுமிருந்தே யேசிலு மேசுக வேந்திழையார் *
நல்லரவர்திறம் நாமறியோம் நாண்மடமச்சம் நமக்கங்கில்லை *
வல்லனசொல்லி மகிழ்வரேலும் மாமணியண்ணரை நாமறவோம் *
கோல்லைவுளரிளமுல்லைபுல்கு குறுங்குடிக்கேயென்னை யுய்த்திடுமின்.

(கூ)

வந்து } ஆபரணங்களணிந்துள்ள
இழையார் } பெண்கள்

எல்லியும் நல் } இரவுப்பகலும்
பகலும் } போதுபாக்கற்ற
இருந்தே } இருத்தகொண்டு

எசிலும் எசுக { பழிசொன்னாலும்
சொல்லட்டும்;

நல்லர் { (அவர்கள்)
பாக்கயவதிகளன்றோ?

அவர் திறம் } அவர்களைப்பற்றி நமக்கு
நாம் } ஆராய்ச்சிவேண்டா;
அறியோம் }

நமக்கு

நமக்கு

நாண் மடம்

அச்சம் இங்கு

இல்லை

(அக்குணங்கள் நிறைந்திருக்கப்

பெற்ற அவர்கள்)

வல்லன

சொல்லி

தங்களாலியன்றவற்றை

(வாய்கூசாமல்) சொல்லி

மகிழ்வரேலும்

நாம்

சிரித்தார்களுையாகிலும்

நாம்

மா மணி } நீலமணிவண்ணரான
வண்ணரை } பெருமானே
மறவோம் மறக்கமாட்டோம்;
(ஆகையாலே)
சொல்லே தோட்டங்ளரிலே

வளர் வளர்நின்ற
இள முல்லை இளமுல்லைக் கொடிகள்
புல்கு படர்ப்பெற்ற

குறுக்குடிக்கே, என்னை உய்த்திடுமின்—.

* * *—ஊர்ப்பெண்டிகள் இரவும் பகலும் வேறு போதுபோக்கற்று எனது நிகழ்ச்சியைப்பற்றியே வம்புகள் பேசிப் பழிகூறினும் கூறுக; அவர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? அவர்களுடைய வகுப்பு வேறு, நம்முடைய வகுப்பு வேறு; நாமோ விரஹத்தாலே உடலினைத்து வளையிழந்து வருந்துகின்றோம்; அவர்களோ ஏந்தியையார்;-ஆபரணங்களைச் சுமந்துகொண்டிருக்க வல்லவர்கள். நாம் உற்ற விஷயத்தை அவர்கள் கணவிலும் கண்டறியார்கள்; தத்தம் நாயகரைப் பிரிந்துமறியார்கள்; ஆகவே அவர்கள் பாக்யவதிகள்; அன்னவர்கள் எதைச்சொல்லினும் சொல்லுக. அவர்கள் சங்கதி நமக்குத் தெரியாது; அவர்கள் நாண்மடம் அச்சம் முதலிய பெண்மைக்குணங்களைக் காத்துக் கொண்டு நிலைகுலையாதே யிருக்கவல்லவர்கள்; நமக்கோ அவை அற்றுப்போயின; நம்மைவிட்டுப் போனவன் அவற்றையும் கொள்ளைகொண்டு போயினென்போலும்; அவர்கள் தங்களாலானமட்டும் வசைகூறிச் சிரிக்கட்டும்; அவர்கள் தாம் என்ன வென்று சொல்லப்போகிறார்கள்? 'அவனை மறந்திலன்' என்றுதானே சொல்லிச் சிரிக்கப்போகிறார்கள்; அப்படியே சொல்லிச் சிரிக்கட்டும்; அவனை நாம்மறக்கக் கடவோமல்லோம்; மறப்பு நம்கையிலே கிடக்கிறதோ? அவனுடைய மாமணி வண்ணவடிவு நம்மை மறக்கப்பண்ணுமோ? இவர்கள் ஏசுவதெல்லாம் இன்னமும் அவனையே ஸ்மரிப்பதற்கு எருவிட்டதாகுமத்தனை. சிரிப்பார் கண்வட்டத்திலே நமக்கு என்ன காரியம்? மறக்கவொண்ணாத வடிவைக் கண்ணரக் கண்டு அறபவிக்கலாம்படியான திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திடுங்கள் என்றாளாயிற்று.

எல்லியும் நன்பகலும்='நல்' என்ற விசேஷணம் மத்திமதிபமாகி, 'நல் எல்லியும் நல்பகலும்' என்றாகக் கடவது; அவனோடே ஸம்சலேஷித்து மகிழ்வதற்குறுப்பான நல்ல இராப்பொழுதையும், அவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைச் சிந்தித்து வாழ்வதற்குறுப்பான நல்ல பகற்பொழுதையும் பாவிகள் வம்புகள் பேசி வாளாகழிக்கிறார்களே! என்ற பரிதாபம் உள்ளுறை. 'ஏந்தியையார்' என்பதும் 'நல்லர்' என்பதும் வியாஜஸ்துதி.

நாண்மடம் அச்சம்=இவை பெண்டிர்க்கு உரிய குணங்கள்; நாண்மாவது-தகாத காரியத்தில் மனமொடுங்கி நிற்பது. மடமாவது—எல்லாமறிந்தும் அறியாதுபோலிருத்தல். அச்சமாவது—மிகச்சிறிய காரணத்தினாலும் மனம் நடுங்குதல். ('பயிர்ப்பு' என்பது நான்காவது குணம்; அதாவது—பா புருஷர்களின் ஆடை முதலியன தம்மேற்பட்டால் அருவருப்புக்கொள்வது.) நாண்மடமச்சம் நமக்கிங்கில்லை' என்றது—ப்ராவண்யம் மீதுர்த்தபடியைச் சொன்னவாறு.

வரம்புகடந்த அன்பின்மேலெல்லையில் நிற்பார்க்கு நாணம் முதலியவற்றைக் காத்துக்கொள்ளல் ஆகாதன்றோ.

குறுங்குடிக்கு “இளமுல்லுபுல்து” என்ற விசேஷணமிட்டதற்கு ஒரு கருத்துண்டு; கொடிகள் ஆதாரமற்றுத் தரைக்கிடை கிடக்கவேண்டாமல் கொள்கொம்பிலே படரும் தேசமன்றோ அது; அப்படியே எனக்கும் தரிப்புக்கிடைக்குமே அங்கு—என்றவாறு. “கோல்கேடியோடுங் கொழுந்ததேபோன்றதே மால்தேடி யோடும் மனம்.” (சு)

செங்கணைய கரியமேனித் தேவரொருவ ரிங்கேபுருந்து * என் அங்கமெலிய வளைகழல் ஆதுகொலோவென்று சொன்னபின்னை * ஐங்கணைவில்லி தன்னாண்மை யென்னோடாமேதனை யறியமாட்டேன் * கொங்கலர் தண்பனைகுழ்புறவிற் குறுங்குடிக்கேயென்னை யுய்த்தீடுமின். (எ)

கெடிய செம் } நீண்டு சிவந்த
கண் } திருக்கண்களையும்
கரிய மேனி { கறுத்த திருமேனியையும்
முடையரான
தேவர் ஒருவர் ஒரு பெருமான்
இங்கே } இங்கு எழுந்தருளி
புருந்து }
என் அங்கம் } எனது உடல் இளைக்கும்படி
மெலிய } யாகவும்
வளை கழல் { வளைகண் கழன்றொழியும்
படியாகவும்
ஆது கொலோ }
என்று } அப்படிப்பட்ட பிரிவை
சொன்ன } உணர்த்தினதுமுதலாக
பின்னை }

ஐங் கணை } ஐந்து அம்புகளையுடைய
வில்லி } விசேஷ ஆள்பவனான
மன்மதன்
என்னோடு } என்விஷயத்திலே
ஆடும் } காட்டுகின்ற
தன் ஆண்மை } தன்னுடைய
அதனை } பொருஷத்தை
அறிய } (எடுத்துச்சொல்ல)
மாட்டேன் } அறிகின்றிலேன்;
கொங்கு அலர் } தேன் ஒழுக்குகின்ற
தண் } குளிர்ந்த
பனை } மரக்கொம்புகளால்
குழ் } குழப்பட்ட
புறவின் } புறவுகளையுடைய
குறுங்குடிக்கே, என்னை உய்த்தீடுமின்--.

* * *—அவருடைய கண்ணழகையும் கண்களின் பரப்பையும் என்ன சொல்லுவேன்!; கண் ஒரு தலையும் வடிவெல்லாம் ஒரு தலையுமானால், பின்னையும் கண்ணழகே விஞ்சியிருக்கும் காண்மின்; உள்ளுள்ள வாத்தலையெல்லாம் கண்ணிலே தோற்றும்; அக்கண்களுக்கு ஒருவாறு தப்பினாலும் வடிவில் குளிர்ச்சிக்குத் தப்பவொண்ணாது; [தேவர்] கண்ணழகும் வடிவழகும் பேசி முடித்தாலும் அவருடைய மேன்மையுண்டே, அது பேச்சுக்கு டிலமன்று. [ஒருவர்] தேவரென்று பேர் சுமப்பார் பலருண்டாகிலும் அவருடைய வைலகஷண்யம் வாசாமகோசம்; ‘அவரும் ஒருவரே!’ என்று வாய்வெருவ வேண்டும்படி யிருப்பவர் காண்மின். அப்படிப்பட்டவர் தம்முடைய வடிவழகையும் மேன்மையைப் புகண்டு ‘இவையுடைய நம்மிடத்தே எல்லாரும் வரவேணுமேயன்றி நாம் ஒரிடத்துக்குப் போகலாமோ?’ என்று பாத்வம் பாராட்டியிருக்க வேண்டியிருந்தும் அதுசெய்யாதே தம்முடைய எளிமைக்குணத்தையே விலைசெலுத்தி நானிருக்கு

மிடத்தே வந்து புருந்தார்; புருந்தவர் ஒரு வார்த்தைசொன்னார்; அது என்னால் இப்போது அதுவாதம் செய்யவுங்கடவில்லை; பிரிவுக்காகவே அவர் அந்த வார்த்தை சொன்னார்போலும்; அது சொல்லிப் பிரிந்துபோனதுமுதலாக மன்மதன் என்னைத் தீதாய் என்றும் பாராதே என்னிடத்தில் காட்டும் பராக்ரமங்களை நெஞ்சால் நினைக்கவும்கில்லை எனப்பின்பு வாய்கொண்டு எங்கனே சொல்லப்போகிறேன்? இந்த நலிவுக்கென்னை ஆளாக்காதே திருக்குறுங்குடியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திடுங்கள்—என்றாள் அப்பிறை.

ஆது கோலோ வென்று—‘ஆது’ என்பது ‘ஆது’ என நீண்டுகிடக்கிறது. கூடியிருந்தகாலத்தில் ‘உன்னை ஒருநாளும் விட்டுப் பிரியமாட்டேன்’ என்று காதலர் கூறும் வார்த்தையுண்டே; அதுவே இங்கு விவக்ஷிதம்; ஸம்ச்சேஷாஸம் அதுபவிக்குங்காலத்தில் ‘பிரியேன்’ என்று சொல்லுவதானது, திடமொன்று பிரிந்துபோனால் இறந்துபோவன் என்று, உலகில் பிரிவு என்று ஒன்று உண்டென்று உபாயமாகப் பிரிவைப்பிரஸ்தாவித்துப் பிறகு பிரியவேணுமென்று கருதியேயாம். ஆகவே, ‘பிரியேன்’ என்ற வார்த்தையில் பிரிவை உணர்த்துவதே முக்கிய நோக்கமாகும் என்பது நாயகியின் கொள்கையாம். அந்த வார்த்தையையும் இப்போது தன்வாயாற் சொன்னால் வாய் வெந்துபோம் என்று நினைத்துப்போலும் ‘ஆது கோலோ’ என்கிறாள் அவள்.

‘பிரியேன்’ என்கிறவார்த்தை செலிப்பட்டவளவிலேயே பிரிவு உண்டானதாகவே நிச்சயித்து மேனி மெலிந்து வளைகழலப்பெறுவது இயல்பாதலால் ‘அங்கம் மெலிய வளைகழல’ என்றது.

ஐங்கணைவில்லி=‘ பஞ்சபாணன்’ என்பது மன்மதனுக்கு வழங்கும் பெயர்; “மதனன் பஞ்சபாணமாவன, முல்லை யசோகு முழுநீலம் சூதப்பூ, அல்லி முளரியோடைந்தென மொழிப.” என்ற திவாகரநிகண்டினால் பஞ்சபாண வகைப்பெயர் உணர்க.

ஈற்றடிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்மின் :—“அவன் கையிலம்புதானே தாரமமான தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங் கோள். அவனோடே கூடினவாரே பூக்கொய்கையும் ஜலக்கிரீடை பண்ணுவதுமாய் யாரகமாமிறே.” என்று, (இதன் கருத்தாவது—) மன்மதன் இப்போது நம்மை வருத்துவது புஷ்பமயமான அம்புகளைக்கொண்டுதானே; ஆக அம்பாகிய புஷ்பங்கள் தாமே அவனுள்ளவிடத்தே நாம் சென்று சேர்ந்தபின்பு நமக்குப் பாதகமாகாதே போக்யமாகுமன்றோ; இருவருமாய்ச்சேர்ந்து பூப்பறிக்கவும் 1. “விஹாதி ஹாஸ வக்ஷா லீலாதவகுவரிவிபாலிநிஜயவியாஸ-ஓநா ல-ஓநிதி பாலஸமவொதூதா”=விஹாதி ஹாஸ லக்ஷம்பா லீலாதபத்ரா

தீ மன்மதன் கிருஷ்ணவதாரத்தில் எம்பெருமானுக்குப் புத்திரனாதலால் அப்பெருமானுக்குத் தேவியான பாகலாயகி அவனுக்குத் தாய் என்க.

1. ஸ்ரீரங்காஜஸ்தவம்-ஸ்ரீவ சதகம்-சக்தாபுஷ்கரிணீவர்க்க ச்லோகம்.

பரிஷ்க்ரியா வி.சிமபவிதாஸௌநாஸௌ திக்ரியாஸபலோத்பலாம் ” என்கிறபடியே ஜலக்ரீடைக்கு உபகரணமாகவும் பெற்று அந்தப்பூக்களே போக்யமாகுமே ; ஆகையாலே அவ்விடத்திலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திடுங்கள் என்பதாம். ஈற்றடியில் ‘பணை’ என்பதை ‘பண்ணை’ என்பதன் தொகுத்தலாகக்கொண்டு நீர்சிலையென்று பொருளுரைக்கவுமாம். (எ)

கேவல மன்று கடலினோசை கேண்மின்க ளாயன்கை யாம்பல்வந்து * என் ஆலி யளவு மணைந்துகிற்கும் அன்றியுமைந்துகணை தெரிந்திட்டு * ஏவலங் காட்டி யிவனோருவன் இப்படியே புருந்தெய்திடா முன் * கோவலர் கூத்தன் குறிப்பறிந்து குறுங்குடிக்கே யென்னை யுய்த்தியேன். (அ)

கடலின் ஓசை வழுத்கோஷமானது
கேவலம் } ஸாமான்யமன்று;
அன்று }
கேண்மின்கள் கேளுங்கள்;
ஆயன் கோபாலனுடைய
கை கையிலுள்ள
ஆம்பல் வந்து குழலோசை வந்து
என் ஆலி } என்னுடைய பிராணன்
அளவும் } வரையில் கிட்டி
அணைந்த } நிற்கின்றது;
கிற்கும் }
அன்றியும் அதற்குமேலும்
இவன் } (மன்மதனைன்கிற)
ஒருவன் } இப்பாலியொருவன்

ஐந்து கணை (தனது) பஞ்சபாணங்களை
தெரிந்திட்டு நன்றாக ஆராய்ந்து
ஏவலம் } பிரயோகிக்க வல்ல
காட்டி } ஸாமர்த்தியத்தைக்
காண்பித்து
இப்படியே } என்மேல் கோக்கம்
புருந்து } வைத்து
எய்திடா } பிரயோகிப்பதற்கு
முன் } முன்னமே
கோவலர் } இடைச்சாதிக்கு ஏற்ற
கூத்தன் } கூத்துகளில் வல்லவ
ஒரு பெருமானுடைய
குறிப்பு திருவுள்ளக்கருத்தை
அறிந்து தெரிந்துகொண்டு
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்—.

* * *—[கேவலமன்று கடலினோசை] இதுவரையிலும் கடலோசைகள் பலபல செவிப்பட்டிருந்தாலும் இப்போது செவிப்படும் கடலோசை அவை போல்வதன்று; இது இன்று முடித்தேவிடுமதாய்ப் பிரபலமாயிராநின்ற தென்கை. ஸுக்ரீவமஹாராஜர் ஸ்ரீராமபிரானை அண்டைகொண்டுவந்து வாலியின் மனைவாச் சிலே சென்று அறைகூவினபோது அவருடைய மிடற்றோசைக்கு எப்படிப்பட்ட மிடுக்கு இருந்ததோ, அப்படிப்பட்ட மிடுக்கு இக்கடலோசைக்கு உண்டு போலும்.

கடலோசை தனக்குப் பாதகமாயிருப்பது போலவே மற்றையோர்க்கும் பாதகமாகவே யிருக்குமெனக் கருதி ‘கேண்மின்கள்’ என்கிறாள்; இக்கடலோசை உங்களுக்காதிட்படுகிறதில்லை போலும்; சிறிது உற்றுச் செவிகொடுத்துக் கேட்டுப் பாருங்கள்; இது படுத்துகிறபாடு உங்களுக்கே தெரியவரும் என்கிறாள் போலும்.

இஃது ஒன்றேயோ? இடையன் ஊதுகிற புல்லாங்குழலின் ஓசையும் வந்து
என் உபிரை முடிக்குமளவிலே நிற்சின்றது பாரீர் என்கிறான் ஆயன்கையாம்
பல்வந்து என்னாவியளவுமணைந்து நிற்கும் என்று. ஆம்பல்—இலைக்குமல்.

அதற்குமேலே, 'இவள் கடலோசைக்கும் குழலோசைக்கும் முடிந்தா
ளாகக்கூடாது, நம்முடைய கையிலுள்ள அம்புகளாலே முடிந்தாளாகவேணும்'
என்று கருதிப் * கருப்புநிலை மலர்க்கணைக் காமனுனவன் பெண்களை வதை
செய்யத்தகாதே என்றும் நோக்காமல் கண்ணற்று முடிக்கவல்ல சில அம்புகளை
ஆராய்ந்து தொடுத்துத்-தன்னுடைய பிரயோகஸாமர்த்தியத்தைக் காட்டுதற்கு
முன்னே என்னைத் திருக்குறுங்குடியிற் கொண்டு சேர்த்திடுங்கள் என்கிறான்.

ஏவலம் = ஏ-எய்வதில், வலம்-வல்லமை என்றபடி. இவனோருவன் = பெண்
களைக் கொலைசெய்ய வல்லவர்களை எண்ணத்தொடங்கினால் இவனை யெண்ணிப்
பின்னை யெண்ணுதற்கு வேறு ஆளில்லாத அத்விதியன் என்றபடி.

'இப்படியேபுகுந்து' என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிச்
செய்வது;—"இதுக்கு இட்டுச் சொல்லலாவதொரு பாசுரமில்லை; புண்ணறை
களைக் காட்டுமித்தனை." என்று. "ஓர்மீனாய் கொடி நெடுவேள் வலிசெய்ய
மெலிவேனோ" என்றான் கீழே திருவாலிப்பதிகத்திலும். ஆசை அதிகரித்துச்
செல்லுவதையும், அது கைகூடாமையாலே கஷ்டம் மீதூர்ந்து செல்லுவதையும்
காமனுடைய ஹிம்ஸையாகச் சொல்லுவது மரபு.

கோவலர் கூத்தன் குறிப்பறிந்து = தான் ஆடுகிற கூத்தின் இனிமையாலே
முரட்டாண்களான கோவலர்களையும் ஈடுபடுத்திக் கொள்பவன் என்பது
'கோவலர் கூத்தன்' என்றதன் உட்கருத்து. வன்னெஞ்சர்களான தன்னோ
டொத்த பருவத்துப் பிள்ளைகளைப் படுத்துகிறபாடே அதுவானால் அபலை
களான நமக்குச் சொல்ல வேணுமோ என்கை. அவனுடைய திருவுள்ளக்
கருத்தையறிந்து அங்கே கொண்டு சேர்த்திடுங்கள் என்றதன் கருத்தாவது—
அவன் வேணுமென்றிருந்தானாகில் அங்கே கொண்டுபோய்ப் பொகடுங்கோள்;
வேண்டாவென்றிருந்தானாகில் இவ்விடத்தே முடித்திடுங்கோள் என்பதாம். (அ)

சோத்தேனரின்று தொழுவிரங்கான் தோன்னலங்கோண்டெனக் கின்றதாறும் *
போர்ப்பதோர் போற்படம் தந்துபோனான் போயின வூரறியேன் * என்கொங்கை
முத்திகேின்றன மற்றவன்றன். மொய்யகலமணையாதுவாளா *
கூத்த னிமையவர்கோன்விரும்பும் குறுங்குடிக்கேயென்னை யுய்த்திமேன். (க)

சோத்தம் என } 'சோத்தம்' என்று சொல்லி
நின்ற தொழ } நின்ற தொழுதவனவிலும்
இரங்கான் கிருபைபண்ணுகின்றிலன்;

இன்று தாறும் இன்றுவரைக்கும்

தொல் நலம் } (எனது) இயற்கைக்
கொண்டு } குணங்களை யெல்லாம்
கொள்ளை கொண்டு

போர்ப்பது } போர்த்துக்கொள்வதற்குரிய
ஓர் பொன் } ஒரு பீதாம்பரத்தை
படம் } [பசுவிறித்தை]

எனக்கு தந்து } எனக்குக்கொடுத்த
போனான் } அகன்றுபோனான்;

போயின ஊர் } அவன்போன ஊரையும்
அறியேன் } அறிகின்றிலேன்;

மற்ற மேலும்,
என் கொங்கை எனது முலைகள்
அவன் தன் அலனுடைய
மொய் அகலம் அழகிய திருமாற்பை
அணையாது அணையப்பெறாமல்
வாளா வீணாக
மூத்திடு கின்றன } பருக்கின்றன;

(ஆகையாலே)
கூத்தன் { மனோஹரமான சேஷ்டிதம்
களை யுடையவனும்
இனமயவர் } கித்யஸூரிகட்டுத்
கோன் } தலைவனுமான பெருமான்
விரும்பும் விரும்பிவர்த்திக்கு மிடமான
குறுங்குடிக்கே, என்னை உய்த்திடுமின்--.

* * * —சோத்தம் + என, சோத்தமென—என்றாக வேண்டுவது ‘சோத்
தென’ என்றானது தொகுத்தல் விகாரம். அஞ்ஜலிபண்ணுமவர்கள் அதுக்கு
அதுருபமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்தமாம் சோத்த மென்பது.
ஸ்தோத்ரமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு என்பாருமுண்டு. சோத்தம் என்
பது சுடைக்குறையாய்ச் ‘சோத்து’ என்று திடக்கிற தென்பாருமுளர். அப்
பெருமானை ஓயாதே அஞ்ஜலி பண்ணி வணங்கி வழிபட்டாலும் அவன் இரங்குவ
தில்லை!; இரக்கமென்பது குடிபெயர்த்துக் கொண்டு எங்குப் போயிற்றோ
தெரியவில்லைபே யென்கிறார்.

இரக்கமில்லாமையை விவரிக்கிறார் மேலே தோன்னலங்கொண்டு இத்யாதி
யால். என்னுடைய பெண்மைக்கு உரிய நாண்மடமச்சம் முதலிய நலங்களைக்
கவர்ந்துகொண்டுபோய் (அதாவது—என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொள்ளை
கொண்டுபோய்) தான் எனக்கொரு பொன்மயமான பீதாம்பரம் போர்த்துப்
போயினான் என்கிறார். அதாவது என்னென்னில்; நாயகவிரஹத்தினால் மேனி
யில் தோன்றும் பசுலேசிறமென்றே வைவர்ணியமானது பொன்னிறத்ததாக வரு
ணிக்கப்படும்; அதைச்சொன்னபடி, “பொன்ருலாம்பயலை பூத்தன மென்தோள்”
என்றார் திருவிடவெந்தைப் பதிகத்திலும். என் மேனிறத்தை யழித்துப்
பிரிந்துபோனான் என்றவாறு.

இன்றுதாறும் = இன்றுவரைக்கும். காறு என்பதுபோலத் தாறு என்பதும்
எல்லைப்பொருளது. “தனையும் காறும் தாறும் துணையும், வரையும் பிரமாணமும்
மாந்திரையும் மட்டும், அளவின் பெயரென்றைந்தனர் புலவர்” என்பது பிங்கல்
கிகண்டு.

போயினவூறியேன் = போனானாகிலும் போன லூரின் பெயரைச் சொல்லிப்
போனானாகில் ஒருவாறு ஆயியிருக்கலாமே; அதுதானுஞ் சொல்லாதொழிந்தா
னென்கிறார். போனவூர் தெரியாதாகில் “குறுங்குடிக்கே யென்னையுத்திடு
மின்” என்பானேன்? என்னில்; அவன் கூடியிருந்தகாலத்தில் பலகாலும் திருக்
குறுங்குடியின் இனிமையை வாய்வெருவக்கேட்டிருந்தவளாகையாலே ஆன்
விடத்தே புருத்திருக்கக்கூடுமோ வென்று கருதிச் சொல்லுகிறார்போலும்.

அவள் போனது இன்னலுரென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியாதிருக்கும்போது இங்குத் தானே விழுந்து கிடந்தாலாகாதோ என்று சிலர் சொல்ல, ஐயோ! இம் முலைகள் படுத்துகிறபாடு பார்த்திலீர்களோ? இங்கே யிருக்கலாம்படியாயோ இவையிருப்பது! என்கிறுள் மூன்றாமடியால். “கொள்ளும்பயனென்றில்லாத கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டு அவன் மார்விலெறிந்து என்னமுலைத் தீர்வேனே” என்றாள் ஆண்டாள்; அவள் மெய்யே பெண்ணாய்ப் பிறந்தவளாகையாலே முலைபடைத்துப் படுகிற வருத்தமெல்லாந்தோற்ற அப்படி சொன்னாள்; அவ்வனன்றிக்கே இவ்வாழ்வார் பாவநாப்பகர்ஷத்தால் மாத்நிரம் பெண்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டவராதலால் அவ்வளவுவரோஷங்கொண்டு சொல்ல மாட்டாமல் இங்கனே சொல்லுகிறாரென்க. (க)

செற்றவன் தென்னிலங்கைமலங்கத் தேவபிரான் திருமாமகளைப் பெற்றும் * என்னெஞ்சகம் கோயில்கொண்ட பேருளாளன் பெருமைபேசக் கற்றவன் * காமருசீர்க்கலியன் கண்ணகத்தும் மனத்துமகலாக் கொற்றவன் * முற்றலுகாளிநின்ற குறுக்குடிக்கே யென்னை யுய்த்தியென். (க)

தென் இலங்கை	தென்திசையிலுள்ள இலங்காபுரியானது	பேச கற்றவன்	அருளிச்செய்ய வல்லவரும்
மலங்க	கலங்கும்படியாக	காமரு சீர்	விரும்பத்தக்க குணங்களை யுடையவருமான
செற்றவன்	தவம்ஸம்பண்ணிவனும்	கலியன்	திருமக்கையாழ்வாருடைய
தேவபிரான்	தேவர்களுக்குப் பிரபுகானவனும்	கண்ணகத்தும்	கண்களினுள்ளும்
திரு மா மகளை	பெரியபிராட்டியாரைப்	மனத்தும்	நெஞ்சினுள்ளும்
பெற்றும்	பெற்றுவைத்தும்	அகலா	விட்டுநீங்காத
என்	என்மனத்தைக்	கொற்றவன்	ஸர்வேச்வரனாய்
நெஞ்சகம்	கோயிலாகக்கொண்டுள்ள	முற்றலுக ஆளி	ஸகலலோககாதலன் பெருமான்
கோயில்	வனுமான	கின்ற	சித்யவாஸம்பண்ணப்பெற்ற குறுக்குடிக்கே, என்னை உய்த்தியென்--.
கொண்ட			
பேரு னானன்	பேருளாளப் பெருமானுடைய		
பெருமை	பெருமையை		

* * *—மற்ற திருமொழிகளின் கடைப்பாசரத்தில் பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டுமாபோலே இப்பாசரத்தில் இல்லை; ஆயினும் இதுகற்றார்க்குத் திருக் குறுக்குடி சேருவதே பயனாகும் என்று உணர்த்துகின்றமை உய்த்துணரத் தக்கது.

இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதவழைத் தேவர்களுக்குப் பாமோபகாரகனாய்ப் பெரிய பிராட்டியாரை இடைவிடாது அதுபவிக்கப்பெற்றுவைத்தும் அவளை உபேஷித்து என்பக்கவிலே விருப்பம் செய்துவந்து சேர்த்திருப்பவனும் என்னுடைய கண்ணையும் நெஞ்சையும் ஒரு கொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியாத வஞ்ஞ ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளி யிருக்குமிடமான திருக்குறுக்குடிக்கே என்னைக் கொண்டு சேர்த்தியென்கள் என்று தலைக்கட்டினாராபிறர்.

“என்னையுபத்திடுமின்” என்றவிடத்து என்னை என்றது ஆழ்வார்தம்மைப்பற்றின நிர்த்தேசமாகில் மூன்றாமடியில் ‘காமருசீர்க்கலியன்’ என்றுவேறுவ்யக்திபோலச் சொல்லியிருப்பது தருமோவென்னில்; தரும்; தன்னைப் பிறன் போலச் சொல்லிக்கொள்வது கவிமரபாதலால். ஆழ்வாரிற் காட்டிலும் பாகாலநாயகி வேறுவ்யக்தியே போலும். (க)

அடிவரவு;—தவள தாதலிழ் காலே கருமணி திண்டியில் எல்லி செங்கண் கேவலம் சோத்தென செற்றவன் அக்கு.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து—ஆறாந்திருமொழி,

அக்கும்புலியினதளும்.

உரையவதாரிகை:—காலால் நடந்துசெல்ல வல்லமையற்ற என்னை அவனி ருக்குமிடத்தே கொண்டுபோய்ப் போகடுங்கோளென்றார் கீழ்த்திருமொழியில். அதில் ஈற்றுப்பாசுரத்தில் ‘திருமாமகளைப் பெற்றும்’ என்று பெரியபிராட்டியாரை ஸ்மரித்ததானது தமக்குப் புருஷகாரமாகவல்ல பிராட்டியின் ஸந்திதானமும் அங்கே உண்டு என்று கினைத்தபடியாம்; அதனாலே தரிப்பு உண்டாகித் தாமே நடந்து செல்லலாம்படியான நிலைமைவாய்ந்தது; அங்குறையும் பெருமானுடைய சிலத்தையும் அதுஸந்தித்தார்; “அக்கும்புலியினதளமுடையாரவரோருவர்பக்கம் நிற்க நின்றபண்பார்” என்னும்படியே துர்மாகியான தேவதார்த்தத்துக்கும் திருமேனியிலே கூறு கொடுக்கும்படியான சிலமுடைய பெருமானன்றோ, நமக்குக் குறையென்? என்று துணிந்து, அதுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் வாருங்கோளென்று கூட்டிக்கொண்டு தாமே திருக்குறுங்குடி சென்று அதுபவிப்பதாக அமைந்ததாம் இத்திருமொழி. *

அக்கும் புலியினதள முடையாரவரோருவர் *

பக்கம் நிற்க நின்ற பண்புர்போலும் *

தக்க மரத்தின் தாழ்சினையேறி * தாய்வாயில்

கொக்கின்பிள்ளை வெள்ளிற வுண்ணும் குறுங்குடியே.

(க)

கொக்கின் பிள்ளை } கொக்கின் குட்டியானது
தக்க மரத்தின் } (தனக்கு ஏறத்) தகுந்ததான
ஒருமரத்தினுடைய
தாழ் சின்ன ஏறி } தாழ்ந்த கிளையில் ஏறி
தாய் வாயில் } தாய்க்கொக்கின்
வாயிலிருக்கிற
வெள்ளிறவு } 'வெள்ளிறு' என்னும்
சாதி மீனை
உண்ணும் உண்ணப்பெற்ற
குறங்குடி } திருக்குறங்குடியென்னும்
தலமானது,-

அக்தும் எலும்பையும்
புலியின் அதனும் } புலியின் தோலையும்
உடையார் அவர் ஒருவர் } உடையவரான சிவபிரா
னாகிற ஒருவர்
பக்கம் நிற்க } அருகேயிருக்க
(இடங்கொடுத்த)
நின்ற } எழுந்தருளியிருக்கின்ற
பண்பர் } சேவகுணமுடையரான
பெருமானுடைய
ஊர் போலும் திவ்யதேசமாம்.

* * * —எம்பெருமானுக்கு ஆகாதாரில்லையென்கிறார் முன்னடியால். 'நானே ஈசுவரன்' என்று அபிமாதித்திருக்குமொருவனுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறவன் அதுகூலராய்ச் சென்று கிட்டுகிற நமக்கு முகந்தரச் சொல்ல வேணுமோ? என்பது உட்கருத்து. அக்தும்புலியினதனும் = இவை சிவபிரா னுடைய ஆபரணங்கள்போலும். இறந்தவர்களைப் பொசுக்கின பிறகு சுடுகாட் டில் விழுந்துகிடக்கிற எலும்புகளை மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்துகொள்வ னாகையாலே அக்கு உடையார் என்றது. (அக்து—எலும்பு.) புலியின் அகள்— புவித்தோல். ஒருகாலத்திற் சிவபெருமான் தன்னைமதியாத தாருகவனத்து முனிவர்களுடைய கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்களின் மனைவிமார்களது கற்புநிலையைப் பரிசோதிக்கவும் கருதித் தான் ஒரு விடவடிவங்கொண்டு அவ ரில்லந்தோறுஞ் சென்று பிஷாடனஞ் செய்து, தன்னை நோக்கிக் காதுல்கொண்ட அம்முனிபத்திகளின் கற்புநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபம் முண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரயாகமொன்று செய்து அவ்வோமத்தியினின்று எழுந்த நாகங்கள், பூதங்கள், மான், புலி, முயல்கள், வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக் கொன்றுவரும்படி ஏவ, சிவபெருமான் தன்மேற்பொங்கிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவும் கொண்டு, மானைக் கையி லேந்திப் புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்த முயல்களை முதுகிற்காலால் ஊன்றி வெண்டலையைக் கையாற்பற்றிச் சிரமேல் அணிந்து இங்ஙனமே அவற்றையெல் லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டனென்ற கதை அறியத்தக்கது. 'உடையா னவனொருவன்' என்று ஒருமையாகச் சொல்லவேண்டுமிடத்துப் பன்மையாகச் சொன்னது அவனுடைய அஹங்காரந் தோற்றுதற்கென்க. இங்கு எலும்பை யும் புவித்தோலையுஞ் சொன்னது மற்றுமுள்ள எருக்கம்பூ, சாம்பல் முதலியவற் றுக்கும் உபலக்ஷணமென்ப. இங்குச் சிவனது பெயரையிட்டிச் சொல்லாமல் அவரோருவர் என்றதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை,— “அவன் தவிரவொண்ணா

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

மையாலே முகங்கொடுத்தாலும் தமக்கு இதில் ஒர் ஆதரமில்லாமையாலே முகத்
தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார்” என்று அருளிச்செய்த அழகு காண்மின்.

பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர் = அப்படிப்பட்ட தாமஸனையும் தனது திரு
மேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்கும் சிலகுணமுடையவன்
எம்பெருமான். திருவாய் மொழியில் “வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்” (1-3-9)
என்ற பாசரத்தின் விபாக்கியானத்தில் “வடுசெய்காடிஸ் ரெ ராடிநா டிகு
ணம் வாஸு-தோஸி-தாநு = பச்சையகாதச மேருத்ரார்த்தநிணம் பார்ச்சவ மாச்சரி
தார்.” என்ற மோகந்தர்மவசகத்தை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது இங்கே அதுஸந்
தேயம். “தவஸா தொஷிதவெந விலு-நா பூவலிவ்லு-நா ஸ்வாஸு-
டிகுநெ ஸு-வொஃ நிவாஸு வரிகலி-தஃ = தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணு
நா ப்ரபவிஷ்ணுநா-ஸ்வபார்ச்சவே தநிணே சம்போஃ நிவாஸு பரிகல்பிதஃ.”
என்றொரு வசகமும் இருபத்தினாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்
ணின் தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே
வாஸஸ்தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன் பொருள்.]
“ஏறாருமிறையோனுந் திசைமுகனுந் திருமகளுந், கூறாந் தனியுடம்பன்”
என்றும் “பிறைதங்கு சடையான வலத்தே வைத்து” என்றும் ஆழ்வார்கள்
அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானார் எப்போதும் எம்பெருமா
னுடைய திருமேனியைப் பற்றி யிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்
கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் விபாக்கியானங்
களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசரத்தின் [4-8-1]
விபாக்கியானங்களிலே “ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனி
யிலே யிருப்பார்களாவென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்
கொடுத்தருளினர்; அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க
அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள்; ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கணக்க
வுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு
வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில்
பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடைய
வளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கி யிருந்து கலஹம் தெளிந்தவாறே புறம்பே
புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று’ என்று
பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லி வைக்குமாபோலே” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீ
ஸூக்திகள் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கன.

[சில விஷ்ணுவாலயங்களிலும் உள்ளே எம்பெருமான் திருக்கோயிலுக்கு
அருகில் சிவபிரானுடைய கோயில் அமைந்திருக்கு மிருப்பைக் கருதியே ஆழ்
வார்கள் இப்படியருளிச் செய்கிறார்களென்று சிலர் சொல்லுவதுண்டு; அது மறக்
கத்தக்கது. அவை பிற்பட்ட அமைப்புகளென்ப.]

பண்பர் = மஹாதர்மிஷ்டர் என்றபடி. ‘தூர்மாசிசளாயிருந்து இன்னமும்
வருகிறவர்கள் வாருங்கோள், தாராளமாக இடங் கொடுக்கிறேன்’ என்பவர்

போல நிற்கும் சிலத்தை நினைக்கின்றது. [ஊர்போலும்] இங்குப் 'போலும்' என்றது உவமைப் பொருள்தன்று; ஒப்பில் போலியாய் வந்ததென்க. வடமொழியில் "கிழிவஹி ஔராணாடி" இத்தாதி ஸ்தலங்களில் இவ சப்தம்போல வாக்யாலங்கார மென்க.

[தக்க மரத்தின் இத்தாதி.] இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; அவ்விடத்து எம்பெருமான் எப்படி ஸௌசீல்யகுணம் வாய்ந்தவனோ அப்படியே அங்குள்ள மரமும் சிறுவார்க்கும் தவழ்ந்து ஏறலாப்படி தாழ்ந்திருக்குமென்பது பற்றித் 'தக்கமரம்' எனப்பட்டது; எம்பெருமானோடு தகுதியையுடைய மரம் (அதாவது—எம்பெருமானோடு குணஸாய்யமுடைய மரம்) என்றபடி. இது பட்டர் நிர்வஹிக்கும்படியாம்.

இங்ஙனன்றியே, மேலே 'கொக்கின் பிள்ளை' என்கையாலே இங்குத் 'தக்க மரம்' என்றது—அந்தக் கொக்குதன்னோடு ஸமாநமான நாமமுடைய மரம் என்றபடியாய் மாமாததைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம்; கொக்கு என்று மா மரத்துக்கும் பெயர்; "குதஞ் சேதாரம் ஆம்பிரங் கொக்கு, தேமா மரத்திவை தேமாவாகும்" என்பது நிவாகர நிகண்டு; "எக்கலிடு துண்மணல்மேல் எங்குங் கொக்கின் பழம் விழ் கூடலாரே" என்றார் கீழும். தாய்ப்பறவை நீர் நிலங்களிலேந்து உணவுதேடிக்கொடுக்க, குட்டிப்பறவை மாக்களையிலிருந்துகொண்டு வாயலகினால் வாங்கிபுண்ணுமிடமான திருக்குறுங்குடி யென்க. (அ)

நங்காரவத்திரைவந் துலவ * தோகேடலுள்

பொங்காரவில்தயிலும் புனிதநூர்போலும் *

சேங்காலன்னம் திகழ்தண் பணையில் பேடையோடும் *

கோங்கார் கமலத்தலரில் சேரும் குறுங்குடியே.

(உ)

செம் கால்	சிகந்தகால்களை யுடைய
அன்னம்	அன்னப்பறவை
திகழ்தண் பணையில்	அழகிய குளிரந்த நீர்நிலைகளிலே
கொக்கு ஆர் கமலத்து அலரில்	மணம்மிக்க தாமரைப்பூவில்
பேடையோடும்	பேடையுடனே
சேரும்	சேர்ந்துவாழ்மிடமான
குறுங்குடி	குறுங்குடியானது,—
துங்கம்	ஒக்கினைவகளாய்

ஆர் அரவம்	{ பெரிய ஆரவாரத்தை யுடையவைகளான
திரை	அலைகள்
வந்து உலவ	வந்து வீச
தொடு	{ ஆழ்ந்த
கடலுன்	திருப்பாற்கடலிலே
பொக்கு ஆர் அரவில்	{ பெரியதிருமேனியாய்ந்த திருவனந்தாழ்வானமீது
தயிலும்	{ திருக்கண்வளர்ந்தருளா கின்ற
புனிதர்	{ பரமபவீத்திரான பெருமானுடைய
	ஊர் போலும்—.

* * *—திருப்பாற்கடலிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளுமழகு எளியர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதிருக்குமென்பது மாத்திரமேயல்லாமல் பிரமன் முதலியோர்க்கு

குங்குட இக்கரையிலே நின்று கூப்பிடவேண்டும்படி யிருக்குமாதலால் அவ்வரு மையைப் போக்கி எல்லார்க்குமெளியனாக எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருக்குறள் குடி யென்கிறார்.

துங்கார்—‘துங்கம்’ என்பது வடசொல்; உந்தம் என்றபடி: ‘துங்கார்’ என்றது விகாரப்புணர்ச்சி. பொங்கு X ஆர், பொங்கார்; பொங்கு—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; பொங்குதல் நிறைந்த அரவம் என்றபடி; எம்பெருமான் இடை விடாது தன்மேல் சாய்ந்தருளப் பெறுவதனுண்டாகிய மகிழ்ச்சி மிக்கவன் என்றபடி. இனி, ‘பொங்கு’ என்பதையும் ‘ஆர்’ என்பதையும் அரவுக்குத் தனித்தனி விசேஷணங்களாக்கி யுரைக்கவுமாம்; அப்போது ‘பொங்கு’ என்பது வினைத்தொகை; பொங்குகின்ற என்றபடி. ஆர்—விசாலமாயிருக்கின்ற என்றபடி. புனிதர்—பரிசுத்தமான திருவுள்ளமுடையவர் என்றவாறு; எம்பெருமான் திரு வனந்தாழ்வான் மீது திருக்கண் வளர்ந்தருள்வதானது ஜகதரக்ஷண சிந்தை பண்ணுவதற்காகவர்தலால் ஸ்வப்ரயோஜனத்துக்காக வன்றியே ஆச்ரிதர்கட்காக வாகையாலே வந்த பரிசுத்தியைச் சொன்னபடி.

பண்ணை—நீர் நிலம்; ‘பண்ணை’ என்பதன் கொகுத்தல். (உ.)

வாழக்கண்டோம் வந்துகாண்மின் தொண்டீர்காள்! *

கேழல் செங்கண்மா முகில்வண்ணர் மருவுமார் *

ஏழைச்செங்கால் இந்துணை நாரைக்கிரைதேடி *

கூழைப்பார்வைக் கார்வயல்மேயும் குறுங்குடியே. (ந.)

தொண்டீர் } பாதவதர்களை!

வாழ } உஜ்ஜீவிக்கும்.
கண்டோம் } வகையறிந்தோம்;

ஏழை செம் } மிருதுவாய்ச் சிவந்த
கால் } கால்களை யுடைய

இன் னுணை } இனிய துணையாகிய
நாரைக்கு } நாரைச்சேவலுக்கு

இரை தேடி உணவுதேடிக்கொண்டு

கூழை } க்ருத்ரிமமான பார்வையை
பார்வை } புடைய பேடையானது

கார் வயல் } கருவடைந்த வயல்களிலே
மேயும் } மேயப்பெற்றதும்

கேழல் { வராஹாவதாரம்
செய்தருளினவராய்

செம் கண் செந்தாமரைக்கண்ணராய்

மா முகில் } காண்மேகம்போன்ற
வண்ணர் } நிறத்தையுடையவரான
பெருமான்,

மருவும் ஊர் { பொருந்திவாரும் திவ்ய
தேசமாயிருப்பதுமான

குறுங்குடி திருக்குறுங்குடியை

வந்த காண்மின் } வந்த ஸேவியுங்கள்.

***—பாசுரர் தொடங்கும்போதே ‘வாழக்கண்டோம்’ என்றுதொடங்கு கிற ஆழ்வாருடைய களிப்பை என் சொல்லுவோம்!; கீழ்த்திருமொழியில் “என் னெஞ்சகம் சோராரும்” என்றும் “ஓரிரவுமுறங்கா திருப்பேன்” என்றும், “பாடியேனாவியை வாட்டிடு செய்யும்” என்றும் கூறின அலமாப்பெல்லாம் பக ல்வனைக் கண்ட பனிபோல் அகன்றொழிந்தமை தோன்ற “வாழக்கண்டோம்”

என்று களித்துப் பேசுகிறார். “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழ விலாவுமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்றற்போலே தொண்டுபூண் டமுதமுண் பதில் பாரிப்புக் கொண்டிருக்குமவர்களே! நாம் ஸத்தை பெறுவதற்கு ஒரு நல் விரகு கண்டோம் திருக்குறுங்குடியை ஸேவிப்போம் வாருங்கள் என்கிறார். பிரளயப் பெருவெள்ளத்தில் அழுந்திப் பாசினூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்காக வராஹமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவரும், அப்படி ஸம்ஸாரப் பெருவெள்ளத் தில் அழுந்திக் கிடக்கின்ற நம்மையெல்லாம் கரை சேர்ப்பதற்காகக் கொண்ட கொந்தளிப்பு திருக்கண்களில் விளங்கும்படி யிருப்பவரும், கண்ட மாத் திரத்தில் தாபமெல்லாமாறும்படியாய்க் குளிர்ந்து முகில்போன்ற வடிவையுடையாரியிருப் பவர் அவதாரம்போலே தீர்த்தம் பிரஸாதித்துப் போய்விடாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவிடங் காண்மின் திருக்குறுங்குடி.

[ஏழைச் சேங்கால் இத்யாதி.] ஸுகுமாரமாய்ச் சிவந்த காலையுடைத்தாய் ஸம்ச்லேஷத்தாலே போதுபோக்க வேண்டும்படி யிருப்பதான இன்னுணைச் சேவலுக்கு உணவு தேடிக்கொண்டே கள்ளப்பார்வை பார்க்குமதான நாரைப் பேடையானது கருவடைந்த பயிர்களிலே போய் மேயாநிற்குமிட மென்கை. (ங)

சிரமுனைந்து மைந்தும் சிந்தச்சேன்று * அரக்க
ஹாமும் கரமும் துணித்த உரவோனார் போலும் *
இரவும்பகலும் ஈன்சேன் முரல * மன்றெல்லாம்
குரவின் பூவேதான் மணநாறும் குறுங்குடியே. (ஈ)

இரவும் பகலும்	எப்போதும்	அரக்கன்	{ இராவணனென்னும் ராட்சஸனது
தேன்	வண்டுகள்	சிரம் ஐந்தும் ஐந்தும்	{ பத்துத் தலைகளும்
ஈன்	இனிமையாக	சிந்த	செதும்படி
முரல	{ ரீங்காரஞ் செய்யப் பெற்றதும்	சென்று	(இலங்கைக்கு) எழுத்தருளி
மன்று எல்லாம்	{ வெளிகிலமுழுதும்	உரமும் கரமும்	{ (அவனது) மார்பையும் கைகளையும்
குரவின் பூவேதான்	{ குரவர்பூக்களே	துணித்த	துணித்தொழித்தவனை
மணம் நாறும்	பரிமளிக்கப் பெற்றதமான	உரவோன்	{ பெருயிடுக்குடைய பெருமானுடைய
குறுங்குடி	திருக்குறுங்குடியானது,—	ஊர்போலும்	திவ்யதேசமாகும்.
முன்	முன்பு [ராமாவதாரத்தில்]		

* * *—இராவணனுடைய பத்துத்தலைகளும் மார்பும் கைகளும் துணிபடும் படியாக இலங்கைசென்று வியாபரித்த பெருமான் இன்னமும் அப்படிப்பட்ட ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்காகக் கோயில்கொண்டிருக்குமிடம் திருக் குறுங்குடி. இத்தலம் செவிக்கும் மூக்குக்கும் மிக இன்பம் தருவது; எப் போதும் மதுபானமயக்கத்தாலே வண்டுகள் ஆளத்திவைத்துப் பாடுமது செவிக்

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

கின்பம்; வெளிநிலம் முழுதும் குரவம்பூக்களின் மணமே கமழ்நிறல் மூக்குக்கு இன்பம். இவை மற்ற இந்திரியங்களின் இன்பத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

சிரஸ், உரஸ் என்ற வடசொற்கள் முறையே சிரம், உரம் எனத் திரிந்தன. கரம்—தற்சம வடசொல். உரவோன்—உரமுடையவன்; உரமாவது வலிமை. (ச)
மன்று—நாற்சந்தி.

கவ்வைக்களிற்று மன்னர்மாளக் கலிமாந்தேர்
ஐவர்க்காய் * அன்றமரிலுய்த்தா னார்போலும் *
மைவைத்திலங்கு கண்ணார் தங்கள் மொழியோப்பான் *
கோவ்வைக் கனிவாய்க் கிள்ளைபேசும் குறுங்குடியே. (ரு)

கொவ்வைக் கனி வாய்	கோவைப்பழம்போற் சிவந்தவாயையுடைய	அன்று	முன்பொருகால்,
கிள்ளை	கிளிகளானவை	அமரில்	பாரதயுத்தத்தில்
மை வைத்தி இலங்கு கண்ணார் தங்கள் மொழி ஒப்பான்	மையிட்டு விளங்குகின்ற கண்களையுடைய பெண்களின் பேச்சுப்போல	கவ்வை களிற்று மன்னர்	{ பேரொலிகொண்ட யானைகளையுடையரான அரசர்கள்
பேசும்	பேசுமிடமான	மாள	மாண்டுபோம்படியாக
குறுங்குடி	திருக்குறுங்குடியானது,	ஐவர்க்கு ஆய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
		கலி மா தேர்	திண்ணிய பெரியதேரை
		உய்த்தான்	நடத்தின பெருமானுடைய
		ஐவர்போலும்	திவ்யதேசமாகும்.

* * * —பாரதப்போரில் பாண்டவர்கட்குப் பகஷ்பாதியாயிருந்து எதிரரசர்
கள் தொலையும்படியாகப் பார்த்தஸாரதியாய்த் தேரைநடத்தின. பெருமான் அப்
படிப்பட்ட ஆச்சரிதபகஷ்பாதம் இன்னமும் விளங்கத் திருக்கோயில் கொண்டிரு
க்குமிடம் திருக்குறுங்குடி. இத்தலம், கிளிகள் பெண்களைப்போலே அழகாகப்
பேசும்படியான நிலைமைவாய்ந்தது.

களிற்று + மன்னர், களிற்று மன்னர். கவ்வை என்று இரைச்சலுக்குப்
பெயர்; பெரிய கோஷம் செய்யவல்ல யானைகளென்றபடி.
கோவ்வைக்கனிவாய்க்கிள்ளை = கிளிகளுக்குக் கோவைப்பழம் இனிய உண
வாதலால், கொவ்வைக் கனியை வாயிலேயுடைய கிளி என்று முரைக்கலா மென்ப.

தீநீர்வண்ண மாமலர்கோண்டு விரையேந்தி *
தூநீர் பரவித் தொழுமின் எழுமின் தோண்டிற்காள்! *
மாளீர் வண்ணர் மருவியுறையுமிடம் * வானில்
கூனீர்மதியை மாடம் தீண்டும் குறுங்குடியே. (க)

தோண்டிற் கள்ளர்	தோண்டிற்களை!	தூநீர்	{ பரிசுத்தியை யுடையரான நீங்கள்
--------------------	--------------	--------	-----------------------------------

தீ	{ (தூபதிபங்களுக்கான) அக்கியையும்	வானில்	ஆகாசத்தில்
நீர்	{ (அரக்கியத்துக்கான) தீர்த்தத்தையும்	கூன் நீர்	{ வளைந்திருப்பதை இயற்கையாகவுடைய
வண்ணம் மா	{ நூநாவண்ணமுடைய சிறந்த மலர்	மதியை	சந்திரனை
விரை	பரிமளதீரவ்யங்களை யும்	மாடம்	{ மாடங்கள் ஸ்பர்சிக்கும்படி தீண்டும் } யாக ஒக்கியுள்ள
வந்திக்	{ எடுத்தக்கொண்டு	குறுங்குடி	திருக்குறுங்குடியானது,-
கொண்டு	{ எடுத்துக்கொண்டு	மா நீர்	{ கடல்வண்ணரான வண்ணர் } பெருமான்
பரவி	(எம்பெருமானைத்) துதித்து	மருவி	{ பொருந்திவாழியிடமா உறையும் } யிருக்கின்றது.
தொழுமின்	தொழுங்கோள்;		
எழுமின்	உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்;		

* * * —எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணவேணு மென்னும் விருப் புடைய பாகவதர்களை! மிகப் பரிசுத்தமான தன்மையையுடைய நீங்கள், திரு வாராதனத்துக்கு உபகரணமான தூபதிபங்களையும், செண்பகம் மல்லிகை செங் கழுநீர் இருவாட்சி யென்னும் பூக்களையும், வலங்காய் சாதிக்காய் லவங்கமென் னும் பரிமள வஸ்துக்களையும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டு சென்று தொழுது உஜ்ஜீ விக்கப்பாருங்கள்; எவ்விடத்திற்கு? என்கிறீர்களோ? திருக்குறுங்குடிக்கு. அத்தலம் கடல்வண்ணன் நித்யவாஸஞ் செய்யுமிடம்; அங்குள்ள மாடமாளிகை கள் சந்திரமண்டலத்தளையும் சென்று படியும்படியான ஒக்கமுடையன.

‘கூனீர்’ என்பதில் ‘நீர்மை’ என்னும் பண்பு கூறுபோயிற்று; நீர்மை யாவது ஸ்வபாவம். (க)

வல்லிச்சிறு நுண்ணிடை யாரிடை நீர் வைக்கின்ற *

அல்லல் சிந்தைதவிர அடைமினடியீர்காள்! *

சொல்லில் திருவேயனையார் கனிவா யெய்றோப்பான் *

கொல்லைமுல்லை மேல்லகும்பினும் குறுங்குடியே. (எ)

அடியீர்காள்	பகவத்பக்தர்களே,	சொல்லில்	{ சொல்லுமிடத்தி நீர்	நீங்கள்	{ நூதமஹாலக்ஷியையை திரு	{ யோத்திருக்கின்ற அனையார்	{ ஸ்திரீகளினுடைய
வல்லி சிறு	{ கொடிபோன்று மிக	வெள்ளை	{ கொவைக்கனிபோன்ற நுண்	{ நுண்ணிய இடையை	கனிய வாய்	{ வாயிலுள்ள	
இடையா	{ யுடையாரான	கையெ	{ பற்களோடொப்ப	ரிடை	ஒப்பான்		
	பெண்களிடத்தி						
வைக்கின்ற	வைத்திருக்கிற						
அல்லல்	{ துக்கராமான சிந்தனையைத்	மெல் அரும்பு	அழகிய அரும்புகளை				
சிந்தை தவிர	{ தவிர்த்து,-	ஈனும்	புறப்படவிடுமிடமான				
கொல்லை	{ கொல்லுகளிலுள்ள	குறுங்குடி	திருக்குறுங்குடியை				
முல்லை	{ முல்லைகளானவை	அடைமின்	அடையுங்கோள்.				

* * *—எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கக் கூடிய ஸ்வரூபம்வாய்ந்த பாகவதர்களே !, விஷயாந்தரத்தில் துக்ககரமான சிந்தனையைத் தவிர்த்து திருக் குறுங்குடியை அடையப் பாருங்கள் ; பெண்களின் பற்களைப்போல முல்லை யரும்புகள் உண்டாகப் பெற்ற தலம் இது.

விஷயபோகங்களைக் காரியுமிழ்ந்து பகவத்விஷயத்தைப் பற்றும்படி உப தேசிக்கிற ஆழ்வார் விரக்தர்களுக்கும் விஷயாந்தர ருசியுண்டாகும்படியாக : வல்லிச் சிறுநண்ணிடையார்' என்று ஸ்தரீகளை வருணித்துப் பேசுவது ஏதுக் காக? என்று கேட்கக்கூடும் ; இதற்கு நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தாவது— உலகத்தில் வாக்குப்படைத்தவர்கள் பலவகைப்படுவர் ; சிலர் உள்ளதை உள்ள படியே பேசுவார்கள் ; சிலர் சிறந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கினாலும் தங்களுடைய வாக்கின் திறமை போராமையினால் குறைபடப் பேசுவார்கள் ; சிலர் நாவீறுடைமையினால் அற்பவிஷயங்களைபுங் கனக்கப்பேசுவார்கள் ; இப்படி பேச் சில் பலவகைகளுண்டு. பேசுகிறவர்களின் வாக்கின்போக்கை அதுசரித்து விஷ யங்கள் சிறுத்துப் போவதும் பெருத்துப் போவதுமுண்டு ; திருமங்கையாழ்வா ருடைய நாவீறு லோகவிலகணமாகையால் அற்பவிஷயங்களைப் பற்றிப் பேசும் போதும் பெருக்காது பெருகுமாபோலே யிருக்குமேயன்றி அவ்விஷயங்களின் சிறுமைக்குத் தக்கபடி சிறுத்திராது இவருடைய சொற்போக்கு. 'வாணிலா முறுவல் சிறுதுதல் பெருந்தோள் மாதரார்வனமுலை' என்றப்போலே பெருத் திருக்கும் ; ஆகவே விஷயங்கள் அற்பமென்பதில் தடையில்லை ; இவருடைய வாக்குத்தான் பரமகம்பிரமாயாகையால் அற்பவிஷயத்தையும் கனக்கப் பேசுகின் றது, என்றும். கீழ் ஆரம்பத்தில் "தூற்பேனல்வேன்" என்னுந் திருமொழி யில் "சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன்" என்ற நான்காம்பாட்டின் வியாக்கியானத்தில் இக்கருத்துப்படப் பெரியவாச்சுன் பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளவை காண்க.

வல்லி—வடசொல். அல்லல்சிந்தை-விஷயபோகங்கள் தற்காலத்தில் இன் பம் துகர்வதுபோலிருந்தாலும் முடிவில் துன்பமாகவே தலைக்கட்டுதல்பற்றி 'அல்லல்சிந்தை' எனப்பட்டது. (எ)

நாராரிண்டை நாண்மலர்கொண்டு நந்தமர்காள் ! *
ஆராவன்போடு எம்பெருமானு ரடையின்கள் *
தாராவாகும் வார்புனல் மேய்ந்து வயல்வாழும் *
கூர்வாய்நாரை பேடையோடாமும் குறுங்குடியே. (அ)

நம் தமர்கான் { நம்மோடொத்த பகவத்பத்தர்களே !

நார் ஆர் { நாரர்களில் நெருங்கக் கோக்கப்பட்ட மாலையோயும்

நான் மலர் அப்போதலர்ந்த பூக்களையும்

கொண்டு

வந்திக்கொண்டு

ஆரா

{ பரபத்தியுத்தராயக் கொண்டு

(எம்பெருமான். ஊர் அடையின்கள்—)

தாரா

ஸாரஸபகிஷ்

ஆறும் நெருங்கியிருக்கப் பெற்ற
 வார் புனல் நீண்டநீர்நிலங்களிலே
 மேய்த்து இரைமேய்த்து
 வயல் வயல்களிலே
 வாழும் வாழ்கின்ற
 கடர் வாய் { கூர்மையுள்ள வாயல்களை
 நாரை { புடைய நாரைகள்

பேடையொடு பேடைகளுடனே
 ஆடும் களித்துவர்த்திக்கப்பெற்ற
 குறுக்குடி திருக்குறுக்குடியென்ற
 எம்பெருமான் } திவ்யதேசத்தை
 ஊர் }
 அடை மின்கள் } சென்று சேருங்கள்.

* * *—என்னைப்போலே பதியேபரவித்தொழுந் தொண்டர்களே! நல்ல புஷ்பங்களையும் தொடுத்தமாலையையும் கையிற்கொண்டு பரிபூர்ணபக்தியுடனே திருக்குறுக்குடியைச் சென்று சேருங்கள்; அத்தலத்தில் அலறினைப் பொருள்களும் தந்தம் அபிமதம் பெற்றுக் களித்து வாழாமாதலால் நீங்களும் அங்குச் சென்று வேண்டினபடி கஞ்சிக்கரிக்கப்பெற்றுக் களித்து வாழலாமென்று ராயிற்று. (அ)

தாரா—நீர்வாழ்பறவை.

நின்றவினையும் துயருங்கேட மாமலரேந்தி *
 சென்று பணிமினெழுமின் தொழுமின் தொண்டர்களே! *
 என்றமிரவும் பகலும் வரிவண் டிசைபாட *
 குன்றின்முல்லை மன்றிடை நாரும் குறுக்குடியே. (க)

தொண்டர் } பகவத்பக்தர்களே,
 காள }

கின்ற } ஸஞ்சிதகருமங்களும்
 வினையும் }

துயரும் } ப்ராரப்தகருமங்களும்
 கேட } ஒழியும்படியாக

மா மலர் } சிறந்த புஷ்பங்களை

எந்தி } எடுத்துக்கொண்டு,
 இரவும் } இரவும் பகலுமாகிய
 பகலும் } எக்காலத்திலும்
 என்றும் }

வரி வண்டு } வரிவண்டிகள் இசை பாடப்
 இசை பாட } பெற்றதும்

குன்றின் } மலையிலுள்ள முல்லைப்
 முல்லை } பூக்கள்

மன்றிடை } வெளியிலங்களிலே

நாரும் } கமழப்பெற்றதுமான

குறுக்குடி } திருக்குறுக்குடியை

சென்று } அடைந்து

பணிமின் } ஸேவியுங்கள்;

தொழுமின் } அஞ்ஜலிபண்ணுங்கள்;

எழுமின் } { இவ்வகையாலே }
 உஜ்ஜீவிக்கப்பாருங்கள்.

* * *—தொண்டர்களே! உங்களுடைய ஸகல பாபங்களும் தீரும்படியாக நல்ல புஷ்பங்களைக் கொண்டுபோய்த் திருக்குறுக்குடியைத் தொழுங்கொள்ளுங்கள்.

நின்றவினையும் துயருங்கேட = கருமங்கள் ஸஞ்சிதமென்றும் ப்ராரப்தமென்றும் இருவகைப்படும்; எந்தக் கருமங்கள் பலன்கொடுக்க ஆரம்பம் செய்யவில்லையோ, அக்கருமங்கள் ஸஞ்சிதகரும மெனப்படும்; எந்தக் கருமங்கள் பலன்

கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டனவோ அவை ப்ரார்ப்த கருவங்களெனப்படும். நாம் செய்யும் கருமங்கள் உடனே பலனளிப்பவையல்ல; ஆதலால் இப்பாகுபாடுகள் ஏற்பட்டன. 'துயர்' என்று துக்கத்துக்குப் பெயராயினும் "காரணகாரியபொவ வாரம்" என்கிற வடநூலார் நியாயப்படி துக்கத்திற்குக் காரணமான கருமத்தை இங்குச் சொல்லுகிறதென்க.

இவ்விடத்தில் ஒரு சங்கை:—"நாஹுத் க்ஷீயதெ க்ஷீ க்ஷு கொடி ஸுதெரவி - நாபுத்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி." [எத்தனை கற்ப கோடிகாலமானாலும் கரும பலன்களை அதுபவித்தாலன்றிக் கருமத்தொலையாது] என்று சாஸ்த்ரமிருப்பதால் அதற்கு விரோதமாகத் திருக்குறுங்குடியைத் தொழுதவளவில் நின்றவினையும் துயருங் கெடுமென்று எவ்வளவு சொல்லலாம்? என்று.—சாரீரகமீமாம்ஸையில் நான்காமத்தியாயத்தில் முதற்பாதத்தில் "தடி யிமரி உதாரவ-உவ-வாயொராஸூஷவிநாஸா ததுபுஷெஸாஸு" என்ற ஸூத்ரத்தின் பொருள் இங்கு உணரத்தக்கது; அது வருமாறு:—வித்யாஸ்வ ரூபம் விசோதிக்கப்பட்ட பின்னர் வித்யையின் பலன் விசோதிக்கப்படுகின்றது; ப்ரஹ்மவித்யை யுணர்ந்த புருஷனுக்கு அதற்கு முந்தின பாபங்கள் நசித்தொழி தலும் அதற்குப் பிந்தின பாபங்களின்பற்று உண்டாகாமையும் சுருதியிற் கூறப் பட்டுள்ளன; "தடியெஷிகத-உஷிதெள ஷோதம் பூஷ-உயெத, ஷவம் ஹாஸு ஸவெ-வாவாநஃ பூஷ-உயெத." என்கிற சுருதியானது முந்தின பாபங்களின் விராசத்தைக் கூறுவது; "தடியா வுஷாபவாஸ சூவொ நஸூஷிக வ்ஷவ-விஷி வாவாஸு-நஸூஷிகதெ" "தவெஸூவா தூ வடி விதம் விஷிக்ஷா நகூ-ஷா விஷிகதெ வாவகெந" என்கிற சுருதிகள் பிந்தின பாபங்களின் பற்றில்லாமையைக் கூறுவன. இவ்விரண்டும் பொருந்துமா பொருந்தாதா? என்ற விசாரத்தில், பொருந்தாதென்று பூர்வபக்ஷம். எவ்வளவு யென்னில், "நாஹுத் க்ஷீயதெ க்ஷீ க்ஷு கொடி ஸுதெரவி" [கருமபலன் அதுபவித்தே அறவேணும்] என்ற சாஸ்த்ரத்தோடு விரோதிக்குமாதலால்.—ஆகில், முந்தின பாபங்கள் நசித்தொழிதல் பிந்தின பாபங்களின் பற்றுண்டா கமை என்கிற இவ்வர்த்தமும் சாஸ்த்ரோக்தமாகையால் அதை அப்ராமாணிக மாகக் கூறுதல் தகுமோ? எனின்; மேற்கூறிய [பூர்வபாவவிராச, உத்தரபாப அச்லேஷரூபமான] அர்த்தம் மோக்ஷஸாதகமான வித்யையை விதிக்கும் வாக்ய சேஷத்தி லுள்ளதாகையால் அது வித்யையின் ஸ்தோத்ரத்திற்காகப் பிறந்த தென்று உபபத்தி கூறிவிடலாம். ஆகையினால், 'கருமபலன் அதுபவித்தே அற வேணும்' என்கிற சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது என்ற இப் பூர்வபக்ஷத்தின்மேல் ஸித்தாந்தம் கூறப்படுகின்றது—[தடியிமரி இத்யாதி.] "ஷவம் ஹாஸு ஸவெ-வாவாநஃ பூஷ-உயெத" என்ற சுருதி பூர்வபாவவிராசத்தையும், "ஷவம் விஷி வாவாஸு-நஸூஷிகதெ" என்ற சுருதி உத்தரபாப அச்லேஷத்தையும் சொல்லுகையாலே ப்ரஹ்மவித்யையை உணர்ந்த

புருஷனுக்கு அவ்விதப்பையின் மஹிமையினால் உத்தரபூர்வ பாபங்களின் அச்லேஷ விநாசங்கள் கூடும். “நாஹுக்ஷயதே கஜை” என்ற சாஸ்த்ரத்தோடு விரோதிக்கு மென்று சொன்னோமெயின்னில்; விரோத மொன்றுமில்லை; விஷய பேதங்கொண்டு இரண்டு சாஸ்த்ரங்களையும் பொருந்த விடவேணும். விஷயபேதம் எவ்வாறெனில் “நாபுத்தம் க்ஷயதே கர்ம்” என்ற சாஸ்த்ரம்-கருமங்கள் பலன் தருவதில் திண்ணிய வல்லமையுள்ளன வெனக் கூறுவதை விஷயமாகவுடையது. “ஏவம் ஹாஸ்ய” இத்யாதிச் சூத்திரங்கள்—பூர்வ பாபங்களுக்குள்ள மஹபூஷாந சக்தியை நாசஞ் செய்வதிலும், மேல்வரும் பாபங்களுக்குள்ள பலனளிக்கும் சக்தியைத் தடை செய்வதிலும் ப்ரஹ்மவித்யை வல்லமையுள்ளதெனக் கூறுவதை விஷயமாகவுடையன. ஆகவே இரண்டிற்கும் விஷயம் வேறுபட்டதாயிற்று. அந்நிக் குத் தாப ஸாமர்த்தியத்தையும் ஜலத்திற்குத் தாப நிலாரண ஸாமர்த்தியத்தையும் கூறுகின்ற இரண்டு பிரமாணங்கள் விஷய பேதத்தாலே அளிந்தமாவது போல இதனைக் கொள்க. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளில் விரிவாகக் கண்டு கொள்க.

பாபங்களைப் போக்குகையாவது—அவற்றுக்குள்ள சக்தியைப் போக்குகை, உத்தர பாபங்களுக்கு அச்லேஷத்தைப் பிறப்பிக்கையாவது—வைதிக கருமங்களில் அயோக்யனாகைக்கும் பாபகரும வாஸனைக்கும் ப்ரத்யவாயத்திற்கும் ஹேதுவான சக்தியைப் பிறக்கவொண்ணாமற் செய்கை. பூர்வ பாபங்களை நசிப்பிக்கையாவது, மேற்கூறிய சக்தி பிறந்தபின்னர் அதனைத் தடிக்கை, எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் பிறக்கும் அப்ரீதியேதான் சக்தி யெனப்படும். திருக்குறுங்குடியைத் தொழுத பின்பும் அந்த அப்ரீதி திற்குமோ? (க)

சிலையாலிலங்கை செற்றான் மற்றோர் சினவேழம் *

கோலையார் கோம்புகொண்டான் மேய குறங்குடிமேல் *

கலையார் பனுவல் வல்லான் கலியனோலிமாலை *

நிலையார் பாடல்பாடப் பாவம் நிலலாவே. (க)

சிலையால்	சார்ங்கத்தாலே	மேய	கித்யவாஸம்பண்ணுகிற
இலங்கை	லங்காபுரியை	குறங்குடி	திருக்குறங்குடி
செற்றான்	அழித்தவனும்,	மேல்	விஷயமாக,
மற்று	அன்றியும்	கலை ஆர்	சாஸ்த்ரோத்த லக்ஷணங்க
சினம்	சேற்றங்கொண்ட	பனுவல்	எமைந்த கவினைப்
		வல்லான்	பாடவல்லவான
ஏர் வேழம்	{ (குலையாபீடமென்கிற)	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
	ஒருயானையினது	ஒலி	அருளிச்செய்த
கோலை ஆர்	கொலைத்தொழில்வல்ல	மாலை	சொல்மாலையாகிய
கொம்பு	தந்தங்களை		
கொண்டான்	{ முறித்துக்கொண்டவனான	கலை ஆர்	கிலேவிற்கும்பாகரமாகிய
	பெருமான்	பாடல்	[வேதரூபமான]
			இத்திருமொழியை

பாட பாடலை
பாவம் பாவங்கள்

நில்லா

நில்லாமல் ஓடிப்போம்.

* * *—ராம க்ருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் செய்தருளி விரோதி நிரஸநம் பண்ணின பெருமான் இன்னமும் ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைக்கும்பொருட்டு எழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருக்குறுங்குடித் திருப்பதி விஷயமாகத் திரு மங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியைக் கற்று வல்லவர்கள் பாவந் தொலையப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (கௌ)

அடிவரவு:—அக்கு அங்கார் வாழ சரமுன் கவ்வை தீநீர் வல்லி நாரார் னீன்ற சிலயால் தந்தை.

ஆளுந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

தந்தைதாய்மக்களே.

உரையவதாரிகை:—பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகளின் அதுபவம் தலைக் கட்டாதிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் மலைநாட்டுத் திருப்பதி களுள் ஒன்றான திருவல்லவாழ்த் திருப்பதியில் சென்று மூண்டது; அதனை அதுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில்.

இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸனஞ் செய்தருளின மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் மூன்று; திருவல்லவாழ், திருமுழிக்களம், திருநாவாய் என்பன. மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினமூன்றும் நான்கு வகுப்பாகவுள்ளன; திருவித்துவக்கோடும் திருநாவாயும் ஒரு இடவகுப்பு; திருக்காட்கரையும் திருமுழிக்களமும் மற்றோ ரிடவகுப்பு. திருச்சிற்றூறு, குட்டநாட்டுத்திருப்புவிலூர், திருவாறன்விளை, திருவண்வண்டூர், திருவல்லவாழ், திருக்கடித்தானம் ஆகிய இவ்வாறு திருப் பதிகளும் வேறோரிட வகுப்பு. திருவண்பரிசாரம், திருவாட்டாறு, திருவனந் தபுரம் ஆகிய இம்மூன்று திருப்பதிகளும் ஒரிடவகுப்பு. இந்நான்கு வகுப்பு களிலும் மங்களா சாஸனஞ் செய்தருளியவர் நம்மாழ்வார்; மூன்று வகுப்புகளில் மங்களாசாஸனஞ்செய்தருளியவர் இவ்வாழ்வார்; ஒருவகுப்பில் மங்களாசாஸனஞ் செய்தருளியவர் குலசேகராழ்வார்.

திருச்செங்குன்றூர்ப் பிராந்தத்திலுள்ளது திருவல்லவாழ். இத்தலம் அவ் விடத்தவர்களால் 'திருவல்லா' என வழங்கப்படும். பெரிய நகரமாகவுள்ளது

இவ்வூர். ஸந்திதிக்குள் ஸ்திரீகளைப் புகவிடுவதில்லையென்பது இத்தலத்திற்கு ஒரு விசேஷம்.

கீழ்த்திருமொழியில் “வல்லிச் சிறு தண்ணிபையாரிடை நீர் வைக்கின்ற அல்லல் சிந்தை தவிர அடையின்” என்று பரோபதேசத்துக்கு உறுப்பாக விஷயாந்தரங்களின் தண்மையை ஸ்மரித்தார்; பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற நாம் இதில் நின்ற நிலை என்ன? என்று தம்மைப்பார்த்தார்; தமக்கு இன்னமும் ஸம்ஸார வாஸநை கழிந்ததில்லையாயிற்று. இழவுக்கு அடியான சரீரஸம்பந்தம் இன்னமும் தொடர்ச்சியறாதே நின்றது. போக்யமாய்த் தோற்றுகிற விஷயங்கள் ஸமீபத்திலுள்ளனவாயிருந்தன; ஐயோ! இப்படுகுழிகளை யெல்லாம் எப்படி தப்பப் போகிறோமென்று கவலை மிகப்பெற்றார்; திருவல்லவாழ்த் திருப்பதியை வாயாலே சொல்லுவதாக நெஞ்சு மருவப்பெற்றால் நன்று என்று தோன்றிற்று; தோன்றவே, “வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே” என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார். (*)

தந்தைதாய் மக்களே சுற்றமென்று உற்றவர் பற்றினீன்ற *

பந்தமார் வாழ்க்கையை நோந்துநீ பழியேனக் கருதினாயேல் *

அந்தமாயாதியாய் ஆதிக்குமாதியா யாயனாய் *

மைந்தனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே! STD (க)

நெஞ்சே	மனமே!,
தந்தை	தகப்பனென்றும்
தாய்	தாயென்றும்
மக்கள்	பிள்ளைகளென்றும்
சுற்றம்	ஐஞாதினென்றும்
உற்றவர்	மற்றும் உறவுமுறையா
என்று	ரென்றும்
பற்றி நின்ற	பற்றிக்கொண்டிருக்கிற
பந்தம் ஆர்	ஸம்ஸாரபந்தம் வாய்ந்த
வாழ்க்கையை	வாழ்வை
நீ நொந்து	நீ வெறுத்து
பழி என	{ (இந்தலாழ்வு) அவத்ய
	மென்று
கருதினாய்	நீனைப்பாயாகில்,

அந்தம் ஆய்	{ (பிரளயத்தில்) லயத்துக்கு
	ஆசராமாயும்
ஆதி ஆய்	உத்பத்திஸ்தாநமாயும்
ஆதிக்கும்	{ காரணவஸ்தையிலுள்ள
ஆதி ஆய்	சேதநாசேதநங்களுக்கும்
	நிர்வாஹங்களையும்
ஆயன் ஆய	{ கோபாலக்ருஷ்ணனாக
	அவதரித்தவனாயுமுள்ள.
மைந்தனார்	பெருமானுடைய
வல்லவாழ்	{ திருவல்லவாமென்கிற
	திருப்பதியை
சொல்லும் ஆ	வாயாற்சொல்லுவதில்
வல்லை ஆய்	வல்லமையுடையையாய்
மருவு	பொருந்த.

* * *—நெஞ்சமே!, 1. “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையு மவசேயினி யாவா” என்கிறபடியே நமக்கு எல்லாவற்றவுமுறையும் திருமகள் கொழுநனே யென்று அக்யவஸாயங் கொண்டிருக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அதற்கு மாறாக “அன்னையத்த நென்புத்தி

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

ரர் பூமி வாசவார் குழலாளென்று மயங்கி" என்னுமாபோலே ஆபாஸ பந்துக்க
எரிடத்தில் பற்றுவைத்து இன்னமும் ஸம்ஸார பந்தத்திற்கே ஆட்பட்டிருக்கும்
வாழ்வு போதும் போதுமென்று வெறுத்து ஈசுவரசேஷமான ஆத்மஸ்வரூபத்
துக்கு ஒரு அவத்யமும் விளையாதே நோக்கிக்கொள்ள வேண்டில் திருவல்ல
வாழ்ப்பதியை வாயார் சொல்லவாகிலும் இசைந்திடுவாயாக—என்கிறார்.

“பந்தமார் வாழ்க்கையைப் பழியெனக் கருதியேல் வல்லவாழ் சொல்
லுமா மருவு” = ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் பற்றுள்ளவர்கள் பகவத் விஷயத்தைப்
பற்றுவதானது டி செருப்பு வைத்துத் திருவடி தொழுவதை யொக்குமாதலால்,
ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் வெறுப்பு உண்டானால் பகவத் விஷயத்தைப் பற்றப்பார்
என்கிறது. ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் வெறுப்பு உண்டாயிற்றில்லையாகில் இன்ன
மும் அந்த வன்சேற்றிலேயே அழுந்திக்கிட என்னத் திருவுள்ளம் போலும்.

‘வ்யஸி’ என்னும் வடசொல் பந்தமெனத் திரிந்தது.

திருவல்லவாழ் யாருடையது? எம்பெருமானுடையது. அவன் எப்படிப்
பட்டவன்? அந்தமாயாதியாய் ஆதிக்குமாதியாய் ஆயனாய் மைந்தன். [அந்த
மாய்.] ஐகத்தின் உபஸம்ஹாரக்ரமம் சொல்லுமடைவில் “வ்யயிவ்ருஷ்டுயீயதொ
சுவவெஜ்ஜலி யீயனெ” என்று வரிசையாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய்முடிவில்
“தஃ வரொபெவ வஸகீவதி” என்று எம்பெருமானளவில் லயத்தின் முடிவு
கட்டப்பட்டுள்ளபையறிக. [ஆதியாய்] ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே உத்பத்தி
ஸ்தாநமும் தானையாயிருக்கை. [ஆதிக்குமாதியாய்] அந்தந்த மதஸ்தர்கள் ஐகத்
காரண வஸ்துவாகக் கொள்ளுநிற பரமான்னு, ப்ரதாநம், ப்ரஜாபதி, பசுபதி முத
பெரியவாச்சாண்டினை திருவுள்ளம் பற்றின பொருள் இதுவன்று; “காரண
வஸ்தமான சித்சித்துக்களுக்கும் சிர்வாஹகனாய்” என்பது வியாக்கியான வாக்கி
யம். (இதனை விவரிப்போம்.) உலகத்தில் ஒருகாரியம் பிறக்கவேணுமானால்
அதற்கு மூலகைபான காரணங்களுண்டு, சிமித்தகாரணம், உபாதாநகாரணம்,
ஸஹகாரிகாரணம் என்பன. இவற்றுள் சிமித்த காரணமாவது — உபாதாந
வஸ்துவைக் கார்ப்புபேண விகாரப்படுத்துகிற கர்த்தாவாகிய வஸ்து. உபாதாந
காரணமாவது—காரியப் பொருளாக விகாரப்படுவதற்கு உரிய வஸ்து. ஸஹகாரி
காரணமாவது—காரியம் பிறப்பதற்கு உபகரணமான வஸ்து. பாணியாகிற

டி செருப்பு வைத்தத் திருவடி தொழுகையாவது—செருப்புடன் நடந்துகொண்டிருந்த
ஒருவன் தேவாலயம் வந்திப்பக்கண்டு உத்தே புக்குப் பெருமானைத் தொழவிரும்பிச் செருப்
புடன் ஸந்திதிக்குத் தக வொண்ணாமையானே அதைக் கோபுரவாசலில் விட்டிட்டுப் பெருமா
ளருகிற் சென்ற உலகிலும் ‘செருப்புப் பரோணம் கொன்னை கொன்வரோ! என்கிற
கவலையே இவனது கெஞ்சை ஆக்ரமித்ததிட—த்தனவுல் அதவே ரூபசமாயிருந்து விரைந்து
திரும்பிவரவேண்டி அச்சகாரை கோக்கி ‘தீ சடகோபன் ஸாதிக்க’ என்று பிரார்த்திக்க
வேண்டிய ஸ்தானத்திடை) ‘ஸ்வாமிக் செருப்பு ஸாதிக்க’ என்றனும்; அந்தக் கதையை
வினைப்பது

காரியம் பிறக்கவேணுமானால் குயவன் நிமித்தகாரணம்; மண்உபாதாகாரணம்; தடி, சக்கரம் முதலியன ஸஹகாரிகாரணம். இனி, உலகமாகிற காரியம் பிறக்க வேணுமானால் இம்மூவகைக் காரணம் எவையென்னில், ஈச்வரனே மூவகைக் காரணமுமாகிருநென்பது வேதாந்த ஸித்தாந்தம். எங்ஙனே யென்னில்; “வஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேய” என்கிற ஸ்வரூபத்தோடு கூடியவனுக்கொண்டு நிமித்த காரணமாகிருன்; நாமரூப விபாகங்களுக்கு அர்ஹமல்லாதபடி தன்னுடன் கூடிக்கிடக்கிற ஸூக்ஷ்ம சேதநா சேதநங்களோடே கூடினவனுக்கொண்டு உபாதாக காரணமாகிருன். ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்களோடு கூடினவனுக்கொண்டு ஸஹகாரி காரணமாகிருன். இப்படி, தானே ஜகத்தாய்ப்பரிணமிக்குமாகில் “சுவிசாராய ஸூஹாய=அவிசாராய சுத்தாய” இத்யாதிப்ரமாணங்கள் எம்பெருமானை விசாரமற்றவனாகச் சொல்லியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்துமென்னில்; சேதநா சேதநங்களாகிற விசேஷணத்தோடு கூடின தானே ஜகத்தாய்ப்பரிணமிக்குமளவில் விசேஷ்யமான ஸ்வரூபத்துக்கு விகார மில்லாமையாலே அது பொருந்தக் குறையில்லை. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லையாகில் இவன் தானே ஜகத்தாய்ப்பரிணமிக்கிருநென்று சொன்ன பரிணாமம் இவனுக்கு உண்டாகிறபடி எங்ஙனே யென்னில்; அது ஸாக்ஷாத்நாகவந்து; தன்னைவிட்டுப் பிரியாத விசேஷணமாயிருக்கிற சேதநாசேதநரூப சரிந்தவாரா உண்டாகிற தாகையாலே பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை. ஆகையாலே காரணவஸ்தை ஸூக்ஷ்ம சித்சித்துக்களுக்கு ஆகின்றது; ஆதிக்கும் ஆதியாய் என்ற இவ்விடத்தில் ‘ஆதிக்கும்’ என்ற பதத்தாலே காரணவஸ்தமான சித்சித்துக்களைச் சொல்லுகிறது; ‘ஆதியாய்’ என்றது—அவற்றுக்கும் கிர்வாஹகளுள் எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றுகிறதென்க. (க)

மின்னுமா வல்லியும் வஞ்சியும்வென்ற நுண்ணிடை நுடங்கும் *

அன்னமென் னடையினர் கலவியை அருவருத்தஞ்சினையேல் *

துன்னுமாமணி முடிப்பஞ்சவர்க்காகி முன் தூதுசென்ற *

மன்னனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே!

(உ)

நெஞ்சே!—;

மின்னும்	மின்னலையும்
மா வல்லியும்	அழகிய கொடியையும்
வஞ்சியும்	வஞ்சிக் கொம்பையும்
வென்ற	தோற்பித்த
நுண் இடை	நுட்பமான இடுப்பு
நுடங்கும்	{ தவனும்படியிருப்பவர்களாய்
அன்னம்	{ அன்னம்போல் மெதுவான நடையையுடையான மாதருடைய
மென்	
நடையினர்	

கலவியை	புணர்ச்சியை
அருவருத்து	வெறுத்து
அஞ்சினும்	{ அச்சமுதவாயாகில்,
எல்	
முன்	முன்பொருகால்
துன்னுமா	{ நெருங்கின சிறந்த ரத்னங்களிழைத்த கிரீட மணியத்தக்க பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
மணி முடி	
பஞ்சவர்க்கு	
ஆகி	
தூது சென்ற	தூதுநடந்த
மன்னனார் வல்லவாழ்	*** மருவு—.

தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்ததீபிகை.

* * *—மின்னலையும் கொடியையும் வஞ்சிக் கொம்பையும் தோற்றிக்கும் படி துட்பமான இடையை யுடையராய் அன்னம்போலே மெதுவாக நடப்பவரான மாதர்களடனே கலந்துவாழ்வது மிகவும் பொல்லாது; அது நமது ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத; ஹோயர்—என்று வெறுப்புக்கொண்டு நெஞ்சமே! உஜ்ஜீவிக்க வழிதேடுவாயாகில்; ஆசரிதர்கட்குக் கையாளாயிருக்குந் தன்மையைக் குன்றிலிட்ட விளக்குப் போலாக்கப் பஞ்சபாண்டவர்களுக்குத் துதெழுந்தருளின தேவாதி தேவன் வாழ்நிற நிருவல்லவாழிலே பொருந்தப்பார் என்று ராயிற்று.

“மின்னும் ஆவல்லியும்” என்று பிரித்தார் அரும்பதவுரைகாரர்; அது வேண்டா; ‘மாவல்லியும்’ என்றே பிரிக்க. அஞ்சினாயேல்—“பாம்போடொரு கூரையிலே பாயின்றிற்போல்” என்றபாம்போலே இவர்களுளோடே கூடி நாம் எங்ஙனே வாழ்வது! என்று பயமுண்டாகில் என்றபடி.

துன்னுமாமணி முடிப்பஞ்சவர்க்கு = கண்ணபிரான் துரியோதனதுதியர் பக்கல் தூது செல்லுங்காலத்தில் பாண்டவர்கள் முடியிழந்து திடந்தாலும் அவர்களை முடிபுனைந்து அரசாட்சிபுரிய உரியார் என்னும் பகவத்பிராயத்தாலே இங்ஙனமருவிச் செய்யப்பட்ட தென்க. (உ)

பூணுலாமென் முலைப்பாவைமார் பொய்யினை மெய்யிதென்று *
பேணுவார் பேசுமப்பேச்சை நீ பிழையெனக் கருதினாயேல் *
நீணிலா வெண்துடை வாணனார் வேள்வியில் மண்ணிரந்த *
மாணியார் வல்லவாழ் சோல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே! (ந)

நெஞ்சே!—;

பூண் உலாம்	ஆபரணங்கள் விளங்குகின்ற
மெல் முலை	மெல்லிய முலைகளை யுடைய
பாவைமார்	ஸ்த்ரீகளினுடைய
பொய்யினை	சூதுகளை
இது மெய் என்று	இதுமெய்யென்று ஆதரிப்பவர்கள் பேசுகின்ற
பேணுவார் பேசும்	
அப் பேச்சை	அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை

பிழை என நீ } தப்பென்று
கருதினாய் வல் } நீ கருதுவாயாகில்,

நீன் நிலா	{ பரந்த நிலரவைப்போன்ற வெண்கொற்றக் குடைபுடனே
வெண் குடை	
வாணனார்	{ வாழ்பவனான மஹாபலியினுடைய
வேள்வியில்	யாகத்திலே
மண்	(மூவடி)மண்ணை
இரத்த	யாசித்த
மாணியார்	{ பிரமசாரி வாமநமூர்த்தியானது

வல்லவாழ் * * * மருவு—.

* * *—ஆண்களைச் செயற்கைபழகாலே மயக்குதற்காகப் பலவகை ஆபரணங்கள் பூண்ட முலைத்தடங்களை யுடையரான ஸ்த்ரீகள் பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைகளை மெய்யாகக் கொண்டு அவர்கள் பக்கல் ஆழங்காற்பட்டிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுடைய பேச்சுக்கள் நெஞ்சமே! உனக்கு அஸுஹ்யமாயிருந்தனவாகில்,

தன்னுடைமையைத் தான் பெறுதற்கு இரப்பாளனுச் சென்று மாவலி பக்கல் மூவடிமண் இரந்த குறட்பிரமசாரிப் பெருமான் நம்மைப் பெறுதற்கு வந்து நிற்கும்படிமான திருவல்லலாழிலே பொருந்தப்பார் என்கிறார்.

பூண் = பூணப்படுவது பூண்; முக்தாஹாரம் முதலிய ஆபரணங்களைச் சொல்லுகிறது. பாவைமார்—பதுமைபோன்றவர் என்றபடி. பொய்யினே—சரீரத்தை என்னவுமாம்; பொய்யான சரீரத்திற்கு விபரீத லக்ஷணையாக 'மெய்' என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள் தமிழர்; இவ்வுண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளாதே மெய்யென்றே நினைத்துப் பேணுவார்களாயிற்று அவிவேகிகள். [பேணுவார் பேசுமப்பேச்சை] விஷயப்ரவணர்கள் பேசுகிற பேச்சு இன்னின்னவை யென்று நாம் விவரிக்க வேண்டுமோ? 'விஷயபோகமே ப்ரத்யக்ஷ ஸுகம்; பகவத்விஷயா துபவ ஸுகமென்பது ஁ட்டுக்கதை; அ஁து உண்மையாயிருந்தாலும் காலாந்தரத்திலும் தேசாந்தரத்திலும் கிடைக்கக்கூடிய அவ்வின்பத்திற்காட்டிலும் இவ்விடத்தே இப்போதே வேண்டினபடி அதுபவிக்க விரிய விஷயபோக ஸுகத்தை இழக்கலாமோ? என்றிப்படி பேசுகிற பேச்சுங்கள் பலவுண்டே; அவற்றைப் பிழையெனக் கருதினாயேல். (க)

பண்ணுலாமென்மொழிப் பாவைமார் பனைமுலையினதும் நாமென்று *
எண்ணுவா ரேண்ணமதொழித்து நீபிழைத்துயக் கருதினாயேல் *
விண்ணுளார் விண்ணின் மீதியன்ற வேங்கடத்துளார் * வளங்கொள்முந்நீர்
வண்ணனார் வல்லலாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே! (ச)

நெஞ்சே!—;

பண் உலாம் } இசைவிளங்குகின்ற
மெல் மொழி } இனிய பேச்சுக்களையுடைய
பாவைமார் } ஸ்த்ரீகளினுடைய
பனை முலை } நெருங்கின ஸ்தனங்களை
நாம் }
அணையும் } நாம் அணைவோமென்று
என்று }
எண்ணுவார் } சிந்திப்பவர்களினுடைய
எண்ணம் } அப்படிப்பட்ட
அது ஒழித்த } சிந்தனையைத் தவிர்த்து

நீ பிழைத்து உய்ய கருதினாய்வு } நீ உஜ்ஜீவிக்க வேண்டில்,
விண் உளார் } நித்யஸூரிகளுக்காக
விண்ணின் மீது } பரமபதத்தில்
இயன்ற } காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருப்பவரும்
வேங்கடத்து உளார் } திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவரும்
வளம் கொள் முந்நீர் } அழகிய கடல்போன்ற வடிவையுடையவருமான
வண்ணனார் } பெருமானுடைய
வல்லலாழ் * * * மருவு—.

* * *—ஆண்களை வசப்படுத்திக் கொள்ளுதற்காகத் தேனொழுகப் பேசுகின்ற பெண்களை அணையவேணுமென்று காதலிப்பார்திரளில் புகாதே, அந்தக் காதல் ஸ்வரூபஹாநியென்று அக்யவஸித்து அதற்குத் தப்பி உஜ்ஜீவிக்க விரும்ப முண்டாகில் நெஞ்சமே!, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டு பரமபதத்திலிருக்கிறவர் அந்தப் பரமபதத்தோடு ஒரு போலியான ஒக்கத்தை

தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்த தீபிகை.

யுடைத்தான திருமலையிலே நிற்பவர்; அழகிப கடல்போன்ற வடிவையுடையவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழிலே பொருந்தப்பார் என்கிறார். (ச)

அனேதும்—தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று.

மஞ்சதோய் வெண்குடை மன்னராய் வாரணம் சூழவாழ்ந்தார் *
துஞ்சினாரேன்பதோர் சொல்லே நீதுயரேனக் கருதினாயேல் *
நஞ்சதோய் கோங்கைமேல் அங்கைவாய் வைத்து அவள் நாளையுண்ட *
மைந்தனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே! (ரு)

நெஞ்சே!—;
மஞ்ச தோய் { மோகமண்டலத்தளவு
வெண் குடை { மோகினி கெண்கொற்றக்
மன்னர் ஆய் { குடையையுடைய
சக்ரவர்த்திகளாய்
வாரணம் சூழ யானைத்திரள் சூழ
வாழ்ந்தார் வாழ்ந்தவர்கள்
துஞ்சினார் { மாண்டுபோனார்களென்கிற
என்பது ஏன் { வார்த்தையை
சொல்லே }
தயர் என துக்கமென்று

நீ கருதியும் ஏல்—;
நஞ்ச தோய் விஷந்தோய்ந்த
கொங்கை { (பூதனையின்) முலைமேல்
மேல் }
அங்கை வாய் { அகங்கையையும்
வைத்து } வாயையும்வைத்து
அவள் அப்பூதனையினது
நாளே ஆயுளை
உண்ட முடித்த
மைந்தனார் * * * மருவு—.

* * * —நெஞ்சமே! இவ்வுலகத்துச் செல்வம் நிலைநிற்பதன்று; உயர்ந்த வெண்கொற்றக் குடையின்கீழ் ராஜாதிராஜர்களாய் விற்திருந்து யானைகள் சூழ வாழ்ந்த மஹாநபாவர்களும் நாலுநாளிலே மாண்டுபோனார்கள் என்பதை நீ கண்டறியாயோ—கேட்டறியாயோ? ஆகையாலே இஹலோகத்து ஐச்வரியம் துயரை விளைப்பதேயன்றி நிலைநின்ற ஆநந்தரூபமன்று என்பதை நீ ப்ரதிபத்தி பண்ணினாயாகில், முலையிலே விஷத்தைத் தடவிக்கொண்டு நடுநிசியிலே முலை கொடுக்கும் வியாஜத்தாலே கொல்லவந்த பூதனையை முடித்த பெருமான் இன்ன மும் அப்படிப்பட்ட விரோதிகளை முடிப்பதற்காக நித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்கிற திருவல்லவாழிலே பொருந்தப்பார் என்கிறார்.

வாரணம்—தம்சம வடசொல். துஞ்சினார் = துஞ்சதலாவது உறங்குதல்; நீண்ட வறக்கமாகிற மாணத்தைச் சொல்லுகிறது; உபசார வழக்கு. [சொல் லைத்துயரேனக் கருதினாயேல்.] 'வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பரென்பதில்லை' யென்கிற ஐச்வரியத்தின் நிலைநிலாமையை யறிந்து, இப்படிப்பட்ட துக்க ரூபமான ஐச்வரியத்தில் நமக்கு விருப்பம் வேண்டாபென்று எண்ணினாயாகில் என்றவாறு. அங்கை—அகங்கை. அங்கைவாய்—உம்மைத் தொகை. (ரு)

உருவினார் பிறவீசேர் ஊன்போதி நரம்புதோற் குரம்பையுள் புக்கு *
அருவினோய் செய்துநின்றைவர்தாம் வாழ்வதற்கஞ்சினாயேல் *
திருவினார் வேதநான்கைந்துதீ வேள்வியோடங்கமாயும் *
மருவினார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே! (க)

நெஞ்சே!—;

உருவின் ஆர் { ஸூக்ஷ்மசரீரத்தோடே
பிறவிசேர் { கூடியிருந்து
பிறப்பையடைந்து

ஊண் பொதி { மாம்ஸத்தைப் பொதிந்து
கொண்டுகிடக்கிற

நரம்பு தோல் { நரம்பும் தோலுமாகிற
குரம்பையுள் { குடிசையினுள்ளே

ஐவர்தாம் பஞ்சேந்திரியங்களானவை,
புக்கு புருந்து

அருவி நோய் { ஹிம்ஸைகளைப்பண்ணி
செய்துவின்று { நோவுபடுத்திக்கொண்டு

வாழ்வதற்கு குடியிருப்பதற்கு

அஞ்சினாய் { நீ பயப்பட்டாயாகில்
ஏல் } பரம்பரமாணவாயிருக்கை

திருவின் ஆர் { யாகிற ஸ்ரீயோடுகூடின

வேதம் நான்கு நான்கு வேதங்களையும்
அங்கம் ஆறும் ஆறு வேதங்களையும்
ஐந்து நீ பஞ்சாக்கிகளையும்
ஐந்து வேள்வி பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும்

மருவினார் { பொருந்தியிருப்பவர்கள்
வாழ்கிற

வல்லவாழ் * * * மருவு—.

* * * —நெஞ்சமே! இந்த சரீரத்தின் ஹேயத்தன்மை உனக்குத் தெரியாமையிலேயே; 1. “தீண்டா வரும்புஞ் செந்நீரும் சீயும் நரம்பும் செறிதசையும், வேண்டா நாற்றமிகு முடல்” என்றன்றோ இவ்வுடலின் நிலைமையிருப்பது; இத்தகையதான சரீரத்தினுள்ளே பஞ்சேந்திரியங்களாகிற வன்குறும்பர் புருந்து நின்று ‘எனக்கு வேண்டிய விஷயத்தைக் காட்டு எனக்குவேண்டிய விஷயத்தைக் காட்டு’ என்று அருவித்தின்றிடுவதற்கு அஞ்சி உய்யும்வகையென்னென்று நாடினாயாகில், நான்குவேதங்களையும் திகரித்து அவற்றின் அங்கங்களையும் பயின்று பஞ்சாக்கிஹோதரிகளாய்ப் பஞ்சயஜ்ஞ பராயணர்களாயிருக்கும் வைதிகர்கள் வாழுமிடமான திருவல்லவாழிலே பொருந்தப்பார் என்கிறது.

உரு என்றது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை; குரம்பை என்றது ஸ்தூல சரீரத்தை. நித்யமான ஆத்ம வஸ்துவுக்குப் பிறப்பாவது—ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடேகூட ஸ்தூல சரீரத்திலே பிரவேசிக்கையாம். (சு)

நோயெலாம் பெய்ததோ ராக்கையை மெய்யெனக்கொண்டு * வாளா
பேயர்தாம் பேசுமப்பேச்சை நீபிழையெனக் கருதினாயேல் *
தீயுலாவெங்கதீர்த் திங்களாய் மங்குல்வா னுகிரின்ற *
மாயனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே! (எ)

நெஞ்சே!—;

நோய்-எலாம் எல்லாநோய்களையும்
பெய்தது இட்டுப்பண்ணின
ஞர்-ஆக்கைய சரீரத்தை
மெய் என { மெய்யென்றே எண்ணிக்
கொண்டு { கொண்டு

பேயர்தாம் அவிலேகிகள்

வாளா வீணாக
பேசும் { பேசுகிற பேச்சுக்களை
அப்பேச்சை }
பிழை என நீ { பிசுகென்று நீ கினைத்தா
கருகினாய் ஏல் } யாகில்;
தீ உலாம் { ஜ்வாலையோடு கூடின
வெம் கதிர் { உஷ்ணகிராணனான
ஸூரியனாகவும்

திங்கள் ஆய் சந்திரனாகவும்
மங்குல் வான் { மேகஸஞ்சாரத்தையுடைய
ஆதி கின்ற { ஆகாசமாகவும் பரம்பி
கிற்கின்ற

மாயனார் { ஆச்சரியபூதனான
பெருமானுடைய
வல்லவாழ் * * * மருவு—.

* * *—நெஞ்சமே! உலகத்தில் எத்தனை வகையான நோய்களுண்டோ, அவையெல்லாவற்றையும் உபாதாந காரணமாகக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்ட தாயிற்று இவ்வுடல்; மின்னலுக்குள்ள நிலையுறுதியும் இவ்வுடலுக் கில்லாமை யாலே விபரீதலக்ஷணையாக இதனை 'மேய்' என்ற சொல்லாலே வழங்கி வரு கிறார்கள்; உண்மையில் இது பொய் என்று உணர்ந்துகொள்ளாதே, இந்த சரீரத் திற்கு மேற்பட ஆத்மா வேறொருவனில்லை யென்றும் இந்த சரீரத்திற்கே கரைந்து நையவேண்டுமென்றும் கொண்டிருக்கிற பேயர்களின் பேச்சிலே விச் வாஸமொழிந்து ஆத்மோஜ்ஜீவனத்திற்கு வழிதேடுவாயாகில், ஜகத் ஸ்வரூபி யாய்ப் பரந்து நிற்கிற ஆச்சரிய பூதனான எம்பெருமான் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவல்லவாழிலே பொருந்தப்பார் என்றாராயிற்று.

'யாக்கை' என்னுஞ் சொல் 'ஆக்கை' யென மருவி வந்துள்ளது; யாக்கை என்பதற்கு—(உயிரைக்) கட்டுப்படுத்துவதென்று காரணப் பொருள். (எ)

மஞ்சசேர் வானேரி நீர்நிலம் காலிவை மயங்கிநின்ற *
அஞ்சசே ராக்கையை அரணமன் நேன்றுய்யக் கருதினயேல் *
சந்துசேர் மென்முலைப் பொன்மலர்ப் பாவையும் தாமும் * நாளும்
வந்துசேர் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே! (அ)

நெஞ்சே!—;

மஞ்ச சேர் { மேகங்கள் சேர்ந்த
வான் { ஆகாசம்
எரி அக்கி
நீர் ஜலம்
நிலம் பூமி
கால் காற்று ஆகிய
இவை இப்பஞ்சபூதங்களும்
மயங்கி கின்ற கூடிவர்த்திக்கிற
அஞ்ச சேர் { பாஞ்ச பௌதிகமான
ஆக்கையை } சரீரத்தை

அரணம் { ராகுகமல்லவென்று
அன்று என்று கொண்டு
உய்ய உஜ்ஜீவித்துப் போக
கருதினய் ஏல் நினைத்தாயாகில்
சந்து சேர் சந்தனமணிந்த
மெல் முலை மெல்லியமுலைகளை யுடைய
பொன் மலர் { பெரியபிராட்டியாரும்
பாவையும் } தாமுமாக
தாமும்
நாளும் எப்போதும்
வந்து சேர் கூடிவாழுமிடமான
வல்லவாழ் * * * மருவு—.

* * *—நெஞ்சமே! நிலம் நீர் தீ கால் விசம்பு என்கிற பஞ்ச பூதங்களை யுஞ் சேர்த்துச் செய்யப்பட்டதாகையாலே 'பாஞ்சபௌதிகபிண்டம்' என்று வழங்கப்பட்டு வருகின்ற இவ்வுடல் நமக்குரக்ஷகமன்று; ஆத்மாவைக்கொண்டே நாம் கடைத்தேறவேணும் என்று அத்யவஸாயம் கொண்டிருப்பாயாகில், புருஷ காரத்திற்கு வேறொரிடம் தேடிப்போக வேண்டாதே பெரியபிராட்டியாரும்

தானுமாக எம்பெருமான் நித்பஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும்படிமான் திருவல்ல வாழிலே பொருந்தப்பார் என்கிறார்.

‘சந்தநம்’ என்றும் வடசொல் ‘சந்து’ எனச் சிதைந்து நின்றது. (அ)

வேள்ளியார் பிண்டியார் போதியார் என்றிவரோதுகின்ற *
கள்ளநூல் தன்னையும் கருமமன் றேன்றுய்யக் கருதினாயேல் *
தேள்ளியார் கைதொழும் தேவனார் மாமுநீ ரமுதுதந்த *
வள்ளலார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநஞ்சே ! (க)

வேள்ளியார் பாசபதர்களென்றும்
பிண்டியார் ஐஜநர்களென்றும்
போதியார் பெளத்தர்களென்றும்
என்றிவர் { சொல்லப்படுகிற
புறமத்தவர்கள்
ஒதுகின்ற சொல்லிக்கொண்டுதிருகிற
கள்ளம் நூல் } பொய்யான
தன்னையும் } சாஸ்த்ரங்களுடையும்
கருமம் } ‘இவைநமக்கு உபாதேய
அன்று என்று } மல்ல’ என்றுகொண்டு
உய்ய உஜ்ஜீவித்தப்போக

கருதினாய் எல் கினைத்தாயாகில்;
தெள்ளியார் தெளிவுபெற்றவர்கள்
கைதொழும் வணங்கப்பெற்ற
தேவனார் ஸ்வாமியாயும்
மா முநீர் பெரிய கடலில் நின்றும்
அமுது அமுதத்தை
தந்த எடுத்துத் தந்தருளின
வள்ளலார் { உதாராயுமிருக்கிற
பெருமானுடையதான
வல்லவாழ் * * * மருவு—.

* * *—சீழ் எட்டு பாசரங்களிலும் அருளிச்செய்தபடியே ஆபாஸ பந்துக் கள் உற்ற துணையல்லர் என்கிற வுணர்ச்சியும், விஷயபோகங்கள் நமக்கு ஸ்வ ரூப ப்ராப்தமன்று என்கிற வுணர்ச்சியும், இஹலோகத்துச் செல்வம் நிலைநிற்ப தன்று என்கிற வுணர்ச்சியும், இவ்வுடல் துச்சம் என்னுமுணர்ச்சியும் உண்டாகப் பெற்றாலும் தண்டவிடமெங்கும் பரவிக்கிடக்கிற வேதபாஹ்யமதங்களிலே அந்வயிக்கப் பெறுமையாகிற பாக்கியமுண்டாவது அருமையாதலால் அதனை இப்பாசரத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கிறார்.

வேள்ளியார் என்பதற்கு இரண்டுவுகையாகப் பொருள்கூறுவர்; வேள்ளி யென்று சுக்ரனுக்குப் பேராகையாலே அவனைச் சொல்லலாம்; லோகாயத மதத் திற்கு அவன் ப்ரவர்த்தகனென்க. இனி, வேள்ளிமலையாகிய கைலாஸகிரியை இருப்பிடமாகவுடைய பாசபதியைச் சொல்லலுமாம்; பாசபத மதத்திற்கு அவன் ப்ரவர்த்தகனுதல்அறிக. [பிண்டியார்] பிண்டியென்று அசோகமரத்திற்குப்பெயர்; அதனை இருப்பிடமாகவுடைய அருக தெய்வம் ஐஜநர்களுடையது. (ஐஜநமதத் தினமான பவணந்தி முனிவர் இயற்றிய நன்னூலின் தொடக்கத்தில் உள்ள கடவுள் வணக்கத்தில் “பூமலியசோகின் புனை நிழலமர்த” என்றது காண்க.) [போதியார்] போதியென்று அரசமரத்திற்குப் பெயர்; அதனை இருப்பிடமாக வுடையது புத்த தேவதை; [புத்த தேவனைப் போதிவேந்தனென வழங்குதல் காண்க.) ஆகவே போதியாரென்றது பெளத்தரைச் சொன்னபடி. ஆகவிப்படி

பட்ட பாற்றய மதஸ்தர்களின் கொள்கைகள் நமக்கு உபாதேய மல்லவென்று துணிந்து வைதிக ஸட்ப்தாய நிஷ்டையுடையதாகில் நெஞ்சமே! ஸ்வரூப ஜ்ஞானிகளால் ஸேவிக்கப்படுபவரும், ப்ரயோஜகார்த்தரபரர்க்குக்கூட உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தவருமான பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமான திருவல்லவாழிலே பொருந்தப்பார் என்றராயிற்று.

தேள்ளியார் என்றது தெளிவுள்ளவர்கள் என்றபடி: தெளிவாவது—‘உபாய உபேயங்களிரண்டும் எம்பெருமானே’ என்ற அத்த்வஸாயம்; அஃது உடையவர்கள் 1. “கலக்கமில்லா நற்றவ முனிவர் கரைகண்டோர், துளக்கமில்லாவானவர்” என்கிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் கைவந்திருக்கும் ஸகாத்ரி மஹர்ஷிகளும் முக்தரும் நித்யஸூரிகளும். முநீர்—தொகுத்தல். (க)

மறைவலார் குறைவிலா ருறையுழர் வல்லவாழடிகள் தம்மை *
சிறைகுலா வண்டறை சோலைகுழ் கோலநீளாலிநாடன் *
கறையுலா வேல்வல்ல கலியன்வாயோலியிவை கற்றுவல்லார் *
இறைவரா யிருநிலம் காவல்பூண்டு இன்பம் நன்கெய்துவாரே. (க)

மறை வலார்	வேதம்வல்லவர்கள்	ஆலி நாடன்	{ திருவாலிநாட்டுக்குத் தலைவரும்
குறைவு இலார்	{ குறைவொன்றுமில்லாத வர்களாய்க் கொண்டு	கறை உலாம்	ரத்தக்கறைக்குவாத
உறையும் ஊர்	{ நித்யவாஸம்பண்ணுமிடமான	வேல் வல்ல	{ வேற்படையை யுடையருமான
வல்லவாழ்	{ திருவல்லவாழில் எழுந்தருளியிருக்கிற	சலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
அடிகள் தம்மை	{ ஸ்வாமியிஷயமாக	வாய் ஒலி	திருவாய்மலர்ந்த
சிறை குலா வண்டு அறை சோலை குழ்	{ சிறகையும் கொண்டாட்டத் தையுருடைய உண்டுகள் நீங்காரஞ்செய்யப்பெற்ற சோலைகளால் சூழப்பட்ட	இவை	இப்பத்துப் பாசரங்களை
கோலம் நீன்	அழகிய பெரிய	கற்று வல்லார்	ஒதியுணரவல்லவர்கள்
		இறைவர் ஆய்	அரசர்களாயிருந்தகொண்டு
		இரு நிலம்	விசாலமான இந்நிலத்தை
		காவல் பூண்டு	ஆண்டு கொண்டு
		நன்கு இன்பம் எய்துவார்	{ பாமரந்தமடையப் பெறுவர்.

* * *—வேதம் வல்ல அந்தணர்கள் ஒரு குறையுமின்றி * நித்யமுநீர்நித்ய மங்களமாக வாழுமிடமான திருவல்லவாழென்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஒதி உணருமவர்கள் இவ்விபூகியிலுள்ளவரையில் தாங்களே தலைவராயிருந்து, இவ்வுடல் நீத்தபின் நித்யவிபூதியிலே புக்கு நித்யாநந்தம் பெறுவர் என்று ப்ரபுணரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

1246 பெரிய திருமொழி கூ-பத்து டு-திரு முந்துறவுரைக்கேன்.

வலார்—வல்லார். இலார்—இல்லார்.

கறையுலாவேல் = ஒய்வின்றி சத்ருநிரஸநம் பண்ணவேண்டுகையாலே
ரக்தக்கறை கழுவவும் அவகாசமற்ற வேற்படை யென்க. (கௌ)

அடிவரவு:—தந்தை மின்னும் பூண் பண் மஞ்ச உருவின் நோய் மஞ்சசோ
வெள்ளியார் மறை முந்தற.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

புதி:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,
முந்துறவுரைக்கேன்.

உரையவதாரிகை:-பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளை அதுபவித்துக்கொண்டே
வந்த ஆழ்வார் திருக்குறுங்குடியில் நின்றும் மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்
றான திருவல்லவாழ்ப்பதியிலே திருவுள்ளத்தைச் செலுத்தி அவ்வதுபவமாகக்
கீழ்த்திருமொழியை யருளிச்செய்து மீண்டும் பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளுள்
திருவுள்ளத்தை மீட்டு இரண்டு திருமொழிகளாலே திருமாலிருஞ்சோலையை
அதுபவித்தருள்கிறார். *

முந்துறவுரைக்கேன் விரைக்குழல் மடவார் கலவியை விதேமோறல் *
அந்தரமேழு மலைகடலேழுமாய எம்மடிகள்தம் கோயில் *
சந்தோடு மணியு மணிமயில் தழையும் தழுவீவந் தருவிகள் நிரந்து *
வந்திழி சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா மடநெஞ்சே. (க)

மட நெஞ்சே விதேயமானமனமே!,

முந்தற } (உனக்கு) முக்கியமாகச்
உரைக்கேன் } சொல்லுகிறேன்;

(கேள்);

விரை குழல் { பரிமளம்மிக்க கூந்தலை
மடவார் கலவி { யுடையரான மாதர்களின்
கலவியாகிற

தடுமாறலை தடுமாற்றத்தை
விடு விட்டொழி;

(அதைவிட்டுச் செய்யவேண்டுவது
யாதெனில்);

அந்தரம் ஏழும். ஏழுதீவுகளும்

அலை கடல் { அலையெறிகின்ற ஸப்த
ஏழும் ஆய { ஸாகரங்களுமாய்ப்
பாந்து நிற்கிற

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

எம் அடிகள் } நம் ஸ்வாமியினுடைய
தம் }

கோயில் இருப்பிடமாய்,—

அருவிகள் - அருவிகளானவை

சந்தொடு சந்தனமரங்களோடு

மணியும் ரத்னங்களையும்

அணி மயில் } அழகிய மயில் தோகைகளை
தழையும் } யும்

தழுவி வந்த உருட்டிக்கொண்டுவந்து

நிரந்து நெருங்கி

வந்து இழி பிரவஹிக்கப்பெற்ற

சாரல் பக்கங்களை யுடைத்தான

மாலிருஞ் } திருமாலிருஞ்
சோலை } சோலையை

வணங்குதம் } வணங்குவோம் வா.
வா }

* * *—நெஞ்சே! ப்ராப்தமான பகவத்விஷயத்தை வணங்கினாலும்
வணங்கு, தவிரிலும் தவிர; முந்துற முன்னம் விஷயந்தரஸங்கத்தை யொழித்து
நிற்கப்பாராய் என்கிறார் முதலடியில்.

இவ்வாழ்வார் மேல் பதினொராமத்தில் “கண்ணாளன் கண்ணமங்கை நக
ராளன் கழல்குடி அவனை உள்ளத்து, எண்ணுத மானிடத்தை யெண்ணுதபோ
தெல்லாமினியவாரே” என்றருளிச் செய்கிறார்; இதன் உட்கருத்து யாதெனில்,
‘எம்பெருமானைச் சிந்திக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; எம்பெருமானைச்
சிந்தியாத பாவிகளை நெஞ்சிலிட்டெண்ணு திருக்கவேணுமென்பதே என்னுடைய
நிர்ப்பந்தம்’ என்பதாம். அதுபோலவே இங்கும் அருளிச்செய்கிறார்—பகவத்
விஷயத்தைப் பற்றவேண்டுவது முக்கியமன்று; இதர விஷயப்பற்றை விட்
டொழிக்க வேண்டுவதே முக்கியம் என்பது தோன்ற முந்துறவுரைக்கேன் என்
கிறார்.

விட்டொழிக்க வேண்டியவர்களை “விரைக்குழல் மடவார்” என்று சிறப்
பித்துக் கூறுவானேன்? உபாதேயமான விஷயங்களுக்கன்றோ சிறப்பான விசே
ஷணமிடவேண்டும்; ஹேயமான விஷயங்களுக்கு அவற்றின் இழிவு தோன்ற
விசேஷணமிட வேண்டாவோ? என்னில்; இஃது உண்மையே; ஆழ்வார் தம்
முடைய கருத்தாலே விரைக்குழல் மடவார் என்கிறாரல்லர்; உலகர் சொல்லிக்
கொண்டு திரிகின்ற வாக்கியத்தை சேஷபமாக அதுவதிக்கிறபடியா மத்தனை.
ஆழ்வாருடைய நாவீறு இருந்தபடி.

தமோறல் = இதனை எதிர்மறை வினைமுற்றுகவுங் கொள்ளலாம்; (நெஞ்சமே)
தமொறாதே என்றபடி; தமொற்றமாவது—கலங்குதல், குழம்புதல். ‘மடவார்
கலவியையா விட்டுவிடுவது’ என்று ஆலோசியாமல் சடக்கென விட்டுத் தொலை
என்றவாறு.

அதனை விட்டால் வேறென்றைப் பற்றவேணுமே; அதுதன்னை யருளிச்
செய்கிறார் மேல் முன்றடிகளாலே. ஸப்தத்விபங்களையும் ஸப்த ஸமுத்ரங்களை
யும் எடுத்துக் கூறினது மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷண
மென்க. தானே காரியப் பொருள்களாக விரிந்து நிற்கின்ற பெருமான் எழுந்
தருளியிருக்குமிடமாயும், சந்தன மரங்களையும் சிறந்த ரத்னங்களையும் மயில்
தழைகளையும் உருட்டிக்கொண்டு அருவிகள் ப்ரவஹிக்கப் பெற்றதாயுமுள்ள திரு
மாலிருஞ்சோலைமலையை வணங்குவோம் வா என்றாராயிற்று.

ஸப்தத்தீபங்களாவன:—“நாலலந் தீவே இறலித் தீவே, குசையின் தீவே கிரவுஞ்சத் தீவே, சான்மலித் தீவே தெங்கின் தீவே, புட்கரத் தீவே யெனத் தீவேழே.” (திவாகரம்.)

ஸப்த ஸமுத்தரங்களாவன:—“உவரோடு கரும்புமது நெய் தயிர் பால் புனல், மாகடலேழென வகுத்தனர் புலவர்.” (இதுவுமது.)

சந்து—‘சந்தநம்’ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு.

மாலிருஞ்சோலை = பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்றும் ‘வநயிரி’ என்று வடமொழியிற் கூறப்படுவதும், ‘கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் அழகர் திருமலை’ என்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகிற நான்கு திருப்பதிகளுள் ஒன்றும், “இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் மாலிருஞ்சோலை யென்னும் பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர்” என்றபடி ஆன்றோர் கொண்டாடப் பெற்ற மஹிமை யுடையதுமானதொரு திவ்யதேசம். “ஆயிரம் பூம் பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே” என்றபடி மிகப்பெரிய பல சோலைகளை யுடைய மலையாதலால் ‘மாலிருஞ்சோலைமலை’ என்று திருநாமமாயிற்று; மால்—பெருமை; இருமை—பெருமை; இவ்விரண்டும் தொடர்ந்து ஒரு பொருட் பன்மொழியாய் நின்றன. இனி, மால்—உயர்ச்சி; இருமை—பரப்பு என்று கொண்டு உயர்ந்து பரந்த சோலைகையுடைய மலையென்றது முண்டு. ... (க)

இண்டையும் புனலும் கொண்டிடை யின்றி யெழுமினோ தோழுதுமென்று * [இமையோர்

அண்டரும் பாவ வரவனைத் துயின்ற சுடர்முடிக்க கடவுள்தம் கோயில் *
விண்டலர் தூளி வேய்வளர் புறவில் விரைமலர்க் குறிஞ்சியின் நறுந்தேன் *
வண்டமர் சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதம் வாமட நெஞ்சே! (உ)

இண்டையும் ‘பூமாலையையும்
புனலும் தீர்த்தத்தையும்
கொண்டு ஏந்திக்கொண்டு
இடை இன்றி நிரந்தரமாக
தொழுதும் ஸேவிப்போம்
எழுமின் } எழுங்கிருக்கன்’ என்று
என்று } சொல்லிக்கொண்டு
இமையோர் நித்யஸூரிகளும்
அண்டரும் தேவர்களும்
பாவ ஆசுரயிக்க
அரவு அனை { சேஷசயனத்தில்
துயின்ற } திருக்கண்வளர்ந்தருள்
கின்றுகூடும்
சுடர் முடி { சோதிமிக்க கிரீடத்தை
யுடையவனுமான
கடவுள்தம் எம்பெருமானுடைய

கோயில் இருப்பிடமாய்,—
விண்டு அலர் விண்விளியாநிற்பதாய்
தூளி தூன்களை யுடையதான
வேய் மூங்கில்
வளர் வளர்ப்பெற்ற
புறவில் சுற்றப்பக்கங்கூடில்
விரை பரிமளம் மிக்க
குறிஞ்சி } குறிஞ்சிப்பூவினுடைய
மலரின் }
நறு தேன் செவ்வத்தேனிலே
அமர் படிந்த
வண்டு வண்டுகளை யுடைய
சாரல், மாலிருஞ்சோலை வணங்குதம்
மட நெஞ்சே வா—.

* * *—நெஞ்சமே! திருமாலிருஞ்சோலையை வணங்குவோம் வா; அஃது எப்படிப்பட்ட தலம் தெரியுமோ? மேலுலகத்தவர்கள் தங்கள் போல்வாரான பக்தர்களை நோக்கி, ‘நல்ல பூமலைகளையும் அர்க்கிய பாத்ய ஆசமநீயங்களுக்கு உரிய தீர்த்தத்தையும் சேகரித்துக்கொண்டு புறப்படுங்கோள்’ என்று சொல்லிப் பலரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து ஆசரயிக்கத் (திருப்பாற்கடலிலே) திருவனந் தாழ்வான்மீது திருக்கணவளர்ந்தருளின பெருமான் அவ்விடத்திற்காட்டிலும் இதுவே பாங்கானவிடமென்று போந்தருளித் திருவபிஷேகமணிந்து வாழுமிட மாயிற்று இத்திருமலை. இன்னமும், விண்டு விரிகின்ற மூங்கில்கள், வளரப் பெற்ற சுற்றுப்பக்கங்களில் நறுமணம் மிக்க குறிஞ்சிப் பூக்களினுடைய செவ் வித்தேனிலேபடிந்த வண்டுகளையுடைய பர்யந்தங்களை யுடையது. (உ)

பிணிவளராக்கை நீங்கநின் நேத்தப் பேருநிலமருளில் முன்னருளி *
அணிவளர் குறளா யகலிட முழுதும் அளந்தவேம் மடிகள்தம் கோயில் *
கணிவளர் வேங்கை நெடுநிலமதனில் குறவர்தம் கவணிடைத் தூரந்த *
மணிவளர் சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே! (நட)

மட நெஞ்சே!-;		எம் அடிகள் } எம்பெருமானுடைய தம் கோயில் } இருப்பிடமாய்,-	
பிணி வளர்	நோய்கள் வளரப்பெற்ற	கணி வளர் } வேங்கை }	{ காலமுணர்த்தும் சோதிடன் போன்று வளர்கின்ற வேங்கைமரங்களை யுடைய
ஆக்கை	சரீரம்		
நீங்க	நீங்குமாறு		
நின்று ஏத்த	நின்று துடிப்பதற்காக	நெடு நிலம் } அதனில் }	விசாலமான பூமியிலே
பெரு நிலம்	பாந்த பூமியை	குறவர்	குறவர்கள்
அருளில்	கருபையினாலே	தம்	தங்களுடைய
முன் அருளி	முன்னே தந்தருளினவனும்	கவண் இடை } தூரந்த }	{ கல்லெறியுங் கயிற்றில் வைத்து எறிந்த
அணி வளர் } குறன் ஆய் }	அழகுமிக்க வாமநமூர்த்தி யாய்		
அகல் இடம் } முழுதும் }	பூமிப்பரப்பை யெல்லாம்	மணி	மணிகளினொளி
		வளர்	யிருதியாகக் காணப்பெற்ற
		சாரல்	சுற்றுப்பக்கங்களை யுடைய
அளந்த	அளந்துகொண்டவனுமான	மாலிருஞ்சோலை, வணங்குதும் வா-.	

* * *—பிணிகள் வளரநின்ற சரீர சம்பந்தம் தொலையவேனுமென்று பக்தர்கள் தன்னைத் துதித்துப் பிரார்த்திக்கும் பொருட்டு விசாலமான இந்நில வுலகத்தைப் படைத்தருளினவனும், இப்படி தன்னதான விபூதியைக் கொள்ளை கொண்ட மாவலியின் செருக்கை யடக்குதற்காக அழகிய வாமநமூர்த்தியாகத் திருவவதரித்து மூவடிமண் இரந்து நீரேற்றுப்பெற்று நிமிர்ந்து முவுலகமளந்து கொண்டவனுமான பெருமான் தித்ய ஸக்திபண்ணி யிருக்கப்பெற்ற திருமா லிருஞ்சோலையை வணங்குவோம் வா மட நெஞ்சே!

[கணிவளர் இத்யாதி.] 'கணி' என்று சோதிடனுக்குப் பெயர்; (கணிப் பவன் என்று காரணப்பெயர்.) அத்தலத்தில் காலங் கூறுதற்குச் சோதிட ரில்லை; வேங்கை முதலிய மாங்களை காலங்கூறுவனவாம்: அந்தந்த மாங்கள் உரிய காலங்களிலே புஷ்டிக்கின்றமையால் 'இதுஇன்னகாலம்; இதுஇன்னகாலம்' என்று அதுகொண்டே அனைவரும் காலமுணர்ந்து கொள்ளும்படி யிருத்தலால் 'கணிவளர் வேங்கை' எனப்பட்டது. அன்றியே, கண்ணி என்பது கணியெனத் தொக்கியிருப்பதாகக் கொண்டு, பூங்கொத்துகள் வளரப்பெற்ற வேங்கைமர மென்று உரைக்கலாமாயினும் அது அத்துணைச் சிறவாதென்க. கவண்-கற்களை யெறிபுங் கபிறு. குறவர்கள் ரத்னங்களைக் கவண்களிலிட்டு எறிவதாகக் கூறிய விதனால் ரத்னங்கள் எளிதாகக் கிடைக்குந் தலம் இது என்றதாம். (ஈ)

சூர்மையிலாய பேய்முலை சுவைத்துச் சுசேர மசேலைத் துரந்து *
நீர்மையிலாத தாடகை மாள நனைந்தவர் மனங்கொண்ட கோயில் *
கார்மலிவேங்கை கோங்கலர் புறவில் கடிமலர்க் குறிஞ்சியின் நறுந்தேன் *
வார்புனல்சூழ்தண் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (சு)

சூர்மையில } கொடுமையோடு கூடின
ஆய }
பேய் } {பூதனையென்னும்)
பேய்ச்சியினுடைய
முலை } (விஷந்தீற்றிய) முலையை
சுவைத்து } {அவனையிர்மானச்)
சுவைத்துண்டவனும்,
சுடு சரம் } கொடிய அம்புகளை
அடு சில } {பகைவரைமுடிக்கவல்ல
தூர்தி } வில்லிலே தொடுத்தி
விட்டு
நீர்மை இலாத } இரக்கமற்றவளான
தாடகை மாள } தாடகைமுடியும்படி
கினைந்தவர் } ஸங்கல்பித்தவனான
பெருமான்
மனம் } திருவுள்ளம்பற்றி
கொண்ட } வாழுமிடமாய்,-
கோயில் }

கார் மலி } {மேகமண்டலம்வரை
ஒங்கிவளர்ந்த
வேங்கை } வேங்கைமரங்களும்
கோங்கு } கோங்குமரங்களும்
அவர் } விகலிச்சப்பெற்ற
புறவில் } பொழில்களிலே
கடி } பரிமளம்மிக்க
குறிஞ்சி } {குறிஞ்சிப்பூவினுடைய
மலரின் }
சுறு தேன் } செவ்வித்தேனினுடைய
வார்புனல் } ப்ரவாஹம்
சூழ் } சூழப்பெற்றதான
தண் மாலிருஞ்சோலை, வணங்குதும்,
மட நெஞ்சே! வா-.

* * * - திருவாய்ப்பாடியில் நள்ளிரவில் நஞ்சுதீற்றிய முலையை உண்ணக் கொடுத்துக் கொல்லவந்தவளான பூதனையென்னும் பேய்ச்சியை முலைபுண்கிற பாவனையிலே உயிரை யுறிஞ்சியுண்டு முடித்தவனும், விச்வாமித்ரமா முனிவ ருடைய வேள்வியைக் காக்கும்பொருட்டு எழுந்தருளுமடைவிலே தாடகை யென்னு மரக்கையைத் தடிந்தவனுமான பெருமான் இதுவே நமக்குப் பாங்கான விடமென்று விரும்பி வந்ததிக்குமிடமான திருமாலிருஞ்சோலையை வணங்கு வோம் வா மடநெஞ்சே!

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

சூர்மையில் ஆய=சூர்மையாவது சூரத்தன்ம; பயங்கரத்தன்மை; அதனோடு கூடிய என்றபடி. இனி, “சூருமணங்கும் தெய்வப்பெண்ணே” என்கிற படியே, ‘சூர்’ என்று தெய்வப்பெண்ணைச் சொல்லிற்றுகி, தெய்வப்பெண்ணாகிய யசோதைப் பிராட்டியின் வடிவிகாண்டு வந்தவளாகையாலே ஆரோபிதமான தெய்வப் பெண்தன்மையோடு கூடின என்று முரைக்கலாம்.

..... (ச)

கார்மலிவேங்கை = நீலவேங்கைமரம் என்னவுமாம்.

வணங்கலி லரக்கன் செருக்களத் தலிய மணிமுடி யோருபதம் புரள *
அணங்கெழந் தவன்றன் கவந்தம்நின்ற அமர்செய்த வடிகள்தம் கோயில் *
பிணங்கலில் நெடுவேய் ஐதிமுகம் கிழிப்பப் பிரசம்வந்திழிதரப் பெருந்தேன் *
மணங்கமழ் சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதம் வா மடநெஞ்சே. (ரு)

மட நெஞ்சே!-;

வணங்கல் } வணக்கமற்ற இராவணன்
இல் அரக்கன் }
செருகளத்து போர்க்களத்தில்
அலிய முடியும்படியாகவும்
மணி முடி } (அவனது) மணியணிந்த
ஒருபதம் } முடிகள் பத்தும் தரையில்
புரள } புரளும்படியாகவும்
அவன் தன் } அவனுடைய கபந்தம்
கவந்தம் }
அணங்கு } தெய்வாவேசங்கொண்டது
எழுந்த } போல
கின்று ஆட கின்று ஆடும்படியாகவும்
அமர் செய்த யுத்தம் பண்ணின

அடிகள் தம் கோயில்-;

பிணங்கலில் } ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி
யிருப்பதோடுகூடின
நெடு வேய் } ஒங்கின மூங்கிலின்
நுதி } நுனி
முகம் கிழிப்ப } (மலையுச்சியிலுள்ள
தேன் கூட்டின்)
வாயைக்கிழிக்க,
பிரசம் வந்து } (அதிலுள்ள) தேனிக்கள்
இழிதர } சிதற
பெரு தேன் அதிகமான தேனினுடைய
மணம் பரிமளம்
கமழ் வீசப்பெற்ற
சாரல் பக்கங்களை யுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை, வணங்குதம் வா-.

* * *—“ஹ்யா ஊஜ்யபஜவ்யவம் நநஜெயம் து கஸுலிஜ—தவிதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்” [இருபிளவாகப் பிளந்து இரு பக்கங்களிலும் இரு துண்டமாக விழுந்தாலும் விழுவனையன்றி ஒருவர் காவில் தலைசாய விழமாட்டேன்] என்று வணங்காமுடி மன்னனாய் இறுமார்திருந்த இராவணன் அமார்க்களத்திலே மடிய, தேவதைகளுடைய வரத்தாலே திண்ணிய வையாய் மணியமங்கலான அவனது முடிகள் பத்தும் புற்று மறிந்தாற்போலப் புவிமேல் கிந்திப் புரள, அவனது கபந்தமானது தைவாவேசங் கொண்டது போல கின்றது, ஸக்கல்பத்தாலன்றிக்கே படையெடுத்து வந்து வீரவாசி தோற்றப் பூசல் பொருத பெருமானுறையுமிடமான திருமாலிருஞ்சோலையை வணங்குவோம் வா மடநெஞ்சே! என்கிறார்.

ஒன்றோடொன்று பிணந்து மிக்க ஒக்கத்தையுடைத்தான மூங்கில் மலை முழஞ்சிலே வைத்த தேன்கூட்டளவும் வளர்ந்து தனது நுனியாலே அதனுடைய

வாயைக் கிழிக்க, அங்குள்ள தேனீக்கள் சிதற, அதனால் எங்கும் தேன் மண் நாதப் பெற்ற சாரலைபுடைவதாம் இத்திருமலை.

அணங்கு—தெய்வம்; அணங்கெழுதல்—தெய்வாவேசங் கொள்ளுதல். கவந்தம்—கவசம் மென்னும் வடசொல் விகாரம்; தலைநீங்கிய உடற்குறை. பிரசம்—தேனுக்கும் தேனீக்கும் பெயர். (ரு)

விடங்கலந் தமர்ந்த வரவணைத் துயின்று விளங்கனிக் கிளங்கன்று விசிறி * குடங்கலந்தாடிக் குரவைமுன் கோத்த கூத்தவேம் மடிகள்தம் கோயில் * தடங்கடல் முகந்து விசம்பிடைப் பிளிற்றத் தடவரைக் களிற்றென்று முனிந்து * மடங்கல்நின் றதிரும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா மடநெஞ்சே. (கூ)

மட நெஞ்சே!-;

விடம் கலந்து { (பிரதிகூலர்மேல் உமிழ்வதற்காக) விஷத்தோடேகூடி.
அமர்ந்த வாய்ப்பாக அமைந்த
அரவு அணை { திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில்
துயின்று பள்ளிகொள்பவனாயிருந்து (அதைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து பிறந்தருளி)
முன் முன்பொருகால்
விளங்கனிக்கு { (அனுராவேசங்கொண்ட) விளம்பமுத்தின்மீது
இன கன்று { (அப்படியே அனுரா வேசங் கொண்ட ஒரு) கன்றுகுட்டியை
விசிறி வீசியெறிந்தவனாயும்
குடம் கலந்து { பலகுடங்களைச் சேர்த் ஆடி { தெடுத்தாடினவனாயும்
குரவை { ராஸகீடை கோத்த { நடத்தினவனாயும்

கூத்த { இப்படிப்பட்ட பலவகை யான ஆச்சரிய சேஷத்தங்களை யுடையனாயுமுள்ள
எம் அடிகள் தம் { எம்பெருமானுடைய கோயில்-; (மேகங்களானவை) ஆழ்ந்தகடலிலே நீரைமொண்டுகொண்டு ஆகாசத்திலே (ஏறி) கர்ஜிக்க, (அதைக்கேட்டு) மடங்கல் சிங்கமானது
தட வரை களிறு என்று முனிந்து { பெரியமலையிலுள்ள யானை (கர்ஜிக்கிறது) என்றெண்ணித் சிற்றறங்கொண்டு
நின்று அதிரும் { நிலவின்று பிரதிகர்ஜிக்கப் பெற்ற மாலிருஞ்சோலை, வணங்குதும் வா-.

* * *—திருப்பாற்கடலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே திருக்கண்வளர்ந்தருளி “வணஷ நாராயணம் ஸ்ரீராமு கூராரண-வதிகெதநம்! நாமவய-உக்ஷஸ்யஜ்ஜ ஹ்யாமதொ யுராஹ்வாரீ = ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமார் கூரார்ணவதிகேதந:—நாகபர்யங்க முத்ஸர்ஜ்ய ஹ்யாகதோ மதாராம் புரீம்” என்கிற படியே அவ்விடத்தைவிட்டு வந்து வடமதாரையிலே பிறந்து திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே கறுக்கொண்ட கஞ்சனால் வவப்பட்ட அசுரர்களில் ஒருவன் விளாமரமாகவும் மற்றொருவன் கன்றுகுட்டியாகவு மிருந்து நலியத் தேடியிருந்தவளவிலே முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களையும் நீதியிலே கன்றினால் விளவெறிந்து இரண்டையும் ஒருங்கே முடித்தவனும், கைகளிலும்

தோள்களிலும் தலையிலும் அடுக்குக் குடங்களை வைத்து ஆடுகையாகிற குடக் கூத்தை நிகழ்த்தினவனும், “சுமநா ௨௦மநா ௨௦மநா ௨௦மநா ௨௦மநா ௨௦மநா ௨௦மநா = அங்கநாமங்கநாமந்தரே மாதவ: மாதவம் மாதவஞ் சாந்தரேணங்கநா” என்கிறபடியே ஒவ்வொரு கண்ணபிரானாகப் பல திருவுருவங்கொண்டு ஆடுவதாகிற ராஸக்ரீடை யென்கிற குரவைக்கூத்தை யியற்றினவனுமான திவ்ய சேஷ்டித நிதியான தேவன் ஸந்நிதிபண்ணியிருக்குமிடமான திருமாலிருஞ்சோலையை வணங்குவோம் வா மடநெஞ்சே! என்கிறார்.

கடலில் மணலே மிகுதி யென்னலாம்படியாக நீர்ப் பகுதியை முழுதும் முசுந்துகொண்ட மேகங்கள் ஆகாசத்தே ஏறிப் பரமகம்பிரமாக முழங்க அம் முழக்கத்தைச் செவியுற்ற சிங்கம் மலையிலுள்ள யானையே இப்படி அச்சங்கெட்டுக் காஜிக்கின்றதென்று மயங்கி ‘நாம் வாழுமிடத்திலே யானையும் இப்படி செருக்குக் கொள்ளக் கடவதோ? என்று சீறி அதற்குப் பிரதிகாஜனை செய்யப் பெற்றதாம் இத்திருமலை.

மடங்கல்—சிங்கம். (க)

தேனுகளுவி போயுகவங்கோர் செழுந்திரள் பனங்கனி யுதிர் *
தானுகந் தெறிந்த தடங்கடல் வண்ணர் எண்ணிமு னிடங்கொண்ட கோயில் *
வானகச் சோலை மரதகச் சாயல் மாமணிக் கல்லதர் நிறைந்து *
மானுகர் சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா மடநெஞ்சே. (எ)

மடநெஞ்சே!—;
தேனுகன் தேனுகாஸுரனுடைய
ஆவி பிராணன்
போய் உக தொலைந்துபோவதற்காக
அங்கு அவ்விடத்தில்
ஒர் செழு திரள் } அழகாகத் திரண்டிருந்த
பனங்கனி } பனம்பழங்கள்
உதிர் } உதிரும்படியாக
தான் எறிந்து } அக்கழுதையைப்
உகந்த } பனங்கனிமேலெறிந்து
திருவுன்னமுலந்த
தட கடல் } கம்பீரமான கடல்போன்ற
வண்ணர் } வடிவையுடையரான
பெருமான்
முன் முன்பு

எண்ணி { இதுவே பாங்கான இட
மென்று திருவுன்னம்பற்றி
இடம் } இருப்பிடமாக
கொண்ட } ஸ்வீகரித்த
கோயில்—,
மான் மான்களானவை,
மரதகம் } மரதகமணிபோன்ற
சாயல் } ஒளியையுடையவையாய்
வானகம் } ஆகாசத்தளவும்
ஒங்கிவைகளான
சோலை சோலைகளிலிருக்கிற
மா மணிக் கல் } நீலப்பாறைவழிகளில்
அதர் } (புகுந்த)
நிறைந்து நிறைய இருந்து
நுகர் மேயப்பெற்ற
சாரல் பக்கங்களை யுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை, வணங்குதும் வா—.

* * *—கம்ஸனது ஏவுதலால் கழுதையான வடிவைக்கொண்டு காட்டுக் குள்ளே கண்ணபிரானை நலிவதாக வந்தவன் தேனுகனென்னு மசுரன். கண்ண பிரான் பலராமனோடும் ஆயர் சிறுவர்களோடும் மாடு மேய்த்துக்கொண்டு, பழங்

கள் அழகாக மிகுதியாய்ப் பழுத்து வாஸனை விசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பனங் காட்டை யடைந்து அப் பனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில் அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதை வடிவங்கொண்ட தேனுகாசரன் கோபமுண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப்போர்செய்ய உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும் பற்றி அவ்வசரக் கழுதையைச் சுழற்றி உயிரிழக்கும்படி பனைமரத்தின் மேலெறிந்து அழித்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது. இப்படி விரோதி நிரஸந சீலனாய் இதுவே ஹேதுவாகத் திருமேனி புகர் பெற்றிருக்கின்ற பெருமான் மற்றெல்லா விடங்களிற் காட்டிலும் இவ்விடமே நமக்கு வாய்த்ததென்று விரும்பி வாழ்மிடமான திருமாலிருஞ்சோலையை வணங்குவோம் வா மடநெஞ்சே! என்கிறார்.

மரதகப்பச்சையின் நிறங்கொண்டு ஆகாசப்பரப்படைய ஒங்கி யிருந்துள்ள சோலையினுள்ளில் நீலப்பாறை வழியே போய்ப்புக்கு மார்கள் தேனைப்பருகா நின்னுள்ளதாம் இத்திருமலை.

அதர்—வழி. (எ)

புதமிகு விசும்பிற் புணரிசேன் றணவப் பொருகடலரவணைத் துயின்று *
பதமிகு பரியின் மிகுசினம் தலிர்த்த பனிமுகில் வண்ணர்தம் கோயில் *
கதமிகு சினத்த கடதடக் களிற்றின் கவுள்வழி களிவண்டு பருக *
மதமிகு சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா மடநெஞ்சே. (அ)

மடநெஞ்சே !-;

புணரி { (திருப்பாற்கடலின்)
அலைகளானவை

புதம் மிகு { மேகங்கள் நிறைந்த
விசும்பில் { ஆகாசத்திலே சென்று
சென்று { உறையும்படியாகக்
அணவபொரு { கொந்தளிர்கிற

கடல் திருப்பாற்கடலிலே

அரவு அணை { திருவனந்தாமலானாகிற
படுக்கையின்மீது

துயின்று பள்ளிகொள்பவனாயிருந்து

(அதைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியிலே

வந்து பிறந்தருளி)

பதம் மிகு { முயற்செமிக்க
பரியின் { (கேசியென்கிற)
குதிரைவடிவான
அசுரனுடைய

மிகு சினம் மிக்கசேற்றத்தை

தலிர்த்த போக்கினவரும்

பனி முகில் { குளிர்ந்தமேகம்போன்ற
வண்ணர்தம் { வடிவை யுடையவருமான
பெருமானுடைய

கோயில்-;

கதம் மிகு மிக்ககோபத்தையுடைத்தாய்

சினத்த { (அதற்கு மூலமான)
தவேஷத்தையுடைத்தாய்

கடம் மதங்கொண்ட

தட பெரிய

களிற்றின் யானையினுடைய

கவுள் வழி கபோலத்தின் வழியே

(பெருகாநின்ற)

களி மதஜலத்தை

வண்டு வண்டுகள்

பருக { பாணம்பண்ணாநிற்கச்
செய்தேயும்

மதம் மிகு { மதநீர்பாய்த்த வெள்ளமிடா
சாரல் { நின்ற பக்கங்களை
யுடைத்தான

மாலிருஞ்சோலை, வணங்குதும் வா-.

* * *—இரண்டாமடியில் க்ருஷ்ணவதார சேஷ்டி தத்தை அதுபவிக்க வேண்டி அவ்வவதாரத்திற்கு முந்தின நிலைமையான சுநீரஸாகரசயனத் திருக் கோலத்தை அதுபவிக்கிறார் முதலடியில். திருப்பாற்கடலின் அலைகள் ஆகாசத் தளவுங் கிளர்ந்து கொந்தளிக்கின்றனவாம். அப்படிப்பட்ட அலைகள் துடைகுத்த உறங்கியருளி அங்கு நின்றும் திருவாய்ப்பாடியேறப் போந்தருளிச் செய்த சேஷ்டி தங்கலில் ஒன்று பதமிகுபரியின் மிகுசினந் தவிர்த்தது;—ஒருநாள் கம்ஸனா லேவப்பட்ட கேசி யென்பானோர் அசுரன் குதிரையினுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் தூர்த்திக்கொண்டு தன்மேற் பாய்ந்துவர, தன் திருக்கையை நன்றாய்ப் பெருக்கி நீட்டி அதன்வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற் களை யுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளி இப்படிப்பட்ட விரோதி நிரஸநமே ஹேதுவாகத் திருமேனி புகர்பெற் றிருக்கும் பெருமான் உறையுமிடமான திருமாலிருஞ்சோலையைத் தொழுவேம். எழு நெஞ்சமே! என்கிறார்.

மத்தகஜங்களின் கபோலத்தின் வழியே உண்டான மதஜலத்தை வண்டுகள் பருக, பின்னையும் மதம்பாய்ந்து வெள்ளமிடா நின்றள்ள சாரலை யுடையதாம் இத்திருமலை.

புதமிகுவிசம்பு = 'அம்புதம்' என்னும் வடசொல் மேகமென்னும்பொருளது; அச்சொல்லே இங்கு முதற்குறையாகப் புதம் என வந்துள்ளது. 'கபோலம்' என்னும் வடசொல் 'கவுள்' எனச் சிதைந்து கிடக்கிறது. [களிவண்ணே பருக மதமிகுசாரல்] கடலில் ஒரு மூலையிலே கொசு இருந்து நீரைப்பருகினாலும் கடல் வற்றுதாப்போலே எத்தனை வண்டுகள் பானம் பண்ணினாலும் மதநீர் வற்றுதே பாய்ந்து வெள்ளமிடு மென்ப. (அ)

புந்தியில் சமணர் புத்தரென் றிவர்கள் ஒத்தன பேசவுமுகந்திட்டு *
எந்தைபெம்மானா ரிமையவர் தலைவர் எண்ணிமு னிடங்கொண்ட கோயில் *
சந்தனப் போழிலின் தாழ்சினை நீழல் தாழ்வரைமகளிர்கள் னாளும் *
மந்திரத் திறைஞ்சும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா மடநெஞ்சே. (க)

மட நெஞ்சே 1-;

புத்தி இல்

விவேகமற்ற

சமணர்

சமணரென்றும்

புத்தர் என்ற

இவர்கள்

{ பொளத்தர் என்றும்
சொல்லப்படுகிற
வேதபாஹியர்கள்

ஒத்தன

{ தங்களுடைய தூர்ப்புத்திக்கு
ஒத்த பொருள்களை

பேசவும்

சொல்லச் செய்தேயும்

உகந்திட்டு

{ (இப்பாவிகள் தம்மைப்
பணியாவிட்டாலும்
அன்பர்க்கு உதவப்
பெற்றோமே! என்று)
திருவுள்ள முகந்தி

எந்தை

பெம்மானார்

{ எந்தந்தைமுதலானாருக்கும்
நாதராய்

இமையவர்

தலைவர்

{ நித்யஸூரிகளுக்குத்
தலைவரான பெருமான்

முன்

முன்னே

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

வண்டு அமர் வண்டுகள்படிந்த
சாரல் பக்கங்களை யுடைய
மாலிருஞ் } திருமாலிருஞ்சோலையி
சோலை } லுள்ள
மா மணி } நீலமணிவண்ணரான
வண்ணரை } அழகரை
வணங்கும் } வணங்குகின்ற
தொண்டரை } பாகவதர்களை
பரவும் துதிப்பவரும்
சுடர் ஒளி } மிக்கவொளிபொருந்திய
நெடு வேல் } பெரிய வேற்படையை
யுடையவரும்
சூழ் வயல் } பரந்த வயல்களை யுடைய
ஆலி நல் } நல்ல திருவாலி
நாடன் } நாட்டுக்குத் தலைவரும்

கண்டல் நல் } தாழைகளை அழகிய
வேலி } வேலியாகக்கொண்ட
மங்கையர் } மங்கைநாட்டி லுள்ளார்க்கு
தலைவன் } நிர்வாஹகருமான
கலியன் ஆழ்வார்
வாய் ஒலி } திருவாய்மலர்ந்தருளிய
செய்த }
பனுவல் } இப்பாசரங்களைக் கொண்டு
இவை }
கொண்டு }
பாடும் தவம் } பாடும்படியான பாக்கிய
உடையார்கள் } முடையவர்கள்
குரை கடல் } ஒலிக்கின்ற கடலால்
இவ்வுலகு } சூழப்பட்ட இவ்வுலகை
ஆள்வர் ஆளப்பெறுவர்.

* * * —எங்கும் தேன் நசையாலே வண்டுகள்படிந்த சாரலையுடைத்தான
திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே விலகாது நிவ்யமங்கள விக்ரஹ விசிஷ்டராய்க்
கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற அழகரை அவ்வடிவழிகில் ஈடுபட்டு ஆசிரயிக்கு
மவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் துதிப்பதாகிற பாகவத நிஷ்டையிலே ஊன்
றினவரான திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியைக்
கொண்டு ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடும்படியான பாக்கியமுடையவர்கள்
கடல்குழந்த பூமிக்கு நிர்வாஹகராயிருக்கப் பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத்
தலைக்கட்டினாராயிற்று. (க)

அடிவரவு:—முத்தர, இண்டை, பிணி, சூர்மை, வணங்கலில், விடம், தேனுகன்,
புதமிரு, புத்தி, வண்டமர், மூவர்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜயந்திருவடிகளே சரணம்.

உண்டு	{	(பிரளயகாலத்தில்) திரு வயிற்றில்வைத்து நோக்கி
உமிழ்ந்த	{	பிறகு வெளிப்படுத்தினவ னும்
தேவர்கள் நாயகனை	{	சித்தபஸுதிரிகளுக்கு நாதனும்
திருமாலிருஞ் சோலை நின்ற	{	திருமாலிருஞ்சோலை மலையில்கிற்பவனுமான
கோவலர் கோலிந்தனை	{	கோபாலக்குஷ்ணனான எம்பெருமானை
கொடி ஏர் இடை	{	கொடிபோன்ற இடையை யுடையளான என்மகள்
கூடும் கொலோ	{	ஆணையப்பெறுவனோ?

* * *—ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவர்களென்றும் த்ரிமூர்த்தி களென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற அரி அயன் அரன் என்னுமிவர்தம்முள் முழுமுதற் கடவுளாய், திருப்பாற்கடலிலே பிரமன் முதலியோருடைய கூக்குரல் கேட்கும் படி வந்து திருக்கண்வளர்ந்தருளி, விலகண்ணமான திருநாபிக்கமலத்திலே நான் முகன் வழியாக உலகங்களையுண்டாக்கிப் பின்னைப் பிரளயம் வந்தவாறே வயிற் றிலே யெடுத்துவைத்து அங்ஙனம் உள்ளேகிடந்து நெருக்குப்பட வெண்ணு தென்று வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு இவ்வகையாக ரகண்ணமே தொழிலா யிருக்கின்ற எம்பெருமான் நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனாயிருக்கு மிருப்பையும் விட் டுத் திருமாலிருஞ்சோலையிலே க்ருஷ்ணாவதார ஸௌலப்ய காஷ்டையை வெளி யிட்டுக்கொண்டு வந்து நிற்கிறான்; அவனோடே கூடவேணுமென்று என்மகளான பரகால நாயகி பாரிக்கின்றாள்; இப்பாரிப்புபயன் பெறுமோ, அன்றி ஆசைப்பட் டிருக்குமித்தனையேயோ! என்று கவல்கிறாள் பரகாலஜநி.

திருமாலிருஞ்சோலையழகரோடே கூடும்படியான பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோவென்று ஆழ்வார் கவலைப்படுதல் இத்திருமொழிக் குப் பரமதாற்பரியம்.

மூவரில் முன் முதல்வன் = “ஸஹஸ்ர ஸரீரவஸ்துஷ்டி” என்ற சுருதி யின்படி இந்திரனைக்கூட்டி மூவராக்கி, அம்மூவர்களிற்காட்டிலும் முழுமுதற் கடவுளாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கூறுவர். இரண்டாமடியில் “பூ வள ருந்தி” என்றும் பாடமுண்டு. புலனம்—வடசொல். (க)

புனைவளர் பூம்பொழிலார் பொன்னிசூழரங்கநகருள்
முனைவனை * மூவுலகும்படைத்த முதல்மூர்த்திதன்னை *
சினைவளர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலையின்ருள் *
கனைகழல்காணுங்கோலோ? கயற்கண்ணியெம்காரிகையே. (உ)

புனை வளர் { புனைமரங்கள் உளரப் பெற்ற
பூ பொழில் } பூஞ்சோலைகளை யுடையதும்
பொன்னி } திருக்காவேரியாலே சூழப்பட்டதுமான
அரங்கம் } திருவரங்கம் பெரியகோயிலில்
நகருள் } (திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற)
முனைவனை பிரதானமும்
மூ உலகும் } மூன்றுலோகங்களையும்
படைத்த } ஸ்ருஷ்டித்த

முதல் மூர்த்தி } முக்கிய மூர்த்தியானவனும்
தன்னை }
சினை வளர் பூ } பனைகள்மிக்க பூஞ்சோலைக
பொழில் சூழ } ளால் சூழப்பட்ட
திருமாலிருஞ் } திருமாலிருஞ்சோலையில்
சோலை } சிற்பவனுமான
கின்றான் } எம்பெருமானுடைய
கனை கழல் } (வீரக்கழலின்) ஒலியை
யுடைத்தான திருவடிகளை
கயல் கண்ணி } கயல்பொன்ற கண்களை
யுடையளான
எம் காரிகை } எமது அழகியமகள்
காணும் } ஸேவிக்கப் பெறுவாளோ?

* * *—புன்னை மரங்கள் மிக வளரப்பெற்ற பூம்பொழில்களை யுடைத் தாய்க் காவிரியாலே குழப்பட்டிராசின் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக் கண் வளர்ந்தருள்பவனும் முவுலகுக்கும் ஆதிகாரண பூதனுமான் ஸர்வேச்வரன் திருமாலிருஞ்சோலையிலே வந்து நிற்கும் நிலைமையிலே அப்பெருமானுடைய திருவடிகளைக் காணப்பெறவேணுமென்றிருக்கிற என்மகள் காணப்பெறுவளோ?

புனை—புன்னை; தொகுத்தல் விகாரம். பொன்னி—பொன்களைக் கொழித் கையாலே காவிரிக்கு இப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. ‘கநகநஜீ’ என்றும் ‘ஹேரி வமா’ என்றும் வடநூலில் வழங்கப்படுவதும் இதுவே. முனைவன்—கடவுட் பொதுப்பெயர்; முன்னையவன் என்றபடி; புராதனன். சினை—கருப்பம், அரும்பு, மரக்கொம்பு. கனைகழல்—விரத்தண்டை யணிந்த திருவடிகளென்றவாறு. காரிகை—அழகு; அதனையுடையவளுக்கு ஆகுபெயர்.

இரண்டாமடியிலுள்ள பகவத்கேசேஷணங்களிரண்டிலும் இரண்டாம் வேற் றுமை யுருபு அவிவகிதமென்று விடுக்க. (உ)

உணலேகேழினையுமொருபாலகனாலிலைமேல் *

கண்யேல்கோண்கேந்த கருமாணிக்க மாமலையை *

திண்டிறல்மாகரிசேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற *

அண்டர்தங்கோவினை யின்று அணுகுங்கோல்? என்னுயிழையே. (ஈ)

உலகு } ஸப்தலோகங்களையும்
வழிநீயும் }

உண்டு } (பிரளயகாலத்தில்) திரு
வயிற்றினுள் அடக்கி

ஒரு பாலகன் } ஒரு சிறுகுழியாய்

ஆல் இலை } ஓராலிலையினியீது
மேல் }

கண் ஆயில் } திருக்கண்வளர்ந்தருளி
கொண்டு }

உகந்த } திருவுள்ள முவந்த

கரு } பெரிய கருமாணிக்கமலை
மாணிக்கம் } போன்ற வடிவையுடைய
மா மலையை } வனும்

திண் திறல் } மிக்கவலிமைவாய்ந்த மத
மா கரி சேர் } யானைகள் சேரப்பெற்ற

திருமாலிருஞ் } திருமாலிருஞ்சோலை
சோலை } மலையில்

நின்ற } நிற்பவனுமான

அண்டர் தம் } தேவாதிதேவனை
கோவினை }

என் ஆய் } சுத்தமான ஆபரணங்களை
இழை } யணிந்துள்ள என்மகள்

இன்று } இப்போது

அணுகும் } கிட்டப்பெறுவளோ?
கொல் }

* * *—பிரளயத்தில் ஸகல லோகங்களையுமெடுத்து வயிற்றினுள்ளே வைத்து ஒரு சிறு குழவியாய் ஆலந்தரிரிற் கண்வளர்ந்த தேவாதிதேவன் திரு மாலிருஞ்சோலையிலே வந்து ஸம்ஸாரப் பிரளயத்தில் நின்றும் நம்மைக் காத்தருள் நிற்கிறானையாலே அவனை அணுகி அதுபவிக்கவேணுமென்று ஆவல்கொண்டு, இயற்கை யழகுக்கு மேலே செயற்கை யழகுக்காக ஆபரணங்களை யணிந்துள்ள என்மகள் அணுகப் பெறுவளோ?

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

கருமாணிக்கமாமலையை = மாணிக்கம் கரிய நிறத்ததன்றதால் இதனை இல்பொருளுவமை [அபூதோபமை] யாகக் கொள்க.

“அண்டர்” என்று இடையர்க்கும் தேவர்க்கும் பெயர். ஆயிழை = ஆய்தல்-ஆராய்தல்; நல்லதாகப் பார்த்தெடுத்து அணியப்பட்ட ஆபரணங்களையுடைய வள் என்கை; வினைத்தொகையன்மொழி. (ந)

சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம்முன்கீண்கேந்த *
பங்கயமாமலர்க்கண் பரணையெம்பரஞ்சுடரை *
திங்கள்நன்மாழிகிற்சேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற *
நங்கள்பிரானை யின்று நணுகுங்கோல் ? என்னன்னுதலே. (சு)

முன் முன்பொருகாலத்தில்,
செங்கம் அது } நாவலிம்ஹ மூர்த்தியாகி
ஆய் }
அவுணன் { (இரணியனென்னும்)
அசுரனுடைய
திறல் ஆகம் வலிமையுள்ள மார்பை
கீண்டு எளிதாகக்கிழித்து
உகந்த திருவுள்ளமுந்நவனும்
மா பெரிய
பங்கயம் மலர் தாமரைப்பூப்போன்ற
கண் { திருக்கண்களை
யுடையவனும்
பரணை { எல்லாரினும் மேம்பட்டவ
னும்
எம் எமக்கு நாதனும்

பாம் சுடரை { பாஞ்சோதியென்று
ஒதப்பட்டவனும்,
திங்கள் சந்திரமண்டலத்தோடும்
மா முகில் மேகமண்டலத்தோடும்
சேர் { படிந்த (செரத்தையுடைத்
தான)
நல் விலகணமான
திருமாலிருஞ்சோலையில்—;
நின்ற நிற்பவனுமான
நங்கள் பிரானை எம்பெருமானை
என் { அழகிய நெற்றியை
நல் நுதல் { யுடையனான என்மகள்
இன்று இப்போது
நணுகும் { சென்று
கோல் { சேர்ந்திடுவனோ?

* * * —பரம பக்தனான ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்குப் பல தீங்குகள் செய்த இரணியனுடைய உடலை நரலிம்ஹமூர்த்தியாய்த் தூணில் தோன்றிக் கிண்டொழித்து ‘ஆச்ரிதனுடைய விரோதி தொலையப்பெற்றோம்’ என்று திருவுள்ளமுந்நவனும், அவ்வுகப்புத் திருக்கண்களிலே தோற்றும்படி புண்டரீகாசனையிருப்பவனும் அத்திருக்கண்களைக் கொண்டே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று நிச்சயிக்கலாம்படி யிருப்பவனும், பாஞ்சோதி ஸ்வரூபியானவனும் மிகவுமோங்கின திருமாலிருஞ்சோலைமையிலே நமக்கு எளியனாய் நிற்பவனுமான பெருமானை என்மகள் இன்று கிட்டப் பெறுவனோ? (சு)

தானவன் வேள்விதன்னில் தனியேகுறளாய்நிமிர்ந்து *
வானமும்மண்ணகமுமளந்த திரிவிக்கிரமன் *
தேனமர் பூம்பொழில்குழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற *
வானவர்கோனையின்று வணங்கித்தொழ வல்லள்கோலோ? (ரு)

தானவன் { (மஹாபலியென்னும்)
அசுரனுடைய

வேள்வி தன்னில் } யாகத்திலே

தனியே அத்விதியான

குறள் ஆய் { வாமநமூர்த்தியாய்
(எழுந்தருளி)

கிமிர்ந்து { (உதகதானம் பெற்றவாறே)
ஒங்கிவளர்ந்து

வானமும் மேலுலகங்களையும்

மண் அகமும் கீழுலகங்களையும்

அளந்த அளந்துகொண்ட

திரி விக்கிரமன் { த்ரிவிக்கிரம
மூர்த்தியானவனும்

தேன் அமர் பூ { தேன்மிக்க பூஞ்சோலைக
பொழில் சூழ் } ளால் சூழப்பட்ட

திருமாலிருஞ்சோலையில்—;

கின்ற நிற்பவனுமான

வானவர் கோனை } தேவாதிதேவனை

(என்பெண்மகள்)

இன்று இப்போது

வணங்கி தொழுவல்லன் } ஸேவிக்கப்பெறுவனோ?

கொலோ

* * * —அஸுரகுலத்திற் பிறந்த மஹாபலியினுடைய யாகத்திலே ஆஸுர
பாக்குதிகளின் நடுவே தனியே வாமந வேஷத்தைப்பூண்டு எழுந்தருளி முவடி
மண் யாசித்து, உதகதானம் பெற்றவாறே ஒங்கிவளர்ந்து கீழுலகங்களையும் மே
லுலகங்களையும் அளந்துகொண்டவனும் தேன்மிக்க பூம்பொழில்களாலே சூழப்
பட்ட திருமாலிருஞ்சோலையி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமான தேவாதி தேவனை
என்மகள் இன்று கிட்டி வணங்கப் பெறுவனோ?
இப்பாட்டில் எழுவாய் வருசித்துக் கொள்ளவேண்டும். (ரு)

நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்குமரியான் *

வாசமலர்ப்பொழில் சூழ் வடமாமதுரைப்பிறந்தான் *

தேசமெல்லாம்வணங்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற *

கேசவநம்பிதன்னைக் கெண்டையொண்கண்ணிகாணுங்கொலோ?(கூ)

நேசம் இலாத } பரபக்தியில்லாதவர்களுக்
வர்க்கும் } கும்

நினையாத } ('சச்வரனில்லை' என்று
வர்க்கும் } நாஸ்திகவாதம்
பண்ணுவதற்காகிலும்
அவனை) நெஞ்சால்
எண்ணாதவர்க்கும்

அரியான் கிட்டக்கூடாதவனும்,

வாசம் மலர் } மணம்மிக்கமலர்களையுடைய
பொழில் சூழ் } சோலைகளால் சூழப்பட்ட

வட மா } திருவடமதுரையில்
மதுரை }

பிறந்தான் அவதரித்தவனும்

தேசம் } எல்லாத் தேசத்தவர்களா
எல்லாம் } லும் வந்துவணங்கப்படும்
வணங்கும் } தான்

திருமாலிருஞ்சோலையில்—;

கின்ற நிற்பவனும்

கேசவன் } சிறந்த சூழல்கற்றையை
நம்பி தன்னை } யுடையனுமான
பெருமானே

கெண்டை } கெண்டைமீன்போன்ற
ஒண் கண்ணி } கண்ணழகுடையளான
என்மகள்

காணும் } காணப்பெறுவனோ?

கொலோ

* * * —[நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்கு மரியான்.] நேசமாவது—
ஸ்நேஹம்; அதாவது பக்தி; அஃதில்லாதவர்களுக்கு எம்பெருமான் அரியவன்

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

என்றது தருதியே; 'நினைபாதவர்க்கு மரியான்' என்றது எவ்வளவு பொருந்தும்? நேசமிலாதவர்களுக்கு அரியனாகும்போது நினைபாதவர்களுக்கு எளியனாகப் பரஸுத்தியே யில்லாமையாலே அப்ராஸத்தப்ரதிஷேதம்போல் 'நினைபாதவர்க்கு மரியான்' என்னக் கூடாதன்றோ? "இந்தச் சரக்கை நூறு காசு கொடுத்தாலும் கொடுக்கமாட்டேன் ஒருகாசு கொடுத்தாலும் கொடுக்கமாட்டேன்" என்று சொல்லுவது எப்படி அஸம்பாவிதமோ அப்படியே இதுவும் அஸம்பாவிதமன்றோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; கேண்மின்; - 'நேசமிலாதவர்க்கு அரியான்' என்று மாத்திரம் சொல்லிவிட்டால், நேசமிலாதவர்களான சிசுபாலாதித்யர்களுக்குப் ப்ராப்தியுண்டானதாகச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களுக்கு என்ன கதி? ஸுவது வல்லவா பழித்தவனான சிசுபாலனுக்கு மோக்ஷம் கிடைத்ததென்பதைப் பராசரர் சொல்லிவைத்தார்; "ஊவவதுக்ருண வ்யாவாழிதஹ்ஸுக்ஷுரணாஹ்வாவஸ னபொ ஊவவதா ஸஹஸுபநீதஹ்ஸுவிந்நுவ வ்யஸுபயபௌ" என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம்; 1. கேட்பார் செவிகு சீழ்மை வசவுகளே வையும். சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன், திருவடிதாட்பாலடைந்த தன்மையறிவாரையறிந்தமே" என்றார் நம்மாழ்வாரும். ஆக; நேசமிலாதவர்களில் தலைவனான சிசுபாலனுக்கு எளியவனாகக் காண்கையாலே 'நேசமிலாதவர்க்கு அரியான்' என்றதற்கு மேலே ஒன்றுசொல்லிப் பரிஷ்கரிக்க வேண்டியதாயிற்று; அதற்காகவே "நினைபாதவர்க்கு மரியான்" என்றது; சிசுபாலன் நேசமிலாதவர்களிற் சேர்ந்தவனாயினும் நினைபாதவர்களிற் சேர்ந்தவனல்லன்; வைகிழவனுக்கும் பேர்சொல்லிவைய வேண்டுதலால் அதற்குறுப்பாக சிசுபாலன் எம்பெருமானை நினைத்தவனேயென்க.

இனி, "பரபக்திக்கும்அத்வேஷத்துக்கும் வாசுவையாதே தன்னைக் கொடுப்பா நெருவனென்கை" என்ற பெரியவாச்சான்பின்ன விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திப்படியே விவரணம் செய்து கொள்ளவுமாம்.

நேசமுள்ளவர்களுக்கும் நினைப்பவர்களுக்கும் எளியனும் என்பது முதலடியின் தேர்த்த கருத்து. இதனால் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமே வெளியிடப்பட்டதாம்; பரமபக்தியுண்டானாலன்றிச் சிலர்க்கு இரங்கியருளான்; சிலர் திறத்தில் அந்யபரமான சிந்தனையையும் வியாஜமாகக்கொண்டு மடிமாங்காயிட்டு அருள்புரிவானென்றவாறு. ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குணம் வாய்ந்தவனும் இத்திருக்குணத்தை வடமதுரையிற் பிறந்தருளிப் பிரகாசிப்பித்தவனும், அது தன்னை ஏட்டுப்புறத்தில் கேட்டுப் போகவேண்டாதபடி திருமாலிருஞ்சோலையிலே விளக்கா நிற்பவனுமான பெருமானை என்மகளான பரகாலநாயகி காண்ப்பெறுவளோ? என்றதாயிற்று. (சு)

புள்ளினைவாய்பிளந்து பொருமாகரி கோம்போசித்து *

கள்ளச்சகனேதத்த கருமாணிக்க மாமலையை *

தெள்ளருவிகோழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற *

வள்ளலைவாணுதலாள் வணங்கித்தோழ வல்லள்கோலோ? (எ)

புள்ளினை } பகாஸுரனுடைய வாயைக்
வாய் பிளந்து } கிழித்தவனும்

பொரு மா கரி } போர்செய்ய முயன்ற
கொம்பு } (சுவலயாபீடமென்னும்)
ஒசித்தி } மதகரியின் கொம்பை
முறித்தவனும்

கள்ளம் சகடு } திருட்டெண்ணங்கொண்ட
உதைத்த } சகடாஸுரனைத் (த்
திருவடிகளால்)
உதைத்தொழித்தவனும்

கரு மாணிக்கம் } பெரியகரிய மாணிக்கமலை
மா மலையை } போன்ற வடிவை
யுடையவனும்

தென் அருவி } தெளிந்த அருவிகள்
கொழிக்கும் } பிரவலிக்கப் பெற்ற
திருமாலிருஞ்சோலையில்-;

கின்ற } கிற்பவனும்

வள்ளலை } உதாரணமான பெருமானை

வான் } ஒளிபொருந்திய நெற்றியை
நுதலாள் } யுடையளான என்மகள்

வணங்கி }
தொழ வல்லன் } ஸேவிக்கப்பெறுவனோ?
கொலோ }

* * *—கண்ணபிரானாய்த் திருவவதரித்து பகாஸுரனது வாயைக் கீண்
டொழித்தும் கம்ஸனது மானிகை வாசலிலே சுவலயாபீட யானையைக் கொம்
பொசித்துத் தொலைத்தும் மிகச் சிறுபிராயத்திலே சகடாசுரனைத் திருவடியா
லுதைத் தொழித்தும் செய்தருளின விநோதிராசனவைபவம் இன்றைக்கும்
விளங்கும்படியாகத் திருமாலிருஞ்சோலையிலே கித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருக்கின்ற
பரமோதாரான பெருமானை என்மகள் வணங்கித் தொழும்படியான பாக்கியம்
பெறுவனோ? (எ)

பார்த்தனுக்கன்றருளிப் பாரதத்தோருதேர்முன்நின்ற *
காத்தவன்றன்னை விண்ணோர்கருமாணிக்க மாமலையை *
தீர்த்தனைப்பூம்பொழில்குழ் திருமாலிருஞ்சோலேநின்ற *
மூர்த்தியைக் கைதொழவும் முடியுங்கோல்? என்மொய்குழற்கே. (அ)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்
பார்த்தனுக்கு அர்ஜுநன் பக்கலிலே
அருளி அருள்கூர்ந்து
பாரதத்து பாரதயுத்தத்திலே

ஒரு தேர் } ஸாரதியாயிருந்து
முன் கின்ற }

காத்தவன் } ரக்ஷித்தருளினவனும்,
தன்னை }

விண்ணோர் } கித்யஸூரிகள்
அநுபவிக்கவுரிய

கரிய பெரிய மாணிக்கமலை
கரு மாணிக்கம் } போன்றவடிவு
மா மலையை } படைத்தவனும்

தீர்த்தனை பரமபலித்திரனும்

பூம்பொழில் குழ் திருமாலிருஞ்சோலையில்-;

கின்ற கிற்பவனுமான

மூர்த்தியை ஸ்வாமியை

கை தொழவும் } ஸேவிப்பதற்கு,
என் மொய் } அடர்ந்தகூந்தலை
குழற்கு } யுடையளான
முடியும் } என்மகளுக்கு
கோல் } வாய்க்குமோ?

* * *—சத்ருபக்ஷமான துர்யோதனாதிகள் மிகைத்தவன்று தன் உயிர்
நிலையான அர்ஜுநன் பக்கலிலே பேரருள்செய்து பாரதப்போரிலே சத்ரு நிர

ஸநத்துக்கு உபசரணமான தேரிலே ஓ ரதியைச் சிறுமவனுக்குத் தான் இலக் காய்க் கொண்டு உடம்புக்குக் கவசமுமிடாதே வெறுங்கையோடே நின்று அவனை நோக்கினவனும், விண்ணாட்டிலே நின்று அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்குப் பரமபோக்யமாக அநுபவிக்கவுரியனா யிருப்பவனும், அவர்களதுபவித்த வடிவழகை இங்குள்ளாரும் இழுவாதபடி திருமாலிருஞ்சோலையை இருப்பிட மாகக் கொண்டவனுமான பெருமானை என்மகள் கைதொழப் பெறுவனோ?.(அ)

வலம்புரியாழியனை வரையார்திரடோளன்றன்னை *
புலம்புரி ஞாலவனைப் பொழில்வேங்கட வேதியனை *
சிலம்பியலாறுடைய திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற *
நலந்திகழ் நாரணனை நணுதுங்கொல் ? என்னன்னுதலே. (க)

வலம்புரி } சங்கும் சக்கரமு
ஆழியனை } முடையனும்

வரை ஆர் } மலைபோன்று திரண்ட
திரள் } திருத்தோள்களை
தோளன் } புடையவனும்
தன்னை }

புலம்புரி } மகோஹரமான யஜ்ஞோப
நூலவனை } வீதத்தையுடையவனும்

பொழில் } சோலைருழந்த திருவேங்கட
வேங்கடம் } மலையிலுள்ளவனும்

வேதியனை வேதபாதிபாத்யனும்

சிலம்பு இயல் } 'சிலம்பு' என்று சொல்லப்
ஆறு உடைய } படுகிற தூபுரகங்கையை
புடைத்தான்

திருமாலிருஞ்சோலையில்-;

நின்ற சிற்பவனும்

நலம் திகழ் } திருக்கல்யாணருணங்கன்
நாரணனை } விளங்கப் பெற்றவனு
மான ஸ்ரீமந்நாராயணனை

என் நல் } அழகிய கெற்றியையுடைய
நுதல் } னான என்மகள்

நணுகும் } கிட்டப்பெறுவனோ ?
கொல்

* * *—ஆசிரிதர்களுக்கு ஆபத்து வந்தவாறே தாமதமின்றி ரக்ஷித்தருள் வதற்காகத் திருவாழி திருச்சங்குகளை எப்போதும் திருக்கைகளில் ஏந்தி யுள்ளவனும், அந்தத் திருப்படைகளில்லாமலும் ரக்ஷிக்கவல்ல. தோள்மிடுக்கை யுடையவனும், ரக்ஷித்தருளா தொழியினும் விட வொண்ணாதபடி திவ்யமான யஜ்ஞோபவிதமணிந்த அழகு வாய்ந்தவனும், ரக்ஷயவர்க்க முள்ளவிடந்தேடித் திருவேங்கடமலையிலே வந்து சிற்பவனும், 'அதுதானும் பரத்வத்தோடொக்கும்' என்று சொல்லவேண்டும்படி மிக நீசரானாக்கும் முகங்கொடுத்துக்கொண்டு திரு மாலிருஞ்சோலையிலே வந்து நிற்கையாகிற நீர்மையிலேற்றத்தை யுடையவனு மான ஸ்ரீமந்நாராயணனை என்மகள் நண்ணப் பெறுவனோ?.

சிலம்பியலாறு = 'சிலம்பு' என்கிற சொல்லையிட்டு வ்யவஹரிக்கப் படுகின்ற ஆறு; தூபுரகங்கை யென்று வடமொழிப் பெயர்பெறும். திருமால் உலகமளந்த காலத்தல் மேலே ஸத்யலோகத்திற் சென்ற அப்பெருமானது திருவடிையைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டல திர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க, அக்காற்சிலம்பினின்று தோன்றியதனால் 'சிலம்பாறு' என்று பெயராயிற்று. தூபுரகங்கை யென்ற வட

மொழிப் பெயரும் இதுபற்றியதே. (தூபுரம்—சிலம்பு; ஒருவகைக் காலணி.) இனி, சிலம்பாறு என்பதற்குத் திருக்கண்ணபுரம் ஸ்வாமி ரஸோக்தியாக ஒரு பொருள் பணிப்பதுண்டு; “சிலம்பொலி னெகிழிகுன்றும்” என்ற குளாமணி நிகண்டின்படி சிலம்பு என்று குன்றுக்கும் பெயருண்டு; ஆழ்வான் ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் “வகுவயாஸவரவ்ருதீவிஷகவ்ருராஸவாஸ்யுதாஸு கிந்நரீஷு—ஸுடாரஸு=வகுளதர ஸாஸ்வதீ விஷக்தஸ்வராஸபாவபுதாஸு கிந்நரீஷு—தரவதி த்ருஷதபி ப்ரஸக்தகாநாஸு இஹ வநசைலதடிஷு ஸுந்தரஸ்ய.” [கிந்நரஸ்தீரிகள் திருமாலிருஞ்சோலைத் தாழ்வரையில் வந்து நம்மாழ்வாரது திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை இசைபாட, * மரங்களு மிரங்கும் வகை மணி வண்ணவோ வென்று கூவின அவ்வாழ்வாரது பாசுரங்களைக் கேட்ட குன்றும் உருகிப் பெருகாநின்றது.] என்றருளிச் செய்தமையால் குன்றே உருகி ஆறாயிற் றென்ற காரணங்கொண்டு சிலம்பாறு என்னலாயிற்று என்பர். (இது சமத்கார ஸூக்தி.)

“சிலம்பியலாறுடைய” என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிய வியாக்கியானம்—“ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் வந்து ஆச்ரயிக்க, அவர்களுடைய சிலம்பினுடைய ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தான ஆற்றையுடைய திருமலை” என்றுள்ளது.

தேடற்கரியவனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற *

ஆடற்பறவையனை அணியாயிழைகாணுமென்று *

மாடக்கொடிமதின்கூழ் மங்கையார் கலிகன்றிசோன்ன *

பாடல்பனுவல்பத்தும் பயில்வார்க்கில்லைபாவங்களே. (க0)

தேடற்கு அரியவனை { ஒருவற்கும் தன்முயற்சி யாலே) தேடிப்பிடிக்க முடியாதவனும்

திருமாலிருஞ் சோலை நின்ற { திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவனும்

ஆடல் பறவையனை { (ஸத்தோஷத்திற்குப் போக்குவிடான) ஆட்டத்திற்சிறந்த பெரியதிருவடியை ஊர்தியாகவுடையனு மான ஸுந்தரபாஹுவை

அணி ஆய் இழை காணும் என்ற { அழகிய ஆபரணங்களை யுடைய என்மகள் காணப் பெறவென்றே,

மாடம் கொடி மதின்கூழ் மங்கையார் கலிகன்றி சோன்ன { மாடங்களில் நாட்டின் கொடிகளோடு கூடின திருமதின்களாலே குழப்பட்ட திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவரான ஆழ்வா ரருளிச்செய்த

பாடல் பாடலாகிய பனுவல் பத்தும் { இப்பத்தப்பாசுரங்களை யும் பயில்வார்க்கு கற்பவர்களுக்கு பாவங்கள் இல்லை } பாவமொன்று மில்லையாகும்.

* * *—தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டினால் காணலாமத்தனை யொழிய ஸ்வப்பரந்தரத்தினால் ஒருவர்க்கும் அணுக அரியனானவன் ஸர்வஸுலப

னாகப் பெரிய திருவடியின் தோளிலேறித் திருமாவிருஞ்சோலை மலையிலே வந்து நிற்கிறானாயிற்று; அன்னவனை என்மகள் காணப்பெறுவளோ வென்று சங்கித்துக் காணப்பெறுவள் என்று நிச்சயித்துப் பேசின இத்திருமொழியைப் பயில்பவர்கள் பாவந்தொலையப் பெறுவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாயிற்று.

இத்திருமொழியின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான அவதாரிகையில் “இவளாற்றாமை யிருந்தபடியால் அவனோடே அணைந்தல்லது தரிக்கமாட்டாள் போலே யிருந்தது; அணைத்துவிட வல்லனோ? அன்றிக்கே இங்கனே நோவுபடு மித்தனையோ? என்று சங்கித்துப் பின்னையும் அவனைக் கிடடியேவிடுவளென்று அறுதியிட்டுத் தரிக்கிறாளாயிருக்கிறது” என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கையாலே இப்பாட்டில் “அணியாயிழை காணுமென்று” என்றதை நிச்சயபரமாகவே உரையிடவேண்டும். ஆனால், கீழ் ஒன்பது பாசுரங்களிலும் சொன்ன விஷயத்தையே யன்றோ நிகமனப் பாசுரத்தில் எடுத்துரைக்க வேண்டும்; கீழெல்லாம் நிச்சயமின்றி ஸந்தேஹிப்பதாகத் தானே உள்ளது; நிச்சயித்ததாக எங்குக் கிடைத்தது? என்று சிலர் சங்கிப்பர்; இப்பாசுரத்தில் ‘காணுங் கொலோ வென்று’ என்றிராமையாலே நிச்சயிப்பதாகவே இதில் விளங்குமென்க.(க0)

அடிவரவு:—மூவரில் புனை உண்டு சிங்கமது தானவன் நேசம் புள்ளினை பார்த்தனுக்கு வலம்புரி தேடற்கு எவ்வன்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,
எங்கொம்மிறையெம்பிரான்.

உரையவதாரிகை:—வாடினேன் வாடி யென்று தொடங்கித் தமக்குத் திருமந்திரம் லபித்தபடியைப் பேசி, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளித் திருமந்திரார்த்தத்துக்கு எல்லே நிலமான திவ்ய தேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி முதலில் வடநாட்டுத் திருப்பதிகளையும் அதன்பிறகு தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளையும் அதன்மேல் நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளையும் பிறகு சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளையும் அதுபவித்துப் பிறகு பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளை

யதுபவிக்கையிலே இடையில் திருவல்லவாமென்கிற மலைநாட்டுத் திருப்பதி யொன்றை யதுபவித்து மீண்டும் பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் மிகச்சிறந்த தான திருமாலிருஞ்சோலையை யதுபவித்து, இனி அப்பாண்டி நாட்டுக்குத் தில கம்போன்று விளங்குகின்ற திருக்கோட்டியூரை யதுபவிக்க வொருப்படுகிறார்.

ஹிரண்யாஸூரன் முவுலகத்தையும் ஆட்சிசெய்த காலத்தில் தேவர்கள் அவ்வசுரனை யொழித்தற்கு வேண்டும் உபாயத்தை ஆலோசிப்பதற்கு ஏற்றதாய் அஸூரர்களது உபத்ரவமில்லாததான ஓரிடத்தைத் தேடுகையில் கதம்ப முனிவ ரது சாபத்தால் 'துஷ்டர் ஒருவரும் வரக்கூடாது' என்று ஏற்பட்டிருந்த இந்த கேஷத்ரம் அவர்கள் கூட்டமாக இருந்து ஆலோசித்தற்கு ஏற்ற இடமாயிருந்த காரணம்பற்றி இத்தலத்திற்கு 'கோஷ்டியூரம்' என்று வடமொழியிற் பெயர்; அதுவே 'கோட்டியூர்' எனத் தமிழில் வழங்குகின்றது.

சைவப்பற்றும் விஷ்ணுத்வேஷமும் கொண்ட சோழராஜனது கொடுமை யினால் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்கள் நிர்ப்பயமாக வாழ்வதற்கு இயலாத காலத்திலே கூரத்தாழ்வான் அத்தலத்தை விட்டுச் சில காலம் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாழ்ந்ததுபோல, அவரது திருக்குமாரரான பட்டர் இத்தலத்தில் நெடுநாள் வாழ்ந்த விசேஷமும், எம்பெருமானும் கூரத் தாழ்வானும் இத்தலத்திற்குப் பலமுறை எழுந்தருளிப் பெருநிதிபெற்ற விசே ஷமும் உணரத் தக்கன. *
..... *
..... *

எங்களேம்மிறை யேம்பிரான் இமையோர்க்குநாயகன் * ஏத்தடியவர்
தங்கள்தம்மனத்துப் பிரியாதருள்புரிவான் *
பொங்குதண்ணருவிபுதம்செய்யப் போன்களேசிதற இலங்கோளி *
சேங்கமலமலரும் திருக்கோட்டியூரானே. (க)

எங்கள் எம் } எமக்கு அஸாதாரண
இறை } ஸ்வாமியும்

எம்பிரான் எமக்கு உபகாரகனும்

இமை } நித்யஸூரிகளுக்குத்
யோர்க்கு } தலைவனும்
நாயகன் }

எத்து துதிக்கின்ற

அடியவர் } பக்தர்களினுடைய
தங்கள் தம் }

மனத்து கெஞ்சிலே

பிரியாது பிரியாமல் பொருந்தியிருந்து

அருள் } (அவர்கட்கு) அருள்
புரிவான் } செய்பவனுமான
எம்பெருமான்

(எவ்விடத்துள்ளானென்னில்;)

பொங்கு மேன்மேலும் கிளர்கின்ற

தண் குளிர்த்

அருவி அருவிளானவை

புதம் செய்ய தாவிப் பாய,

பொன்களே { (அவ்வருவிகள் முகமாகப்)
சிதற { பொன்மணிகள் சிந்த

இலங்கு ஒளி { (அதனால்) விளங்குகின்ற
ஒளியையுடையதாயும்

செம் கமலம் { செந்தாமரைப்பூக்கள்
மலரும் { மலரப் பெற்றதாயுமுன்ன

திருக்கோட்டி { திருக்கோட்டியூரி
யூரான் { லெழுந்தருளியுள்ளான்,

தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்ததீபிகை.

* * *—‘எங்கனிறை’ என்றோ ‘எம்மிறை’ என்றோ அருளிச் செய்தால், போதுமாயிருக்க ‘எங்களெம்மிறை’ என்பானேன்? புருக்தியன்றோ? என்னில்; ‘எங்களுக்கே இறை’ என்று திடமான அவயாரணந் தோற்றச் சொல்லவேண்டு வது ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாதலால் இரட்டித்துச் சொல்லப்பட்டதென்க. பிறர்க்கும் ஸ்வாமியாய் எங்களுக்கும் ஸ்வாமியாயிருக்கிறானல்லன்; எங்களுக்கே அஸாதாரண ஸ்வாமியா யிருக்கிறானென்கிறார். சரணாகதிகத்யத்தில் எம்பெருமானார் “கவிஜமகவ்யாநி” என்றதற்கு மேலும் “கஸுஸகவ்யாநி” என்று விசேஷித்து அருளிச்செய்ததும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கது. ‘பிறர்க்கும் எமக்கும் பொதுவான ஸ்வாமியல்லன், எமக்கே அஸாதாரண ஸ்வாமி’ என்கிற விதற்குக் கருத்து யாதெனில்; கேண்மின்; பரவாஸுதேவனா யிருக்குமிருப்பு நித்யமுக்தர் களின் அதுபவத்திற்காக; விபூஹநிலை பிரமன் முதலானருடைய கூக்குரல் கேட்கக்கூட. ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் அக்காலத்திலிருந்தவர்கட்கா யொழிந்தன; அந்தர்யாமியாயிருக்குமிருப்புப் ப்ரஹ்மாதாழ்வான் போல்வார்க்குப் பயனளிக்கும், அர்ச்சாவதார நிலையொன்றே எமக்கு ஜீவநம். ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கக்கூடவே யன்றோ இது ஏற்பட்டது. குருடர்க்கு ஏற்பட்ட இடத்திலே விழிகண்ணர் புதுரலாமோ? விழிகண்ணர்க்கு ஏற்பட்ட இடம் குருடர்க்கு உதவுமோ? ஆகையாலே எமக்கே அஸாதாரண ஸேவ்யமாக வாய்த்தது திருக்கோட்டியூர் நிலை யென்கிறார். பதியே பரவித்தொழும் தொண்டரனைவரையும் ‘எங்கள்’ என்றதில் கூட்டிக்கொள்க. “அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீர் இந்தனாரீரே!” என்றருளிய பாசரமும் இங்கு ஸ்மிக்கவுரியது. ‘எங்களெம்மிறை’ என்றதிற்காட்டில் ‘எம்பிரான்’ என்றதற்கு வாசி என்னென்னில்; ஸோத்தையுடையவன் என்பதுமாத்திரம் அதனால் சொல்லிற்று; ஸோத்துக்கு ஆவனசெய்யும் உபகாரகத்வம் இதனால் சொல்லுகிறது. ‘இவன் நமக்கு உரியவன்’ என்னும்படி சேஷத்வத்திலே நிறுத்திவைப்பது மாத்திரமான ஸ்வாமித்வம் முதல்விசேஷணத்தின் பொருள். சேஷத்வத்தின் பயனான கைங்கரியத்தைக் கொள்ளுகையும், கைங்கரியம் செய்யுமிடத்து நேரும் இடையூறு களைப் போக்கிப் பணிகொள்ளுகையும் இரண்டாவது விசேஷணத்தின் பொருளாக விவக்ஷிதம். பிரான்—உபகாரஞ் செய்பவன். அவிச்சிந்ந கைங்கர்யங் கொள்ளப் பெறுவதையே உபகாரமாக நினைப்பர் மாளுனிகள்.

இப்படி எமக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பதும் எமக்கு உபகாரகனாயிருப்பதும் வேறு அடியார்கள் அவனுக்கு இல்லாமையாலன்று; நித்யவிபூதியை ஒரு நாடாகவுடையவனாயிருந்து வைத்தும் ‘மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பதுபோல அவர்கட்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலைமை ஒரு சிறப்போ!’ என்று இங்கே போந்தருளி எங்களெம்மிறை யெம்பிரானா யிருக்கிறானென்னும் கருத்துப்பட ‘இமையோர்க்கு நாயகன்’ என்கிறார்.

“வாதகம் கீதாயதோ ஜாம்” “நவஸூனூ ஜாம் ஐதூ” என்கிறபடியே “வாதகம் கீதாயதோ ஜாம்” “நவஸூனூ ஜாம் ஐதூ” என்கிறபடியே த்ரிகரண வ்ருத்திகளையும் தன்பக்கற் செலுத்தி யிருக்குமடியவர்களின் மனத்

திலே “வடதடமும் வைகுந்தமும் மதின் துவராபதியும் இடவகைகளிகழ்ந் திட்டு என்பாலிடவகை கொண்டனையே” என்னுமாபோலே நித்யவாஸஞ் செய் தருளும்படியை நான்காவது விசேஷணத்தாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் திருக்கோட்டியூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற னென்று சொல்லவேண்டி. அத்தலத்தின் வளத்தைப் பின்னடிகளில் அருளிச் செய்கிறார். அருளிப் பெருக்குகள் குதிரை தாவுமாபோலே தாவித் தாவிப் பிரவஹிக்கும்படியை “போங்குதண்ணருவி புதஞ்சேய்ய” என்றதனால் சொன்ன ராயிற்று. கீழ்த்திருப்புல்லாணிப் பதிகத்தில் “வெண்திரை புரவியென்னப் புதஞ்சேய்து” என்றது காண்க. **புதஞ்சேய்தல்—தாவிப்பாய்தல்.** பொன்களே சிதற’ என்றது அவ்வருவிப் பெருக்குகள் வாயிலாக ரத்னங்கள் கொழிக்கப்பட்டு வருதலைச் சொன்னவாறு.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் “புதம் பொன்களே சிதற” என்றெடுத்து “மேகம் பொன்களையே சிந்த” என்று உரைக்கப்பட்டிருத்தலால் ‘புதம்’ என்னும் பதம் மீண்டும் அந்வயித்துக் கொள்ளப்பட்டதென்று கொள்ள வேணும். ‘அம்புதம்’ என்ற வடசொல் முதற்குறையாகப் புதம் என்று கிடக் கிறது; “புதமிகு விசும்பில்” என்றவிடத்திற் போல.

‘சிதறுமிலங்கொளி’ என்றே பெரும்பான்மையாக வழங்குவரும் பாடமும் வியாக்கியானத்திற்கு இணங்கியதே. பொன்கள் சிதறப்பெற்ற திருக்கோட்டி யூர் என இயையும். (க)

எவ்வனோய்தவிர்ப்பான் எமக்கிறையின்னகைத்துவர்வாய் * நிலமகள்

செவ்விதோயவல்லான் திருமாமகட்கினியான் *

மௌவல்மாலையண்டாடும் மல்லிகைமாலையோமேணந்த மாருதம் *

தெய்வநாறவரும் திருக்கோட்டியூரானே.

(உ)

எவ்வம் நோய் { அக்கறைதுவான வியாதி
தவிர்ப்பான் { களை நீக்கியருள்பவனும்

எமக்கு இறை எமக்குவருத்த ஸ்வாமிபும்

இன் நகை, { இனியபுன்சிரிப்பையும்
துவர் வாய் { சிவந்த அதரத்தையு
நிலம் மகள் { முடையளான பூமிப்
பிராட்டியினுடைய

செவ்வி அழகை

தோய { அநுபவிக்கவல்லவனும்
வல்லான் {

திரு மா { பெரியபிராட்டியார்க்கு
மகட்கு { பேரக்யனுமான
இனியான் { எம்பெருமான்,-

வண்டு ஆடும் { வண்டுகள் சுழலமிடா
நிற்கப்பெற்ற

மௌவல் { சாதிமல்லிகைப்
மாலையோடும் { பூக்களோடும்

மல்லிகை { மல்லிகைப் பூக்களோடும்
மாலையோடும் {

அணைந்த எம்பந்தித்த

மாருதம் காற்றானது

தெய்வம் நாற { திவ்யமான பரிமளத்தை
வீசிக்கொண்டு

வரும் வந்து உலாவப்பெற்ற

திருக்கோட்டி { திருக்கோட்டி
யூரான் { யூரிலுள்ளான்.

வேள்ளியான்கரியான் மணிநிறவண்ணன்விண்ணவர்மமக்கிறை * எமக்கு
ஒள்ளியானுயர்ந்தான் உலகேழுமுண்டேழிழந்தான் *
துள்ளுநீர்மோண்டுகோண்டு சாமரைக்கற்றை சந்தனமுந்திவந்தசை *
தேள்ளுநீர்ப்புறவில் திருக்கோட்டியூரானே. (ந)

வேள்ளியான் { (கிருதபுகத்தில்) வெளுத்த
நிறமுடையவனும்
கரியான் { (கலியுகத்தில்) கறுத்தநிற
முடையவனும்
மணி நிறம் { (தவாபரபுகத்திலே) நீல
வண்ணன் { மணியின்றிமம் போன்ற
நிறமுடையவனும்
விண்ணவர் { மித்யஸ-விரிகளுக்கு
தமக்கு இறை { கிரீவாஹகனும்
உயர்ந்தான் { எல்லாரினும் மேம்பட்டவ
னும்
(இப்படியிருந்தும்)
எமக்கு { எனக்குத்தன்னுழகைக்
ஒள்ளியான் { காட்டித்தந்தவனும்
உலகு எழும் { (பிரளயகாலத்திலே)
உண்டு { ஸ்பந்தலோகங்களையும்
திருவயிற்றிலே
வைத்துக்காத்தி

உமிழ்தான் { பிறகு வெளிப்படுத்தி
நவனுமான
ஸர்வேச்வரன்,-
துள்ளுநீர் { கொந்தளித்தின்ற
அலைகளாலே
சாமரை { சாமரத்திரைகளையும்
கற்றை {
சந்தனம் { சந்தனமரங்களையும்
மோண்டு {
கொண்டு { இழுத்துக்கொண்டுவந்து
வந்து
உத்தி { தள்ளி
அசை { பிரவஹிக்கின்ற
தேள்ளுநீர் { தெளிந்தநீரையுடைய
புறவின் { சுற்றுப்பக்கங்களோடுகூடின
திருக்கோட்டி { திருக்கோட்டியூரி
யூரான் { லுள்ளான்.

* * * —எம்பெருமான் ஒவ்வொருபுகத்திலும் ஒவ்வொரு நிறத்தைக்
கொள்வன் ; கிருதபுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்களாய் சுத்த
மான நிறத்தை உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்கட்காகப் பால்போன்ற வெண்
ணிறத்தைக் கொள்வன் ; அந்த நிறமே இங்கு வேள்ளியான் என்று அதுஸந்திக்
கப்பட்டது. கலியுகத்தில் எந்த நிறம்சொண்டாலும் ஈடுபடுவாரில்லாமையாலே
இயற்கையான கரியநிறத்தைக் கொள்வன் ; அந்தநிறமே இங்கு 'கரியான்' என்று
அதுஸந்திக்கப்பட்டது. தவாபரபுகத்தில் பசுமைநிறத்தைக் கொள்வன் ; அந்த
நிறமே இங்கு மணிநிறவண்ணன் என்று அதுஸந்திக்கப்பட்டது. அயர்வறு
மமரர்களதிபதியாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனுபிருந்துவைத்து எனக்கு வைத்தகண்
வாங்குவொண்ணாதபடி தன்வடிவழகைக் காட்டியருள்பவன் உலகங்களை யெல்லாம்
பிரளயாபத்துக்குத் தப்பிப்பிழைக்கச் செய்தருளியது போலவே நம்மை ஸம்
ஸாரப்ரளயத்துக்குத் தப்பவைப்பதற்காகத் திருக்கோட்டியூரிலே வந்து ஸந்தி
ஹிதனாயிராநின்றான்.

சாமரைக்கற்றை, சந்தனவருகும் முதலிய சீரியபொருள்களைக் கொழித்துக்
கொண்டு பிரவஹிக்கின்ற மணிமுத்தாறு அருகே விளங்கப் பெற்றதாம் இத்தலம்.

ஏறுமேறியிலங்கு மொண்மழுப்பற்றும் ஈசற்கிசைந்து * உடம்பிலோர்
கூறுதான்கொடுத்தான் குலமாமகட்கினியான் *
நாமுசண்பகமல்லிகைமலர்புல்கி இன்னிளவண்டு * நன்னறம்
தேறல்வாய்மடுக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. (ஈ)

ஏறு ஏறி	{ விருஷபத்தை வாஹனமாகக்கொண்டு ஏறியிருப்பவனும்	இனியான்	{ போக்யனுமான எம்பெருமான்,—
இலங்கும் ஒண் மழு பற்றும்	{ விளங்குகின்ற அழகிய மழுவாயுத்தைக் கையிலேந்திக்கொண் டிருப்பவனுமான	இன் இன வண்டு	{ இனிய இனவன்க ளானவை
ஈசற்கு	சிவபிரானுக்கு	நாறு	மணம்மிக்க
இசைந்து	திருவுள்ளமிணங்கி	செண்பகம்	செண்பகப்பூவையும்
உடம்பில் ஓர் கூறு	{ தனது திருமேனியில் ஒரு பாகத்தை இருப்பிடமாகக் கொடுத்தான்	மல்லிகை மலர்	மல்லிகைப்பூவையும்
குலம்	சிறந்த	புல்கி	தழுவி
மா மகட்கு	பெரியபிராட்டியார்க்கு	நல் நறு தேறல்	{ நல்லமணமுள்ள தேனிலே
		வாய் மடுக்கும்	{ வாய்வைத்துப் பருகியிட மான
		திருக்கோட்டி யூரான்	{ திருக்கோட்டியூரி லுள்ளான்.

* * *— அன்பே வடிவான பிராட்டியோடு வாசியற அஹங்காரமே வடி
வான ருத்ரானுக்கும் திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும் சீலகுணம் வாய்ந்த
பெருமான் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹித நென்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய வாஹனமோ வென்னில் 1. “ஸுவணைராலி மரூ
தூநு” என்ற வேதவாக்கியத்தாலும் 2. “வேதாத்மா விஹகேச்வரஃ” என்ற
ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியாலும், 3. “சிரஞ்சேதனன் விழி தேகம் சிறைபின்
சினைபதம் கந், தரம் தோள்களுரு வடிவம் பெய் ரெசுர் சாமமுமாம்.....அரங்கர்
தழூர் திச்சவணனுக்கே” என்ற ஐயங்கார் பாசுரத்தாலும் வேதஸ்வரூபியாகப்
பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெரிய திருவடியென்னும் கருடாழ்வான். அரனுடைய
வாஹனமோ வென்னில், ‘அடா மாடே!’ என்று முர்க்கரை நிந்திப்பதற்கு
தருஷ்டார்த்தமாகக் கொள்ளப்படுகிற எருது; எம்பெருமானுடைய திவ்யாயு
தமோ வென்னில்; * அருளார் திருச்சக்கரமென்றே புகழ்பெற்று உலகங்களை
யெல்லாம் பாதுகாக்குமாறுள்ள சக்கரப்படை; அரனது ஆயுதமோ வென்னில்;
அவனது கொலைக் தொழிலுக்கு ஏற்ற எரியிரும்பு— என்னுமில்வாசி தோன்ற
‘ஏறுமேறியிலங்கு மொண்மழுப்பற்று மீசன்’ என்றார். அப்படிப்பட்டவனுக்கும்
[இசைந்து உடம்பிலோர் கூறு தான்கொடுத்தான்] ஆபத்துக்களிலே திருமேனி

1. திருவுண்ணனுர் வேதம் 4. வது காண்டம்— முதல்பாசம்—43.
2. சதுச்சல்லோகி (காந்தாஸ்தோத்ரம்)—1.
3. திருவரங்கத்தாமாலை—88.

விலே இடங்கொடுத்தருள்வது சிறந்த குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் இதை நித்யமாக அருளிச்செய்வரென்ப.

குலமாமகட்டு இனியான் = கீழ்ச்சொன்ன சீலகுணத்தைக்கண்ட பெரிய பிராட்டியார் 'இப்படிப்பட்ட குணசாலியை நாம் ஒரு நொடிப்பொழுதாகிலும் விட்டுப்பிரியலாமோ' வென்று நித்யஸம்புக்தையாயிருக்க, அவளுக்குத் தன்னுடைய போக்யதையை யெல்லாம் முற்றாட்டாக அதுபவிப்பிக்குமவன் என்றபடி.

வண்டுகள் நறுமணம் மிக்க செண்பகப்பூக்களையும் மல்சீகைமலர்களையும் தழுவி அவற்றால் வந்த வெப்பம் ஆறுகைக்காகத் தேனிலே வாய்வைக்கு மிடமான திருக்கோட்டியூரிலுள்ளா நென்பன பின்னடிகள். (ச.)

வங்குமா கடல்வண்ணன் மாமணிவண்ணன் விண்ணவர்கோன் *மதுமலர்த் தோங்கல் நீண்முடியான் நெடியான் படிகடந்தான் *
மங்குல்தோய் மணிமாட வெண்கொடி மாகமீதுயர்ந்தேறி * வானுயர் திங்கள்தா னணவும் திருக்கோட்டியூரானே. (ரு)

வங்குமா { கப்பல்களையுடைய பெரிய கடல் { கடலின் கிறம்போன்ற வண்ணன் { கிறமுடையவனும்

மர மணி { நீலமணி கிறமுடையவனும் வண்ணன் {

விண்ணவர் { நித்யஸூரிகட்குத் கோன் { தலைவனும்

மது { தேனையுடைத்தான

மலர் { மூலையை தொங்கல் {

நீள் { நீண்ட திருவபிஷேகத்தி முடியான் { லணிந்துள்ளவனும்

நெடியான் { ஸர்வோத்க்ருஷ்டனும்

படி { (தரிவிக்கரவதாரத்தில்) கடந்தான் { பூமியையனந்து கொண்ட வனுமான பெருமான்,--

மங்குல் { மேகமண்டலத்தை அளவி தேய் மணி { யிருக்கின்ற மணிமாடம் மாடம் { களிலே (சுட்டின)

வெண் கொடி { வெளுத்த தவறுபடங்கள்

மாகம் மீது { ஆகாசத்தின் மேலே

உயர்ந்து ஏறி { வியாபித்து

வான் உயர் { மிகவுமுயர்ந்த சந்திரனை திங்கள்தான் {

அணவும் { ஸ்பர்சிக்கப்பெற்ற

திருக்கோட்டி { திருக்கோட்டியூரி யூரான் { லுள்ளான்.

* * *—கடல் போலவும் நீலமணி போலவுமுள்ள திருமேனி நிறத்தை யுடையனாய், இப்படிப்பட்ட வடிவை நித்யஸூரிகளுக்கு நித்ய போக்யமாகக் கொடுத்தருள்பவனாய், “பொங்குகாதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்குதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற வெம்பெருமான்” என்பது நன்கு விளங்கத் திருத்தழாய் மாலையணிந்த திருவபிஷேகத்தையுடையனாய், தன்னோடொப் பாரையும் தன்னில் மிக்காரையுமுடையனாதபடி ஸர்வாதிகுயம், இந் திரனுக்குக் காரியஞ் செய்கிறவியாஜத்தாலே உலகமுழுவதையும் தன் ஸ்ரீபாததுளி ஸ்பர்சத்தாலே புனிதமாக்கினவனுள் பெருமான் வானளவு மோங்கின மாட மாளிகைகளையுடைத்தான திருக்கோட்டியூரிலுள்ளா நென்றதாயிற்று.

வங்கம் என்பதைத் தமிழ்ச்சொல்லாகவே கொண்டால் மரக்கலம் [கப்பல்] எனப் பொருள்படும்; அன்றி, “ஓமஜ்ஜாரஹஜி-வ-ரா” என்ற அமரகோசத் தின்படி அலையென்னும் பொருள்தான் ‘பங்கம்’ என்னுஞ் சொல்லின் விகாரமாக வுக் கொள்ளலாம். இருவகைப் பொருள்களிலும் இச்சொல் கடலுக்கு இயற்கையடைமொழியாம்.

மாகம் = ‘ஔவா’ என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; பரம்பின ஆசாசம் என்றபடி. மாடமாளிகைகளில் கொடி கட்டியிருப்பதாக வருணித்தல் செல்வச் சிறப்பு. (ரு)

காவலனிலங்கைக்கிறை கலங்கச் சரம்செலவுத்து * மற்றவன் ஏவலம் தவிர்த்தான் என்னையாளுடைய யெம்பிரான் * நாவலம் புவிமன்னர் வந்துவணங்க மாலுறைகின்றதிங்கேன * தேவர் வந்திறைஞ்சும் திருக்கோட்டியூரானே. (சு)

காவலன் { நாளே ஜகத்கூகன்
என்று அஹங்காரம்
கொண்டிருந்த
இலங்கைக்கு இறை { லங்காதிபதியான்
இராவணன்
கலங்க முடியும்படியாக
சரம் பாணங்களை
செலவய்த்து பிரயோகித்து
அவன் அவ்விராவணனுடைய
ஏவலம் { பாணப்ரயோக
ஸரமர்த்தியத்தை
தவிர்த்தான் தொலைத்தவனும்
என்னை { என்னை அடிமைகொண்
ஆளுடை { டருளினவனுமான

எம்பிரான் எம்பெருமான்
(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில்,) நாவலம் புவி மன்னர் { ஜம்பூத்வீபத்திலுள்ள
அரசர்கள்
மால் இங்கு உறை கின்றது என வந்து { ‘எம்பெருமான் இவ்விடத்
தில் கித்யஸந்தி
பண்ணியிருக்கிறான்’
என்று தெரிந்துவந்து
வணங்க ஆசாயிக்க,
தேவர் பிரமன்முதலிய தேவர்களும்
வந்து இறைஞ்சும் { வந்துவணங்கப்பெற்ற
திருக்கோட்டி யூரான் { திருக்கோட்டியூரி
லுள்ளான்.

* * *—“காவலன்” என்பதை எம்பிரானுக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம், இராவணனுக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம். காக்க வல்லவன் என்றபடி. எம்பிரானுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளில் “காக்குமியல்வினன் கண்ண பெருமான்” என்கிறபடியே அவனுடைய இயற்கைக் குணமாகிய ரக்ஷகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இராவணனுக்கு விசேஷணமாகக் கொண்டால், ரக்ஷகத்வத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டவன் என்றதாகிறது. ஸர்வேச்வரனொருவனுள்ளென்றும் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டு உய்தல் நம்முடைய ஸ்வரூபமென்றும் உணரப்பெறுதே தானே ஸர்வரக்ஷகனை அஹங்கரித்திருந்த இராவணனுடைய ‘இன்றளவும் நாம் அதுபவியாதிருந்த பரிபவம் இன்று அதுபவிக்கலாயிற்றே! இன்னமும் என்னாகுமோ!’ என்று மனம் தளும்பும்படியாக அவன்மீது அம்புகளைப் பொழிந்து அவனுடைய மிடுக்கைத் தவிர்த்தவனும், இப்படிப்பட்ட வீரச்செயலுக்கு என்.

னைத் தோற்றித்து அடிமை கொண்டருளினவனுமான பெருமான் திருக்கோட்டியூரான்.

[நாவலம் புலிமன்னர் இதயாதி.] உப்புக்கடல் கருப்புக்கடல் கள்ளுக்கடல் நெய்க்கடல் தயிர்க்கடல் பாற்கடல் நீர்க்கடல் என்ற ஏழுகடல்களாலுஞ் சூழப் பட்ட ஏழு தீவுகளுக்கு, முறையே, ஜம்பூத்வீபமென்றும் ப்லக்ஷத்வீபமென்றும் சால்மலத்வீபமென்றும் குசத்வீபமென்றும் க்ரௌஞ்சத்வீபமென்றும் சாகத்வீபமென்றும் புஷ்கரத்வீபமென்றும் பெயர். இவற்றுள் ஜம்பூத்வீபம் மற்ற எல்லாத் தீவுகளுக்கும் நடுவிலுள்ளது. அதன் நடுவில் மேரு என்னும் பொன்மலையுள்ளது. அதனைச் சுற்றியுள்ள இளவ்ருதவருஷத்தில் ஸ்ருஷ்டிக் கப்பட்டுள்ள நான்கு மலைகளைச்சுற்றி நாற்றிசையிலும் நான்கு மாங்களுள்ளன; அவற்றிலொன்றாகிய நாவல் மாம் ஜம்பூத்வீபமென்று இத்தீவின் பெயர் வழங்குதற்குக் காரணமாயிற்றென்று புராணங்கூறும். [ஜம்பூ—நாவல்.] மற்றைத் தீவுகள் கருமபலாதுபவத்திற்கே உரியவையாகையாலும், இத்தீவு பலன்களுக்குச் சாதனமான கருமங்களை அதுட்டித்தற்கு உரிய இடமாகையாலும் இத்தீவு ஒன்றே சிறப்புறுமென்க. இத்தீவில் நவமகண்டமான பாரத வருஷத்துக் கன்றோ இவ்வுரிமை உள்ளதென்னில்; ஆம்; இத்தீவுக்கு இக்கண்டம் முக்கியமானமைபற்றி அச்சிறப்பை இத்தீவுக்கு உள்ளதாகச்சொல்லக் குறையில்லை. இத்தீவின் மானிடப்பிறவி படைப்பது அரிய பெரிய தவங்களின் பயனாகுமென்பர். அப்படிப்பட்ட தவங்களைச் செய்து இத்தீவில் பிறந்து அரசர்களாக வாழ்பவர்கள் திருக்கோட்டியூரை வந்து வணங்காதிரார்கள்; அவர்கள் வணங்குவதைக் கண்ட இந்திராதி தேவர்கள் இவ்விடத்திலே தேவ ஸந்திதானமுண்டென்றுணர்ந்து தாங்களும் வந்து இறைஞ்சுவர்களாம்.

சரம்—வடசொல். செல—செல்ல. 'மற்றவன்' என்றதில், மற்று—அசை. **எவலம்—'நாமே அம்பு எய்யவல்லோம்; நம்மோடொப்பாரில்லை'** என்னும் மிக்கு. (சு)

கன்றுகொண்டு விளங்கனியெறிந்து ஆநிரைக்கழிவேன்று * மாமழை நின்ற காத்துகந்தான் நிலமாமகட்கினியான் *

குன்றின் முல்லையின்-வாசமுங் குளிர்மல்லிகை மணமு மகாந்து * இளம் தேன்றல் வந்துலவுந் திருக்கோட்டியூரானே. (எ)

கன்று	வத்ஸாஸுரனைக்	மா மழை	பெருமழையை
கொண்டு	கொண்டு	நின்ற காத்து	நிலைநின்ற தடுத்த
விளங்கனி	கபித்தாஸுரன் மீது	உகந்தான்	திருவுள்ளமுமந்தவனும்
எறிந்து	{ வீசியெறிந்து இரண்டை யும் முடித்தவனும்	நிலம் மா மகட்டு	{ பூயிப்பிராட்டிக்கு
ஆநிரைக்கு அழிவு என்று	{ பசுக்கட்டத்திற்குத் தீங்கு வந்ததேயென்றுபரிந்து	இனியான்	{ போக்யனுமான எம்பெருமான்,—

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

இன தென்றல் } இளமைதங்கிய
தென்றற்காற்று
குன்றின் முல்லையின் } மலைமுல்லைப்பூக்களின்
வாசமும் பரிமளத்தையும்
குளிர் மல்லிகை } குளிர்த்தொடிமல்லிகை
மணமும் யின் பரிமளத்தையும்

அனைந்து முகந்துகொண்டு
வந்து உலவும் { வந்து (வீதிகளில்)
உலரவப்பெற்ற
திருக்கோட்டி } திருக்கோட்டியூரி
யூரான் லுள்ளான்.

* * * — தீயபுந்திக் கஞ்சனுடைய எவுதலாலே கன்றினுருவாகவும் விளா
மரமாகவும் வந்து நலிய நின்ற இரண்டு அசுரர்களை 'அவை ஒன்றோடொன்று
மோதியொழிந்தன' என்னும்படி தொலைத்தவன்; பசிக்கோபத்தினால் இந்திரன்
ஏழுநாள் பெய்வித்த விடாமழையினால் திருவாய்ப்பாடிக்குக் கெடுதல் விளையு
மென்று கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்துத் தடுத்த ஆயர்
களையும் ஆநிரைகளையும் சிறிதும் துளக்கமின்றிக் காத்தருளி 'நம்முடைய ரக்ஷய
வர்க்கம் நோவுபடாமே ரக்ஷிக்கப்பெற்றோ மன்றோ' என்று திருவுள்ளமுவந்
தவன்; இப்படிப்பட்ட அதிமாதுஷ திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலே சிஷ்டர்களை வாழ்
வித்து துஷ்டர்களை மாள்வித்து மண்ணின் பாரம் நீக்குகையாலே நிலமாமகட்கு
இனியான். அப்படிப்பட்ட பெருமான் நறுமலர்களில் பரிமளத்தைக் கொய்து
கொண்டு தென்றல் வந்துலவும் போக்யதை வாய்ந்த திருக்கோட்டியூரி லுள்
ளான்.

முதலடியில் 'அழிவேன்று' என்றபாடத்திற் காட்டிலும் 'அழிவன்று'
என்றபாடம் சிறக்கும்; வியாக்கியானத்திற்கும் நன்கு பொருந்தும்; "பசுக்க
ளுக்கு அழிவு உருமன்று" என்பது வியாக்கியான வாக்கியம். (அழிவன்று—
கெடுதல் நோர்ந்த காலத்திலே.) (எ)

பூங்குருந்தோசித் தானைகாய்ந்து அரிமாச்சேகுத்து * அடியேனையாளுகந்து
ஈங்கென்னுள்புகுந்தான் இமையோர்கள் தம்பெருமான் *
தூங்குதண் பலலின்கனி தோகுவாழையின்கனியோடு மாங்கனி *
தேங்கு தண்புனல்குழ் திருக்கோட்டியூரானே. (அ)

பூத்திருந்த
குருந்து குருந்தமரத்தை
ஒசித்த முறித்துத் தள்ளினவனையும்,
ஆனை { (குலவயாபீட மென்னும்)
யானையை
காய்த்த சேரிமுடித்தவனையும்
அரிமா { (கேசியென்னும்)
குதிரையை
சேகுத்து கொன்றவனையும்

அடியேனை அடியேனை
ஆன் உகந்து { ஆட்டுகாண்டருளத்
திருவுள்ளமுடவந்து
ஈங்கு இந்த ஸம்ஸாரத்திலே
என்னுன் { என்னெஞ்சினுள்ளே
புகுந்தான் புகுந்தருளினவனையும்
இமையோர் { நித்யஸூரிகளுக்குத்
கன் தம் தலைவனாயுமுள்ள
பெருமான் பெருமான்,
மாங்கனி மாம்பழங்கள்,

தனக்கு (பழுத்துத்) தொக்குகின்ற
தண் அழகிய
பலவின் கனி பலாப்பழங்களோடும்
தொகு
வாழையின் } திரண்டவாழைப்பழக்க
கனியொடும் } னோடுங்கூட

தேங்கு { (விழுந்து) தேங்கியிருக்கப்
பெற்ற
தண் புனல் குளிர்ந்த நீர்விலக்களாலே
குழ் குழப்பட்ட
திருக்கோட்டி } திருக்கோட்டியூரி
யூரான் } லுள்ளான்.

***-கம்ஸனாலேவப்பட்ட ஓரசரன், கண்ணபிரான் மலர்கொய்தற்பொருட்டு
விரும்பியேறும் குருந்தமரத்தில் ஆவேசித்து அப்பெருமான் வந்து தன்மீது
ஏறும்போது தான் முறிந்து வீழ்ந்து பெருமானை வீழ்த்திக் கொல்லக் கருதி
யிருந்தபோது, மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத்
தன் வலிமைகொண்டு முறித்து அழித்தனனென்பது பூங்குருந்தொசித்த
வரலாறு. இங்ஙனே குருந்தமரத்தை யொசித்தொழித்தவனும், கம்ஸன் மத
மூட்டி வரவிட்ட குவையாபிடமென்னும் யானையை முடித்தவனும், குதிரை
வடிவுகொண்டு கொல்லவந்த கேசியென்னு மசுரனைக் கொன்றொழித்தவனும்,
என்னை அடிமைகொள்ள விரும்பி * அபர்வறுமமரர்கள திபதியான தன் மேன்மை
யைக் கணிசியாதே இந்த ஸம்ஸாரத்திலே என்னுள்ளே புகுந்தருளினவனுமான
தேவாதி தேவன், பலாப்பழங்களும் வாழைப்பழங்களும் மாம்பழங்களும்
விழுந்து தேங்குகின்ற தீர்த்தங்களாற் புடைகுழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரி
லெழுந்தருளியுள்ளான்.

“ஆணைகாய்ந்து” என்பதில் காய்ந்து என்றது, உபசாரவழக்கு; கொன்று
என்றவாறு. அரிமா=‘ஹரி’ என்னும் வடசொல்லுக்குள்ள பல பொருள்களில்
குதிரை என்பதும் ஒருபொருள்; ‘மா’ என்பது விலக்கின் பொதுப் பெயர்;
குதிரையாகிய விலங்கு என்றபடி. (அ)

கோவையின்தமிழ் பாவோர் குடமாடுவார் தடமாமலர்மிசை *

மேவு நான்முகனில் விளங்குபுரிநூலர் *

மேவுநான்மறைவாணர் ஐவகைவேள்வி ஆறங்கம்வல்லவர் தோழும் *

தேவதேவபிரான் திருக்கோட்டியூரானே. (க)

கோவை இன் { ஒழுங்குடைத்தான இனிய
தமிழ் { தமிழ்ப்பாசாரமாகிய
இத்திருமொழியை
பாவோர் { (விரும்பி ஆதரித்துப்)
பாடக்கூடியவர்களும்,
குடம் { குடமெடுத்து ஆமோபோலே
ஆடுவார் { (ப்ரீதிக்குப்போக்கு
வீடாக) நர்த்தனஞ்
செய்பவர்களும்
தட மா மலர் { மிகப்பெரிய (திருநாபிக்)
மிசை மேவு { கமலத்தின்மீது
பொருந்தியுள்ள

நான்முகனில் பிரமனிற்காட்டிலும்
விளங்கு { விளங்குகின்ற யஜ்ஞோப
புரிநூலர் { வீதத்தையுடையவர்களும்
மேவு நால் { நான்கு வேதங்களையும்
மறை வாணர் { விரும்பிக் கற்றவர்களும்
ஐவகை { பஞ்சமஹாயஜ்ஞாநவீதா
வேள்வி { நத்திலும்
ஆறு அங்கம் { வேதாங்கங்கள் ஆறையும்
பயில்வதிலும்

வல்லவர்	{ ஸமர்த்தர்களுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	தேவதேவ	{ தேவாதேவன் பிரான்
தொழும்		திருக்கோட்டி	

* * * — இப்பாசரத்தின் முதல் மூன்றடிகளும் திருக்கோட்டியூரிலுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் சிறப்பைக் கூறுவன. இத்தலத்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் சிறப்பு ஒப்புயர்வற்றது; பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும் “நா அகாரியஞ்சொல்லி லாதவர் நாடொறும் விருந்தோம்புவார், தேவகாரியஞ் செய்து வேதம்பயின்று வாழ் திருக்கோட்டியூர்” என்றும், “குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கிக் குருக்க ளுக்கனுகூலாய்ச், செற்ற மொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ்திருக்கோட்டி யூர்” என்றும், “பூதமைந்தொடு வேள்வியைந்து புலன்களைந்து பொறிகளால், ஏதமொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ்திருக்கோட்டியூர்” என்றும், “காசின் வாய்க் கரம் விற்கிலுந் கரவாது மாற்றிவி சோறிட்டுத் தேசவார்த்தை படைக்கும் வைபவத்திற்காட்டியும் அவ்விடத்துப் பாகவதர்களின் வைபவமே போரப் பொலியக் கொண்டாடி யுரைக்கப்பட்ட தென்பது உணரத்தக்கது.

கோவையின் தமிழ் பாவோர் = “கோவையைபுடைத்தாய் இனிய தமிழான இத்திருமொழியைப்பாடுவார்” என்பது வியாக்கியானம். இத்திருமொழி ஆழ் வார் திருவாக்கில் நின்றும் பூர்த்தியாக அவதரிப்பதற்கு முன்னமே திருக் கோட்டியூர்ஸ்வாமிகள் இதனைப் பாடிக்கொண்டிருப்பதாக இங்கு அருளிச் செய்வது எங்கனே பொருந்தும்? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; கேண்மின்; நம்மாழ்வார் “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்றும் போலே, பகவத்குணங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் பாகவதர்களின் தியான ஸந்தாதத்திற்காகவே அருளிச்செய்யும் திவ்யப்ரபந்தமாதலால், அவ்விடத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இத்திருமொழியைக் கேட்டால் விடாதே விரும்பிப் பயின்று பாடுவார்களென்னும் நிச்சயத்தாலே இங்ஙனமருளிச்செய்யக் குறையில்லை யென்றுணர்க. கோவை-ஒழுங்கு. இனி, கோக்கப்பட்ட மலைக்கும் பேராதலால் அதுபோலப் பரம போக்யமான தமிழ்ப்பாசர மென்னவுமாம்.

குடமாவோர் = “செருக்காலே திருவாய்ப்பாடியிற் படியாகக் குடக்கூத்தை யாடுவாராய்” என்பது வியாக்கியானம். குடக்கூத்தாடுதலாவது — தலையிலும் இருதோள்களிலும் அடுக்குக்குடங்களை வைத்துக்கொண்டு கைகளிலே சில குடங்களையேந்தி யாடுவதொருகூத்து; இஃது இடையர் சாதிக்கு ஏற்ற கூத்து; இதனைத் திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஆடுவதாகச் சொல்லுகிற விதற்குக் கருத்து யாதென்று விமர்சிப்பாருண்டு; இதற்குச் சிலர் சொல்லுவ தாவது, பெரியாழ்வார் திருமொழித் தொடக்கத்தில் “வண்ணமாடங்கள் சூழ் நெலார் வயல் சூழ் திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை”

என்றும் கிருஷ்ணவதாரத்திற்குத் திருக்கோட்டியூரை வேர்ப்பற்றுக அருளிச் செய்கையாலே இவ்வூரிலுள்ளார் திருவாய்ப்பாடியாயர்படியை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் பொருந்து மென்பர்; இது பொருத்தமான ஸமர்தான மென்று பெரியோர் கொள்கின்றிலர்; பின்னைப் பொருளென்னென்னில்; ‘சுடமாவார்’ என்றது இடையர்களது குடக்கூத்தையே ஆடுகிறவர்களென்றபடியன்று; அதை உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளவேணும். இடையர்க்குச் செல்வச் செருக்குவிஞ்சினால் அதற்குப் போக்குவிடாகக் குடக்கூத்தாவது போல இத்தலத்திலுள்ளாரும் கோவையின் தமிழ் பாடுதலாலும் நிரந்தரபகவத்குணதுபவத்தாலுமுண்டாகும் ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடாக “மொய்ம்மாம் பும்பொழிற் பொய்கை” என்னுந் திருவாய் மொழியிற்படியே ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணுவார்களென்பதாகப் பெரியோர்பணிக்கக் கேட்டிருக்கை.

தடமாமலர்மிசை மேவுநான்முகனில் விளங்குபுரிநூலர் = அத்யயநஜ்ஞநா நுஷ்டாநங்களில் * உந்திமேல் நான்முகனை வென்றவர்கள் என்றபடி. இதற்கே விவரணம் மேவுநான்மறையித்யாகி. நான்கு வேதங்களிலும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள்; வேதாங்கங்கள் ஆறையும் அதிகரித்தவர்கள்; பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களை யனுட்டிப்பதில் வல்லவர்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட பரம வைதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் ஸேவிக்கப்படா நின்றுகொண்டு தேவ தேவ பிரான் திருக்கோட்டியூரிலெழுந்தருளி யிருக்கிற நென்றதாயிற்று.

ஐவகை வேள்வி = ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் தேவயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் பித்ருயஜ்ஞம் மதுஷ்யயஜ்ஞம் என்பன பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள். ப்ரஹ்ம யஜ்ஞமாவது—‘ப்ரஹ்ம யஜ்ஞப்ரச்சநம்’ என்று தினப்படியாக வேதத்தில் ஒவ்வொரு ப்ரச்சநம் ஒதுவது. தேவயஜ்ஞமாவது—அக்ஷிஹோத்ராஞ் செய்வது. பூதயஜ்ஞமென்பது—பிராணி கட்டுப் பலியிடுவது. பித்ருயஜ்ஞமென்பது பித்ருக்களை டுத்தேசித்துத் தர்ப் பணம்விடுவது. மதுஷ்ய யஜ்ஞமென்பது விருந்தாளிகட்கு உணவு முதலியன கொடுப்பது. ஆகவிவை பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்க ளெனப்படும்.

ஆறு அங்கம் = “ஸீக்ஷா வ்யாகரணம் ஹொடா நிராகூதம் ஜெஹிஷ்டம் தயா கலுபெஸ்தி ஷபஹாநி வெஷஸ்யா ஹாஸி-நீஷிணஃ = சீக்ஷா வ்யாகரணம் சந்தோ நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் ததா—கல்பச்சேதி ஷடங்காநி வேதஸ்யாஹார் மநீஷிணஃ.” என்கிறபடியே சீக்ஷா வ்யாகரணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என வேதாங்கங்கள் ஆறு. அச்சுக்கள் ஹல்லுக்கள் என்னும் அக்ஷரங்களை உச்சரிக்கவேண்டிய முறைகளும் அவை ஒன்றோடொன்று சேரவேண்டும் முறை களும் சீக்ஷையில் சொல்லப்படும். ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் பாரபாடும், அவற்றின் ஆர்த்தவிவேகமும் வியாகரணத்திலும் நிருக்தத்திலும் நிர்ணயிக்கப் படும். காயத்ரீ, தரிஷ்டிப், ஜகதீ இத்தயாதியான ஹொடாஹேஷங்கள் சந்தஸ்ஸில் கூறப்படும். வேதங்களில் விதிக்கப்படுங்கருமங்களைக் காலமறிந்து அதுஷ்டிக்க வேண்டுகையாலே அக்காலங்களை யறிவிப்பது ஜ்யோதிஷம். ஆச்வலாயநர்

ஆபஸ்தம்பர் முதலிய மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்ட கல்பங்களில் வைதிக கருமங்களை அனுட்டிக்கவேண்டிய முறைமைகள் விளக்கப்படும். இப்படிப்பட்ட ஆறு அங்கங்களின் பாட்பர்வசநங்கள் திருக்கோட்டியூரில் நிகழ்கின்றன வென்கை. (சு)

ஆலுமாவலவன் கலிகன்றி மங்கையர்தலைவன் * அணிபொழில்
சேல்கள் பாய்கழனித் திருக்கோட்டியூரானே *
நீலமாழிகில்வண்ணனை நெடுமலை யின்தமிழால்நினைந்த * இந்
நாலு மாறும் வல்லார்க்கு இடமாகும் வானுலகே. (க௦)

ஆலும் மா வலவன்	{ ஆடல்செய்கின்ற குதிரைபை ஏறிச் செலுத்ததலில் ஸமர்த்தரும்	கீலம் மா முதில் வண்ணனை	{ கறுத்துப்பெருத்த மேகம்போன்ற கிறத்தை யுடையவனும்
மங்கையர் தலைவன்	{ திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்க் குத் தலைவருமான	நெடு மலை	{ (அடியார்திறத்தில்) அதிக மான வியாமோஹத்தை யுடையனுமான எம்பெருமானே
கலிகன்றி	ஆழ்வார்,	இன்தமிழால்	{ இனிய தமிழ்ப்பாசரங்களைக் கொண்டு
அணி பொழில்	அழகியசோலைகளையும்	கினைந்த	சிந்தித்த
சேல்கள் பாய் கழனி	{ மீன்கள் துள்ளிவிளையாடு கின்ற கழனிகளையு முடைத்தான	இ நாலும் ஆறும்	{ இப்பத்துப்பாசரங்களையும்
திருக்கோட்டி யூரானே	{ திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருப்பவனும்	வல்லார்க்கு	ஒரவல்லவர்களுக்கு
		வான் உலகு	பரமபதம்
		இடம் ஆகும்	இருப்பிடமாகும்.

* * *—திருக்கோட்டியூர்த் திருமலைச் சிந்தித்துத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியைக் கற்று வல்லார்களுக்குப் பரம பதமே வாஸஸ்தாநமாகுமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

இந்நாலுமாறும் வல்லார்க்கு இடம் வானுலகு ஆகும்—இத்திருமொழியை ஒதுமவர்கள் எவ்விடத்தில் வளிக்கிறார்களோ அவ்விடமே பரமபதம் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். 1. “ஒராயிரத்துளிப்பத்தும் உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்” என்றாரிறே நம்மாழ்வாரும். 2. “திருவாய்மொழியின் மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும்.....புக்கு நிற்கும் குணந் திகழ் கொண்ட விராமாநுசன்” என்றார்போலே, இத்திருமொழியைப் பாடுமவர்களுள்ளவிடத்தே பரமபதநாதனும் நித்யமுக்தர்களும் வந்து படுகாடு கிடப்பர்களென்றவாறு.

ஆலும் மா=ஆடல்மா என்றபடி. ஆழ்வார் தனதாகக்கொண்டு ஏறிச் செலுத்திய சிறந்த குதிரைக்கு இப்பெயர் வழங்கும். வலவன்—வல்லவன்; ஸமர்த்தன்; பாகன் என்றபடி.

கேமோலை நினைந்த இந்நாலுமாரும் = எம்பெருமானது திருக்குணங்களை
மனத்தினால் நினைக்க, அவ்வுறுபவம் உள்ளடங்காமல் வெளியே பாடல்களாகப்
பொகிந்த தென்க. (௧௦)

அடிவரவு:—எங்கள் எவ்வம் வெள்ளி ஏறு வங்கம் காவலன் கன்று பூம் கோவை
ஆலம் ஒருநல்.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்சேய்த
திவ்யப்பரந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருமொழி ஒன்பதாம்பத்து
முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.